

நிவ்விசை புகழ்வரம்

என். கே. ரகுநாதன்

நிலவிலே பேசுவோம்

என். கே. ரகுநாதன்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்
52 பீராவே-சென்னை 1

விலை ரூபாய் இரண்டு

இலங்கையில் கிடைக்குமிடம்:

பாரதி புத்தக சாலை,

66, முதலாம் குறுக்குத் தெரு,

கோழம்பு. 11.

முன்னுரை

'நிலவிலே பேசுவோம்!'—என்ற அழகிய தலைப்புடன் கூடிய இச்சிறுகதைத் தொகுதியைத் தரும் என். கே. ரகுநாதன், சுழத்தின் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர்.

முதன்முதலில் இவருடைய சிறுகதையொன்றினை நான், 1951ம் ஆண்டில் வாசித்தேன். 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் நான் கடமையாற்றி வந்த காலம் அது. வாரந்தோறும் பிரசுரத்துக்கேற்ற கதைகளை நானே வாசித்துத் தெரித்தெடுப்பது வழக்கம். இது அவ்வளவு இன்பமான பொழுதுபோக்கல்ல. நல்லது, கெட்டது, இரண்டும் கெட்டான் என்ற நிலையிலுள்ள சகல கதைகளையும் வாசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு. ஒரு மூடை பதரை நாள் முழுவதும் துறாவி ஒரு நெல்லைப் பொறுக்கி எடுப்பது போன்ற வேலை. சில சமயம் ஒரு முழுநாள் வேலைகூட வியர்த்தமாதிவிடலாம். இப்படி, நான், ஒரு நாள் குப்பையைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு குண்டுமணி கிடைத்தது. அதுதான் 'நிலவிலே பேசுவோம்!' என்ற இப்புத்தகத்தின் தலைப்புக்குரிய சிறுகதை யாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சாதிக்கொடுமை, எப்பொழுதுமே என் மனதை வருத்திவரும் ஒரு விஷயமாகும். அக்கொடுமையைப் புத்தம் புதிய கண்ணோட்டத்துடன், கலையழகோடு, சோகம் ததும்பும் ஒரு நையாண்டிநடையில் சிறுகதையாகச் சித்தரித்திருந்தார் ஆசிரியர். தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று சொல்லப்படும் மக்களுக்கு, நன்மை செய்வதாகப் பசுப்பிக்கொண்டு வரும் 'பெரிய' ஜாதித் தலைவர்கள் சிலரின் உள்ளத்தின் இருண்ட மூலைகளில், சாதியுணர்ச்சி என்ற விரியன் பாம்பு இன்னும் சுருண்டு கிடக்கிறதென்பதை, ஏனென்றோடு அவர் கட்டிக்காட்டியிருந்த முறை எனது மனதைக் கவர்ந்தது. 'மதுவிலக்கு என்ற உயர்ந்த இலட்சியத்தைக் கூட, தம் சாதிவெறிக்குச் சாதகமாக உபயோகிக்கலாம்' என்ற அவரது கருத்து என் சிந்தனையைத் தூண்டியது. முடிவில், "வெள்ளி நிலவில், பால்மணவில் பேசுவோம்!" என்று கதையில் வரும் பெரியவர் சொல்லும்போது, "என் வீட்டுக்குள் நீங்கள் புகமுடியாது!" என்ற அவரது சாதித்திமிரின் தடிப்பு அப்படியே பளிச்சிடுகிறது. நல்ல கருத்து; அதை அவர் சிறுகதைக்குரிய அமைதியுடன் சையாண்டிருந்த முறையும் சிறப்பாய் இருந்தது.

ரகுநாதன், இலக்கிய யாத்திரையில் இன்று அதிக தூரம் முன்னேறி விட்டாலும், நான் படித்த அவரது முதலாவது கதை, என் மனதில் மிகவும் அழுத்தமாகப்பதிந்து கிடக்கிறது. இன்று என் முன்னே விரிந்து கிடக்கும் அவரது சிறுகதைத் தொகுதியில் அவரால் எழுதப்பட்ட பதினேழு கதைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கு விரிவாகத் தனித்தனியாக விமர்சிப்பது எனது நோக்கமல்ல. அது இங்கு அவசிய மும்மல்ல. ஆனால், அவரது கதைகளின் பொதுவான சிறப்பியல்புகள் இவைதான் என்றும்பட்டும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக, அவரது கதைகளில் நாம் காண்பது அவரது சமுதாயப் பிரக்ஞையாகும். எந்த மனிதனும் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாகத்தான் விளங்குகிறான். எழுத்தாளனும் விதிவிலக்கல்ல. அவனும், தான் அங்கமாயிருக்கும் சமுதாயத்திற்குத் தனது கடமையைச் செய்யவேண்டியவனே! ரகுநாதனின் பல கதைகள்—ஏன்? அனேகமாக எல்லாமே என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம்—சமுதாயப் பிரக்ஞையுடன் எழுதப்பட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே இருக்கின்றன. தீண்டாமை ஒழிப்பு, வகுப்பொற்றுமை, வேலையில்லாத தீண்டாட்டத்தால் ஏற்படும் இன்னல்கள், கூட்டுறவியக்க ஊழல்கள், பிரஜா உரிமைச் சிக்கல்கள் போன்ற சமுதாய விஷயங்களை பிரசாரத் தொனியற்ற, உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்த சிறுகதைகளாகப் படைத்து இந்நூலில் தந்துள்ளார்.

இரண்டாவதாக, இவர் கதைகளில் நான்காணும் பண்பு, அவர், தாம் வாழும் சமுதாயத்தில் அன்றாடம் காணும் பாத்திரங்களை வைத்துத் தமது கதைகளைப் புனைந்திருப்பதாகும். இந்த இடத்தில், சமுதாயத்தில் சமீபகாலமாகக் கிளம்பியுள்ள தேசிய இலக்கியம் என்ற. கோஷத்தைப்பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர், தமது நாட்டின் குழலைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை எழுத வேண்டும் என்பது, இவ்வியக்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாகத்தான் இக்கோஷம், வலுவுள்ள இலக்கிய இயக்கமாக மலர்ந்துள்ளதென்றாலும், இக்கோஷம் எழும்புவதற்கு முன்னரே, விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில எழுத்தாளர், இந்தத் துறையில் தாமராகவே முயன்று வந்தனர். ரகுநாதன் கதைகளில், அன்று தொட்டு இன்று வரை இவ்வம்சம் தலைதூக்கி

நிற்கிறது என்பதை இக்கதைத்தொகுதியை வாசிப்பவர்கள் நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நான் இங்கு கூறிய இந்த இரு அம்சங்களையும் ஒரு சேர எடுத்து ரகுநாதன் கதைகளைப்பற்றிக் கூறுவதானால், அவர் சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட தேசிய இலக்கியத்தைப் படைத்திருக்கிறார் என்று கூறலாம்.

ரகுநாதன் கதைகளிலே ஒரு கனவு ஊடுருவிக்கிடக்கிறது. இனப்பேதம், சாதிப்பேதம், மதப்பேதம், வர்க்கப்பேதமற்ற ஒரு உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது. உலகத்தின் சிறந்த சித்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு இவ் எழுத்தாளர் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம் கலையை அர்ப்பணித்திருக்கிறார் அவர். அவரது அழகிய தமிழ்நடை, இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கனவு என்றதும், நடவாதது என்று அர்த்தம் கொள்வார்கள் சிலர். ஆனால் “கனவுகளைவிட யதார்த்தமானது வேறொன்றுமில்லை” என்று மனோதத்துவ அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். “ஒரு மனிதனின் உண்மையான உருவத்தை, அவன் காணும் கனவுகளைப் போல வேறொன்றும் காட்ட மாட்டாது” என்பது, நவீன மனஇயலின் முடிவு. தினம் தினம் நனவாக்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதகுலத்தின் இப்பெருங்கனவுதான் ரகுநாதனின் கனவும்.

முன்னுரையை நீட்டி முடிக்குதல் அவர் கதைக்கும் வாசகர்களுக்குமிடையே சுவர் எழுப்புவதாகும். முன்னுரை எழுதுபவர், வாசகர்களை வாசலிலே காக்கவைத்து விடக்கூடாது என்ற கருத்துடையவன் நான். முன்னுரையால் சலிப்படைந்த வாசகர், மானிகையுள் புகாமலே திரும்பிவிடலாம் என்ற அச்சமல்ல. புத்தக முன்னுரையைப் பொறுத்தவரையில், இந்த ஆபத்துக்கு இடமில்லை. சலிப்படைந்த வாசகர் இரண்டு பக்கங்களைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே புகுந்துவிடலாம்.

அனேகமாக எனது வர்சகரும், அப்படியே ஏற்கனவே புத்தகத்துள் புகுந்திருக்கக்கூடும். அப்படிப் புகுந்த வாசகருக்கு, அங்கே சித்தனையைத் தாண்டும் சிறந்த சிறுகதை விருந்து காத்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கொழும்பு, }
10-8-62.

அ. ந. கந்தசாமி,

சில வார்த்தைகள்

ஈழத்து இலக்கிய சரித்திரத்தின் பொற்காலம் என்று சம்பந்தப்பட்டவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் 'மறுமலர்ச்சி'க் கட்டத்துக்குப் பின்னர், இலக்கியச் சந்தையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில், பாராட்ட ரசிகனும், வழி காட்ட விமர்சகனும் இவ்வாத சூழ்நிலையில், மனதில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய எதுவித வரையரையுமின்றி, எனது சின்னஞ் சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறு கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். அப்படி எழுதப்பட்ட கதைகளிலிருந்து சமீப காலம்வரை நான் எழுதிய கதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து இந் நூலில் தந்துள்ளேன்.

இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளை நான் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தபோது, என் எழுத்தாள நண்பர் சிலர், கதைகளில் வரும் உரையாடல்களை, பேச்சு வழக்குத் தமிழில் — மண்வளச் சொற்களில் — மாற்றியமைக்கும்படி ஆலோசனை கூறினர். இலக்கியம் வளர்ந்து வந்த பாதையைத் திரித்துக் காட்டுவது பிழை என்று கருதுபவனாகையால் நான் அதைச் செய்யவில்லை.

இதிலுள்ள முதலாவது கதை, மிக மும்முரமாக மது விலக்குப் பிரசாரம் செய்து வந்த ஒரு இயக்கத்தினரின் பத்திரிகைக்கு அனுப்பப்பட்டு, 'பிரகரத்துக்குத் தகுதியற்றது' என்று முத்திரை குத்தப்பட்டுத் திரும்பி வந்த பெருமையுடையது. 'இலட்சிய நெருப்பு' என்னும் கதை ஈழத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட எழுத்தாளர் என்று போற்றப்படும் சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களால், 'ஈழகேசரி' வெள்ளிவிழா மலரில் 'உள்ளப் பெருக்கு' என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட கதையின் கருத்தை மறுத்து, அதே கதையின் தொடர்ச்சியாக, அதே பாத்திரங்களை வைத்து உருவாக்கப்

பட்டது. கதையின் ஆரம்பத்தில், சற்றுத் தெளிவின்மை காணப்படுவதற்கு அதுவே காரணமாகும்.

இக்கதைகள், ஏற்கனவே சுதந்திரன், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, சமூகத் தொண்டன், தேசாபிமானி, ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளியானவை. அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு நன்றி.

எழுத்துலகில் அடியெடுத்து வைத்த காலந்தொட்டே முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கையைக் கட்டி வளர்த்துவரும் பழம் பெரும் எழுத்தாளர் அ. ந. சுந்தராமி அவர்கள், ஆஸ்பத்திரியில், நோய்ப் படுக்கையிலிருந்து கொண்டும், கிரமத்தைப் பாராது இந்நூலுக்கு முன்னுரை எழுதியுதவினர். அவருக்கு என்நன்றி உரியது. வணக்கம்.

கொழும்பு. }
31-8-'62 }

என். கே. ரகுநாதன்

சமர்ப்பணம்

உயிரும் உணர்வுமுட்டி
என்னை மனிதனுக்கிய
அன்னைக்கு

‘நிலவிலே பேசுவோம்!’

மாலையிலே மது ஒழிப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது! ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த அந்த மாபெருங் கூட்டத்திலே ஆண் சிங்கம்போலத் தோன்றி, மதுவினால் ஏற்படும் தீமைகளையும், அது ஒழிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும், அதற்கான வழி வகைகளையும் அள்ளி விளாசி, இடையிடையே காந்தியத்தைப் பூசி, அழகு தமிழிலே அனல் பறக்கப் பேசிவிட்டுச் சற்று முன்புதான் வந்திருந்தார் ஸ்ரீமான் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்.

அப்போது மணி எட்டு இருக்கும். அவருக்குப் பசி; அத்துடன் கூட்டத்திற் பேசிய களைப்பு வேறு.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், அறுசுவையுண்டியின் ருசியில் நாவைத் திளைக்கவிட்டபடியே, உள்ளே இருந்த ‘ஓர் குலம்’ பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார். விருந்தையின் மூலையொன்றில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஜகஜ் ஜோதியாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மின்விளக்கின் ஒளியில் பத்திரிகையைப் புரட்டிப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒரு பத்திகூட வாசித்திருக்கமாட்டார். வெளியே, வாசற்பக்கமாகச் சிலர் பேசுவது கேட்டது. பத்திரிகை

யில் படிந்திருந்த பார்வையைத் திருப்பி அங்கே நோக்கினார்.

யாரோ பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள்—நசித்துப் போன கூட்டம்—அதாவது 'உழைத்தாற்றான் உணவு' என்ற நிலையிலிருக்கும் உழைப்பாளி வர்க்கம்! அவர்களில் ஒருவன், தயங்கித் தயங்கி இவரண்டை வந்தான். மற்றவர்கள் அங்கேயே நின்றுவிட்டார்கள். சிவப்பிரகாசம் எழுந்து இரண்டடி முன்னே நடந்து, வந்தவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

"அட்டே! நீயா கந்தா! என்ன சேதி?" என்றார்.

"உங்களைக் காணவேண்டுமென்று வந்தோம். இந்த மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக....." என்று தயக்கத்துடன் சொன்னான்.

"ஆகா! அதற்கென்ன, நல்லாய்ப் பேசலாமே!" என்று சொன்னார் சிவப்பிரகாசம்.

"இன்னும் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் அவர்களையும் கூப்பிட்டு....." வார்த்தையை முடிக்காமல் வாசற்பக்கம் திரும்பி, அங்கே உள்ளவர்களைக் கூப்பிட எத்தனித்தான் அவன்.

சிவப்பிரகாசம் ஒரு கணம் திக்குமுக்காடினார். மனதிலே ஒரு பரபரப்பு—தடுமாற்றம்! தலையைச் சொறிந்து, நெற்றிப் புருவங்களை உயர்த்தி ஏதோ யோசனை செய்தவர், திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

"வேண்டாம் கந்தா, கூப்பிடாதே! இதெல்லாம் இரண்டாம் பேர் அறியக்கூடாத விஷயங்கள். மனைவி மக்களென்றாலும் இந்தக் காலத்தில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதென்று யாருக்குத் தெரியும்? அதோ பார்! வெளிவே

நல்ல நிலவு! அத்துடன் பால்போன்ற மணல். அங்கே போய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம்; வா!" என்று அவன் பதிலை எதிர்பாராமலே, கீழே இறங்கி நடந்தார். அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

பின், வாசலில் நின்றவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, சற்றுத் தூரம் போய் ஒரு நல்ல இடத்தில் அமர்ந்து பேசினார்கள்.

வந்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். கள் சேர்ப்பது அவர்கள் தொழில். ஊர் முழுவதும் "மது ஒழிக!" என்ற கூச்சல். இந்த நிலையிலே அவர்கள் கதி.....?

மது ஒழிப்புக் கூட்டத்திலே, சிவப்பிரகாசம் கார சாரமாகப் பேசியதை அவர்களும் கேட்டார்கள். எனவே, அவரிடமே வந்து சேர்ந்தார்கள், தமது ஜீவப் பிரச்சனைக்கு ஆலோசனை கேட்பதற்கு.

".....நாங்களும் மதுவிலக்குக்கு ஆதரவு தருகிறோம். மதுவினால் உலகத்துக்கே ஆபத்து என்பது நமக்குத் தெரியும். நமக்குக்கூட அது ஒரு மகிழ்ச்சியான தொழிலல்ல; ஊர் மக்களிடம் வசை கேட்கிறோம்; 'எக்லைஸ்' உத்தியோகத்தர்களுக்கு சம்பளத்துக்குமேலே 'கிம்பளம்' கொடுத்தும் ஒளித்தோடுகிறோம்.....அது மட்டுமா? 'ஒவ்வொரு' 'நொடிப்பொழுதும் உயிரைப் பணயம் வைத்துத் தான் நாம் வாழவேண்டியிருக்கிறது. ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மரங்களில் இருக்கும்போது, நமது நிலைமையை எண்ணிப் பாருங்கள். மிகப் பயங்கரமான தொழில்தான்! என்றாலும்....." என்று இழுத்தான், அங்கு வந்திருந்த ஒரு வாலிபன்.

"ஏன் இழுக்கிறாய்? சொல்லு தம்பி!" என்று வற்புறுத்தினார் சிவப்பிரகாசம்.

“நமக்கு வேறு தொழில் வேண்டுமே!”

சிவப்பிரகாசம் சிரித்தார். “இதென்ன பிரமாதம்? இந்தப் பரந்த உலகத்தில் தொழிலுக்கா பஞ்சம்?” என்றார்.

“எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றனதான்; என்றாலும் நாம் செய்வது சாத்தியமா?”

“ஏன்?”

“ஒரு தேனீர்க் கடை வைத்தால் யாராவது நம்மிடம் வந்து தேனீர் குடிப்பார்களா? அல்லது ஒரு பலசரக்குக் கடை வைத்தாற்கூட நம்மிடம் வந்து சாமான் வாங்கு வார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? ஏன் ஒரு இரும்புக் கடையில்கூட நம்மவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்களே; இரும்புப் பொருட்களில் தீட்டு ஒட்டிக் கொள்ளுமென்று! அதிகம் வேண்டாம்; என்னை நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் ஒரு கூலியாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால் சம்மதிப்பீர்களா? இந்த நிலைமையில்.....” என்று அந்த வாலிபன் மிகவும் உணர்ச்சியுடன் பேசிவிட்டு அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அப்போதும் அவர் சிரித்தார்.

“அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி! அதெல்லாம் வேறு விஷயம். இவைதான் தொழில்களா? வேறு கைத் தொழில் செய்கிறது!”

வாலிபன் பேச வாயெடுத்தான். அவனைத் தடை செய்துவிட்டு இதுவரை மௌனமாக இருந்த ஒரு நடுத்தர வயதினன் கோபத்துடன் கேட்டான்:

“ஆமாம்! அதெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். உங்களுக் கென்ன எத்தனையோ சொல்வீர்கள். இதோ பாருங்கள்! நான் இருக்கிறேன். எனக்கு இப்போது ஐம்பது வயதா

கிறது. இந்த வயதில் நான் வேறு புதுத் தொழில் பழகித் தேர்ச்சியடைவதற்கும் காலன் வந்து என் கழுத்தில் கயிறு போடுவதற்கும் சரியாயிருக்கும். தொழில் பழகுகிற காலத்திலே நல்ல ஊதியம் கிடைக்குமா? அவ்வளவும் நானும் என் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்கவேண்டியதுதான்! அப்படித்தானே உங்கள் திட்டம்?”

சிவப்பிரகாசம் ஆபத்தான கட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். எனினும் சமாளித்துக்கொண்டு, “ஆத்திரப் படாதீர்கள்! நீங்கள் ஒருங்கே திரண்டு உங்கள் தேவைகளை அரசாங்கத்திடம் கேளுங்கள். நீங்கள் கள்ளுச் சேர்க்க வேண்டாம். கருப்ப நீர் இறக்குங்கள். ஒரு சீனித் தொழிற்சாலை நிறுவித் தரும்படி உங்கள் தொழில் அமைச்சரைக் கேளுங்கள். கவனிக்காமல் விட்டுவிடப் போகிறார்களா?” என்று நொண்டிச் சமாதானம் கூறினார்.

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு புதிய எழுச்சிக் குரல் கேட்டது.

“அதொன்றும் வேண்டாம். மதுவினால் நன்மையோ தீமையோ! நமது சாதி கொஞ்சம் முன்னேறி வருகிறது. அது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனபடியால்தான் மதுவிலக்கு வேண்டுமென்கிறீர்கள். நீங்கள் மதுவை ஒழியுங்கள். காந்தி மகாத்மாவின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே எங்கள் வாழ்வைப் பறியுங்கள். நாங்கள் பசி கிடந்து சாகிறோம். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி சொன்னாரல்லவா? நாம் ஒழிந்துவிட்டால் தீண்டாமையும் கொஞ்சம் ஒழிந்துவிடும். உங்களுக்கு ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய். அதே நேரத்தில்

‘ஜின்’னும், ‘பிரண்டி’யும் மருந்துக் கடைகளில் விலைப் பட்ட்டும், மருந்து என்ற பெயரில்!”

“சைச்சை! இது தவறான வாதம்! அப்படி எண்ணவே கூடாது!”

“பின் எப்படி எண்ணுவது? காந்தியின் பெயரைச் சொல்லி மது ஒழிக்கக் கிளம்பிவிட்டீர்களே. முதலில் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டாமா?” என்றது அந்தக் குரல்.

சிவப்பிரகாசம் சிலையாய்விட்டார். இப்படிப் பேசுவார்கள் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

வந்தவர்கள் எழுந்தார்கள்.

“நாங்கள் போய் வருகிறோம். சிந்தித்து நல்லதைச் செய்யுங்கள். ‘மதுவிலக்கு அவசியம் வேண்டும்!’ அதே நேரத்தில் நாம் மகிழ்வுடன் வாழவேண்டும். இந்த அடிப்படையிலே தொண்டாற்றுங்கள். உங்களுடன் நாமும் சேர்ந்துகொள்கிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்கள்.

“வெளியே நல்ல நிலவு—அங்கே போய்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்!” என்று சிவப்பிரகாசம் சொன்னதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு அதிக நேரம் செல்லவில்லை.

1951

காரியதரிசி

கூடையை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு, வேட்டியைத் தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, ராமலிங்க வாத்தியார் நடையிறங்கினார். ஆறு மணிக்கு மேலாகி விட்ட ‘மைம்மல்’ பொழுது; இரண்டு அடி நடந்ததும் எதிரே மோத வருவது போல வந்த செல்லமணியின் தோற்றத்தைக் கண்டு நின்றார். அது செல்லமணியில்ல—கடை வாசலில் வளைந்து நின்ற பூவரச மரம்! அவருக்கு வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. ‘அட வெறும் பிரமைதானா?’ என்று எண்ணிக்கொண்டு மேலே நடந்தார்; செல்லமணியாகி வந்து தன்னை மோதி மண்டையைப் பிளக்க இருந்த பூவரச மரத்தை நினைத்து இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

கலகலவென்று சிரிப்பொலி கேட்டது. செல்லமணி தான்! குங்குமச் சிமிழ் திறந்து, கேலியாகச் சிரித்த வண்ணம் அவர் மனக்கண் முன்னே ஓடிவருகிறார்.

“என்ன வாத்தியாரே! ‘அவரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டீர்களே! நீங்கள் கடையில் இருப்பதாக அறிந்து தானே அனுப்பினேன். ஏன்? நாலு ரூத்தல் மா கொடுத்தனுப்பினால் என்ன குறைஞ்சிடும்?”

“பின்னே என்ன செய்வது செல்லம்? காரியதரிசியாக இருந்துகொண்டு நானாகவே ஒழுங்குகளை மீறுவதா? கூப்பன்காரருக்கே மா காணுது. அப்படியிருக்க.....”

“ஆமா! பெரிய ஒழுங்கைக் கண்டுவிட்டீர்கள்.”

“செல்லம்! ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“பின்னே எப்படிச் சொல்வது? பிறன் பெண்சாதியைக் கண்டு இச்சைப்படக் கூடாதென்பது மனிதஒழுங்கு; நீங்கள் அதுக்கு மேலேயே போய்விட்டீர்கள். அப்படி என்றால் நீங்கள் மனிதன் இல்லையா வாத்தியாரே?”

“போ செல்லம், கேலி பண்ணாதே!”

“ஆமா! உங்களுக்குக் கேலியாய்த்தான் இருக்கும். எனக்குப் பெரிய வேதனை. என்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய்க்கு நாளைக்குத் திவஷம். நாலு பணியாரம் படைக் கலாமென்று இருந்தேன்; முடியவில்லை.”

“என்ன, என்ன? திவஷமா? சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாமே மனுஷன் திண்டாடும்போது அதுதான் ஒரு குறைச்சல்? நீ படைக்கிற பணியாரத்தை உன் அம்மா வந்து சாப்பிடத்தான் போறா—வெறும் முட்டாள் தனம்!”

“அட்டே! நீங்கள் குணமானப் பிரசாரகர் என்பதை மறந்துவிட்டேன் வாத்தியார்; மன்னிச்சிருங்கோ! ஆனால் ஒரு விஷயம். என்னைப் பெற்றவன் இல்லாவிட்டால் நான் இல்லை. நான் இல்லையென்றால் உங்க பாடு.....”

‘ஊ’ என்று குனிந்தார் வாத்தியார். காலிலே நறுக் கொன்று தைத்த முள்ளைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு வளைந்து கிடந்த பனைக் கூடாகக் குனிந்து நிமிர்ந்து அப்பால் நடந்தார். செல்லத்தையும் அவள் துடுக்குத்தனமான பேச்சையும் நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டார். என்றாலும் மனதிலே உள்ளூரப் பயம்!

மனதிலிருந்து செல்லமணியின் தோற்றம் மறைந்து போனதும், மாலைமேலே நடைபெற்ற சம்பவத்தை நினைவு படுத்திக்கொண்டார்.

கடையிலே கூப்பன் புத்தகமும் கையுமாக நாலைந்து பேர் கூடி நிற்கிறார்கள். வாத்தியாரின் கையிலே இருந்த பென்னில் ‘பில்’ புத்தகத்தின் மேல் கரகர என்று நெளிகிறது. அரிசி, மா, சீனி என்று வந்தவர்கள், ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

வேலாயுதம் வருகிறான். செல்லமணியின் “தாலிகட்டிய” கணவன், சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாத அப்பாவி.

“வாத்தியார்! நாலு ருத்தல் மா வேணும். நம்ம சம்சாரத்தின் தாயின் திவஷம் நாளைக்கு. அதுக்கு...” என்று இழுத்தாற்போல் சொல்கிறான்.

வாத்தியார் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். கழுத்துப் பட்டை எலும்பு இரண்டும் புடைத்து நிற்க, வாத்தியாரின் பதிலை எதிர்பார்த்து, கண்களை அவர் மேலே குவித்து நிற்கிறான். வேலாயுதம். வாத்தியாருக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒரு வருக்குவேண்டியவன். என்றாலும் என்ன செய்வது? வழக்கத்தை மீறி ஒரு அவுன்ஸ் மா, கொடுத்தாற்கூட அங்கே வந்து நிற்கிறவர்கள் எல்லோரும் வாத்தியாரின் மண்டையைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிவிடுவார்கள்.

“வேலாயுதண்ணே! நான் என்ன செய்வது? மா இல்லை; கூப்பன்காரர்களுக்கே காணாது—”

“எப்படியாவது பார்த்துக் கொடுத்தீர்களென்றால்...”

“பார்த்தேன்ன, பார்த்து! ஒரு பொட்டு வைக்கிற மா கூடத் தர இயலாது. கோபித்துக்கொள்ளாதே...”

வேலாயுதம் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு திரும்புகிறான்.

வாத்தியாரின் சிந்தனை கலைகிறது. “உம்! இதற்கு நான் என்ன செய்வது?” என்று மனதுக்குள் முணுமுணுக்கிறார். நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்படுகிறது. நடையைத் துரிதப்படுத்துகிறார்.

குள்ளமான தோற்றம்; சங்கக் கடையின் காரியதரிசி என்ற காரணத்தாலோ என்னவோ பஞ்ச காலத்திலும் கூட நல்ல வாட்ட சாட்டமான உடலமைப்பு; தீட்சண்யமான கண்கள்—அந்த ஒளிமிகுந்த கண்களைத் தவருவ பாதையில் திருப்பி, எந்நேரமும் திருட்டுத்தனமான பார்வை; அரையிலே மல் வேட்டி, முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்கும் வெள்ளை ஜிப்பா; இடது கையிலே ஒரு உயர்தர ‘ரிஸ்ட் வாட்ச்’..... இத்தியாதி இலக்கணங்களுக்குரியவர்தான் ராமலிங்க வாத்தியார்.

கிராமத்துச் சங்கக் கடைக்கு மனேஜர் ராமலிங்க வாத்தியாரல்ல; அவர் அந்தக் கடையின் காரியதரிசி!

மனேஜர் மதியாபரணத்துக்கு இரண்டு நாட்களாகச் சுகமில்லை; ஜூரம். அந்தக் கடையை மோட்சலோகம் என்று எண்ணியிருக்கும் ஜனங்கள் அதிர்ஷ்டம் செய்தவர்களோ, என்னவோ, மனேஜருக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டபோது ராமலிங்க வாத்தியாருக்கு விடுதலையாகியிருந்தது.....

வாத்தியாருக்கு கிராமத்திலே நல்ல கிராக்கி. ஊமையர்கள் சங்கத்துக்கு செவிடன் தலைமை வகிப்பதுபோல அல்ல. இந்த நாட்களில் எது அறிவு? அமானுஷ்யமான காரியங்களைச் சாதிப்பவர்களுக்குத்தானே திறமை கொடுக்கப்படுகிறது. அதுபோல வாத்தியார் மனுஷன் அல்ல, அமானுஷ்யன்!

இந்த அமானுஷ்யம்தான் செல்லமணியை அடிபணியச் செய்தது! பாவம் அவள் என்ன செய்வது? அவள் கணவன் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் நோஞ்சான் பேர் வழி, சோம்பேறி!

வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போனபோது நன்றாய் இருட்டிவிட்டது. முகத்தைக் கழுவி, தாய்கொடுத்த தேனீரை அருந்திவிட்டு வெளிக்கிளம்பினார்.

குறிப்பறிந்து நடக்கும் சேவகன்போல அவர் கால்கள் இதய அங்கவாய்ப்புக்குப் பணிந்தன. முடுக்கிவிட்ட மின்சார யந்திரம்போல செல்லமணியின் வீடுவரை கொண்டு போய்ச் சேர்த்தன.

மிகவும் குள்ளமான உருவம்; உக்கி ஓடிந்துபோன ஒலை வேலிக்கு மேலே தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார்.

செல்லமணி வீட்டிலே ஆக இரண்டே இரண்டு உருப்படிகள்தான்! அவளும், அவள் கணவன் வேலாயுதமும். மண்ணால் செய்யப்பட்ட அரைச் சுவரிலே மண்ணெண்ணெய் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது; வழக்கமாக வேலாயுதம் தன் உடலைச் சாய்த்துக் கிடக்கிற கயிற்றுக் கட்டிவிலே ஓய்யாரமாகப் படுத்துக்கொண்டு, செல்லமணி ஏதோ புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். வேலாயுதம் பாவம், எங்கோ வெளியே சென்றிருந்தான்.

கண்களில் ஒளியைத் தேக்கி, செல்லம் படித்துக் கொண்டிருக்கிற புத்தகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார் வாத்தியார். அது திருக்குறளல்ல—கண்ணகி பெருமையைச் சொல்கிற சிலப்பதிகார வசனமும்ல்ல. ஒரு எட்டணுக் குப்பை. ஆபாசமான தலைப்பு, பார்க்கச் சகிக்காத அட்டை!

அது இராமலிங்க வாத்தியாரின் அன்பளிப்பு. இந்தப் புத்தகத்துக்கு 'தூண்டில்' என்று பெயர் வைத்திருந்தால் ரொம்பவும் பொருத்தமாயிருக்கும்.

வாத்தியாரின் உள்ளம் எகிறிக் குதித்தது. வேலாயுதம் இல்லை; இருந்திருந்தால் அவன் படுக்கிற கட்டிலில் அவன் படுத்துக்கொண்டு, அந்தப் புத்தகத்தை அத்தனை அக்கறையோடு படிப்பாளா? இத்தனை ஓய்ந்தமாதிரி தான் துவண்டு கிடப்பாளா?

மெல்ல உள்ளே நுழைந்து, 'செல்லம்' என்று குரல் கொடுத்தார். புத்தகத்தின் பக்கங்களிலே காதலன், காதலியைத் தாவினேத்து, அவள் இதழ்களிலே தன் உதட்டைப் பதித்து.....என்னவோ நடக்கிறது! இதனால் அந்தக் காட்சியிலே தன்னை மறந்து கிடந்த செல்லத்துக்கு வாத்தியாரின் குரல் கேட்கவில்லை.

வாத்தியார் துணிந்து மேலும் உள்ளே இரண்டடி வைத்து, "செல்லம், கூப்பிட்டது கேக்கலையா, என்ன அவ்வளவு சுவராஸ்யம்?" என்று கேட்டார். செல்லம் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து, இருளோடு இருளாய் நிற்கிற அந்த உருவத்தைப் பார்த்தான். உடனேயே புரிந்துகொண்டான். புத்தகத்திலே படித்த கட்டத்துக்கும் இந்த 'உண்மை'க்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை! உள்ளத்திலே கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தக் கூடிய சம்பவங்களைப் படித்து மனது கிளுகிளுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அதற்கு அனுகூலமாக வாத்தியார் வந்திருப்பதைக் காணும் போது அவள் இதழ்களில் மோகனம் நெளிந்தோடியது; கண்களிலே ஒரு காந்த ஒளி!

என்றாலும் மாலைச் சம்பவத்தை நினைத்துக்கொண்டான்.....! பெட்டியுங் கையுமாக ஒரு நாலு ரூத்தல் மாவுக்கு இங்கிருந்து நெடுந்தூரம் சென்ற கணவனைத்

திருப்பி வைத்தவரல்லவா அவர்? இதை நினைத்தபோது அவள் உள்ளம் புழுங்கிற்று. 'என் உயிரைக்கூட உனக் காகத் தருவேனே' என்று சொன்ன வாத்தியாரா நாலு ரூத்தல் மா தர மறுத்தார்?'

செல்லம் விளக்கைத் தூக்கி சுவர் மறைவில் வைத்தாள். செல்லத்தையும், அவள் இருந்த இடத்தையும் இருள் அப்பிக் கொண்டது. வாத்தியார் துணிந்து கூரைக்குள்ளே குனிந்து அந்தக் கயிற்றுக் கட்டிலிலே—அவளுக்கு அருகில் உட்கார்ந்தார்; செல்லம் சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்துகொண்டாள்.

"அண்ணன் எங்கே செல்லம்?" என்று மெதுவாகக் கேட்டார் வாத்தியார்.

"சந்தைக்குப் போச்சது; இன்னும் காணோம். கெதியா வந்துடும்" என்றாள் அவள்.

"செல்லம்; அண்ணன் மா கேட்டு வந்தார். கொடுக்க முடியல்லை—நீ கோவிப்பாய் என்று சொல்லிப் போக வந்தேன்" என்றார் வாத்தியார்.

செல்லத்தின் உள்ளம் பலவித ரஸங்களினால் விகாரப்பட்டுப் போய், ஒரு தனி நிலைமைக்கு வர முடியாமல் தத்தளித்தது.

"பரவாயில்லை" என்று இதழ்கள் தவறுதலாக அசைந்தன.

"என்ன செய்வது செல்லம், ஒரு துளி மா கூட எடுக்க முடியாது. எடுத்தால் நிச்சயமாக எங்காவது தாக்கும். அதுவும் தவிர நான் காரியதரிசியாக இருந்து கொண்டு....." என்று இழுத்தார்.

“அதனால்தான் நானும் அனுப்பினேன்” என்றான் அவன். அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் வெளியே படலைக்கு நேரே சத்தம் கேட்டது.

“ணே! படலையைத் திற—ஒடிவா!” சந்தைக்குப் போன வேலாயுதம் தன் மாமியாரின் திவஷத்துக்கு வேண்டிய சகல சாமான்களையும் வாங்கி, தலையிலிருந்து கையிருகத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வந்து—படலைக்கு வெளியே நந்திமாதிரி வழிமறித்திருந்தான்.

வாத்தியார் பாடு தர்ம சங்கடமாய்விட்டது. வெளியே ஓடுவதற்கு வழியில்லை. செல்லமும் திகைத்துப் போனான். கட்டிலை விட்டிறங்கி வாத்தியாரை ஒளித்து வைப்பதற்கு முயற்சிப்பதற்கிடையில், வேலாயுதத்தின் குரல் மறுபடியும் ஒங்காரித்தது.

“ணேய்! சொன்னது கேக்கலையா? தலை எரியுது!”

செல்லம் படலைக்கு ஓடினான். படலையைத் திறந்து கணவனின் கையிலிருந்த சாமானை வாங்கிக்கொண்டு அவன் முன்னும் தான் பின்னுமாகத் தயங்கித் தயங்கி வந்தான். சாமான்களை இறக்கி வைத்ததும், இத்தனை நேரமும் வலியெடுத்த முதுகைப் போடுவதற்காக வேலாயுதம் கட்டிலுக்குப் போனவன், அங்கே வெள்ளை வெளேறென்ற உருவம் சிலைபோல இருப்பதைப் பார்த்து பின்வாங்கினான்.

“யாரடி அது!” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு அருகில், சுவர் மறைவில் கிடந்த கைவிளக்கை எடுத்து அந்த உருவத்தின் முகத்துக்கு முன்னே நீட்டினான். வாத்தியாரின் தீட்சண்யமான விழிகள் அந்த ஒளியிலே மின்னெட்டின. செல்லத்தின் உள்ளத்தையும் உடலையும் பிய்த்துக் கொண்டு பதில் வருவதற்கிடையில் வாத்தியார் பதில் கொடுத்தார்.

“அது நான் அண்ணே! ராமலிங்கம்! எவ்வளவோ நேரமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே சொல்லி முடித்தார்.

வேலாயுதத்துக்கு மாலைச் சம்பவத்தின்பின் வாத்தியாரிலே பொல்லாத கோபம். அந்தக் கோபத்தை வாத்தியார் தன் ஒளிமிகுந்த கண்களால் விழுங்கிவிட்டார்.

“ஏன்? என்ன விஷயம்?”—இது வேலாயுதம்.

“கிட்ட வாங்க-சொல்கிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டே வாத்தியார் அங்குமிங்கும் பார்த்தார். பின் வேலாயுதத்தின் காதோடு குனிந்துகொண்டு ஏதோ இரகசியமாகச் சொன்னார்.

அடுக்களையிலிருந்த செல்லமணியின் காதுகளில் அந்த வார்த்தை தேன் பாய்ச்சிற்று.

இரவு பத்து மணிக்குமேல் இரண்டு உருவங்கள் இருளோடு இருளாக சங்கக் கடையை நோக்கிப் பேர்யக் கொண்டிருந்தன.

ஜூரம் சுகமாகி பழையபடி பதவி ஏற்ற அந்தச் சங்கக் கடையின் மனேஜர் மதியாபரணம், கிழமையின் முடிவில் மா வாங்குவதற்கு வந்த ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்குக் கையை விரித்தார்.

“வேளையிலே வந்திருக்க வேணும். இனி என்ன செய்வது? அடுத்த கிழமைதான் தரலாம்!” என்றார், அருகிலிருந்த காரியதரிசி ஸ்ரீமான் ராமலிங்க வாத்தியார்.

சொத்து

அவள் வாய்விட்டுக் கதறவில்லை. எதிர்காலத்தை யிட்டு அவள் தன் இதயப் படுதாவில் தீட்டிய கனவுச் சித்திரங்களைக் கரைத்துவிட்டு வருவதுபோல, கண்களில் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

‘நீயின்றி நானில்லை’ என்று அன்பு ததும்ப, அவள் கூந்தலை வருடியபடி, வாத்தலயத்துடன் அவன் சொன்ன சொல் இன்னும் அவள் காதுகளில், ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவள்தான் தனியே இருந்தாள்; அவனைக் காணோம். அந்த அமுதமொழி இன்று நஞ்சாய் போய்விட்டது.

காலையிலே வெறும் தேநீர் மட்டும் அருந்திவிட்டு வேலை தேடப் புறப்பட்டவன்—அப்படிச் சொல்லிப் போனவன்— அவனைத் தவிக்கவிட்டு மறைந்துவிட்டான்.

வேலைக்கு விண்ணப்பம் செய்துவிட்டு சித்தப்பா வீட்டுக்கு வந்திருந்த கோபாலன் வாய்க்கால் கரையிலே வளர்ந்த பசலைக் கொடிபோல ‘மொழு மொழு’ என்று வளர்ந்திருந்த பார்வதியைக் கண்டு அவள்மேல் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தபோது தன் எதிர்காலத்தைப்பற்றி எண்ணாமலிருக்கவில்லை.

எஸ். எஸ். எரி படித்த வாலிபன். இன்றில்லை என்றால் நாளையாவது ஒரு வேலை கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான்.

பார்வதியை அவள் பெற்றோர் யாரோ ஒரு பணக்காரனுக்கு இரண்டாந்தாரமாகக் கொடுக்க இருந்தார்கள். பார்வதியின் பெற்றோருக்கு அந்தக் கல்யாணத்தில் பரம திருப்தி—அவர்களுக்கிருந்த கடனை வரப்போகிற மாப்பிள்ளை அடைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் பார்வதியின் ஒப்புதலை யாராவது எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

பார்வதிக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் துளிகூட விருப்பமில்லை. ஆனால் பெற்று வளர்த்த தாய் தந்தையர்க்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்ய இருந்தாள்.

பார்வதி கிராமத்துப் பெண்; தன் சக்திக்கேற்ற வரை படித்தவன்; புத்திசாலி! புத்திசாலிதான்; என்றாலும் தடுமாறிப் போனாள்.

சஞ்சலம் மிகுந்த உள்ளத்தோடு இருந்த போதுதான், கோபாலன் அவள் அடுத்த வீட்டுக்கு வந்த சாக்கில் அவள் உள்ளத்திலும் புகுந்தான். ஒரு கன்னிப் பெண்—பெற்று வளர்த்த தெய்வங்களுக்கு என்றுமே துன்பமிறைக்கக் கூடாது. ஆனால், அவள் துணிந்து கோபாலனுடன் கிளம்பிவிட்டாள். அவனுக்கு ஒரு வேலை கூட இல்லை; என்றாலும் அவனை அழைத்துப் போக அவனும் தயங்கவில்லை!

பட்டணத்திலே மணிமேகலை வசிக்கவில்லை; அவளுடைய பிசுபாபாத்திரம் கூட எந்தக் குப்பைத் தொட்டி நி.—2

யிலும் கிடக்கவில்லை. இருந்தால், கோபாலனுக்கும் பார்வதிக்கும் தினம் சாப்பாடு கிடைத்திருக்கும். அங்கே பஞ்சமும் பட்டினியும்தான் உத்தம நண்பர்களாக உலாவித் திரிந்தன.

பிறந்த மேனியோடு இருக்கக் கூடாதென்பதற்காக, பார்வதியின் தந்தை அவள் காதிலே ஒரு தங்கத் தோடு போட்டிருந்தார். கோபாலன் கையிலே கிடந்த கடியாரத்துக்கு, அவன் படிக்கிற காலத்தில் அவன் தந்தை ஒரு தங்கச் செயின் போட்டிருந்தார். இரண்டும் மொத்தம் 250 ரூபா பெறுமதி வாய்ந்தவை!

“இன்று வரும் நாளை வரும்” என்று கோபாலன் வேலையை எதிர்பார்த்திருந்த மூன்று மாதங்களில் அந்த இரண்டு உருப்படிகளும் உருத்தெரியாமல் மறைந்து விட்டன. அப்புறம் தனக்குத் தெரிந்த நண்பர்கள் சிலரிடம் “கொஞ்ச நஞ்சம்” கடன் வாங்கி அந்த இளம் தம்பதிகள் காலத்தை ஒட்டினார்கள். வீட்டு வாடகை, தொழில் தேடித்தரும் கந்தோரில் ஒன்றன்மேலொன்றாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் விண்ணப்பப் பத்திரங்கள்போல மேலே, மேலே ஏறியது.

நகை நட்பை விற்று மூன்று மாதம்—கடன் வாங்கி மூன்று மாதம்—இப்படி ஆறுமாதங்கள் எப்படியோ ஓடி மறைந்தன.

ஒரு நாள்—

பார்வதி தலையைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வாந்தி எடுத்தாள்...

கோபாலன் நாலுபணம் சம்பாதிக்கவில்லையே தவிர நல்லதும் கெட்டதுமாக நாலு நூல்களைப் படித்த அறிவின் துணை கொண்டு, தன் சிந்தனை அகராதியைப் புரட்டி

“பார்வதி வாந்தி எடுப்பதற்கு என்ன அர்த்தம்” என்று பார்த்தான்.

“பார்வதிக்கு மூன்று மாதம்” என்று தெட்டத் தெளிவாகப் பொருள் விளங்கிற்று. பார்வதி அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அதன் அர்த்தம், ‘நீங்கள் சரியான ஆள்தான்!’ என்பது. பதிலுக்குக் கோபாலனும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அதன் அர்த்தம், ‘நான் என்ன செய்வது? இப்படி வருமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை’ என்பதாகும்.

மறுநாள் விடிந்ததும் பார்வதி தேவீர் போட்டுக் கொண்டுவந்தாள்.

“இதைக் குடியுங்கள்; சாப்பாட்டுக்கு ஒன்றுமில்லை. கடவுள் கண் திறந்தால் மத்தியானம் பார்ப்போம்” என்றாள்.

“சாப்பாடு வேண்டாம் மீட்டும் போதும். ஒரு ஆபீரிலே ஏதோ ‘வேக்கன்ஸி’ இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்—பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்!” என்று சொல்லி, அந்த மையைக் குடித்துவிட்டு கோபாலன் நடையிறங்கினான். அவ்வளவுதான்!

அப்புறம் அவன் திரும்பி வரவேயில்லை. கன்னிப் பெண்ணைக் கைப்பிடித்து அழைத்துவந்து, அவளுக்கு வேறு சுமையைத் தந்துவிட்டு அவள் வாழ்விலிருந்தே அவன் மறைந்து போனான்.

*

*

*

‘கண் நிறைந்த கணவன்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒரு வேலையில்லாத வாலிபனைக் காதலிப்பதிலும் பார்க்க—வாழ்வின் எல்லைக் கோட்டில் நிற்கிற ஒரு கிழத்தைக்

கூடக் கட்டித் தொலைக்கலாம்' என்று பட்டினத்தில் தன் நற்கதியை நினைத்து பார்வதி ஏங்கினாள்.

இனி அவளுக்கு வாழ்வேது? வீட்டுக்குத்தான் போக முடியுமா? இல்லை—கோபாலன் அமர்த்திக் கொடுத்து விட்டுப் போன வீடுதான் சாகுவதமா? வீட்டுவாடகைக்கு வந்து கழுத்தை நெரிப்பானே!

அவள் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தாள். இந்தப் பட்டினத்தைவிட்டு வேறொரு பட்டினம். அங்கே.....அவளுக்கு ஒரு வீட்டில் கூலிவேலை கிடைத்தது. பாத்திரங்கள் சுழுவது, மா இடித்துக் கொடுப்பது, நெல் குற்றுவது... இப்படி இந்த வேலைகளின் காரணமாக அவளுக்கு உணவு கிடைத்தது. மாதத்தில் ஐந்தாறு ரூபா பணமும் கிடைத்தது.

உறங்குவதற்குப் பட்டினத்தின் ஒதுக்குப்புறத்திலே ஒரு குடிசைகூடக் கிடைத்தது.

அவள் தேய்ந்துகொண்டிருந்தாள்; ஆனால் அவள் வயிற்றிலே இருந்த குழந்தை வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

* * *

பஸ்ஸை மறித்து ஒரு பெண் ஏறினாள். இளம் வயது. நாகரீகமாக உடுத்தியிருந்தாலும், அது இயற்கையாகத் தெரியவில்லை. முகம் கன்றிச் சிவந்திருந்தது. உடல் முழுதும் வேதனையின் ரேகைகள்! பார்த்தால் பச்சைப் பிள்ளைத் தாச்சி மாதிரி.....கையிலே ஒரு அழகான சூட்கேஸ்!

பஸ்ஸுக்குள்ளேதான் உலகம்! சீனாவிடமிருந்து அரிசி வாங்கியதைப் பற்றிய பிரச்சனையில் ஒரு

நாலைந்து பேர். எகிப்தில் நாகிப் ஆட்சியைப் பற்றி இரண்டொருவர் - பழையனார் பச்சையப்பா எழுதிய புதிய நாவல் 'பகற் கனவு' பற்றிய சர்ச்சையில் ஒரு இலக்கியக் கோஷ்டி-புதியதாகத் திரையிடப்பட்ட 'பேராசிரியை' என்ற படத்தில் நடித்த மல்லிகா தேவியின் நடிப்பைப்பற்றியும் அந்த அம்மையார் ஆடை விஷயத்தில் அதிக 'கஞ்சத்தனம்' செய்யாமல், கொஞ்ச மாவது தாராளமாக நடந்துகொண்டதுபற்றியும் விமர்சிக்கும் ஒரு கலரிவர்க்கம்.....

இத்தனை தொல்லைகளுக்கிடையில் அந்தப் பெண்ணைச் சிலர்தான் கவனித்தனர். கடைசி ஆசனத்தில் இருந்த ஒரு வாஸ்பன் சற்று அதிகமாகவே பார்த்தான்.

அவள் கையோடு தூக்கி வந்த சூட்கேஸ் அவன் கவனத்தை அதிகம் கவர்ந்தது.

காரணம்—

அந்தப் பெண்தான் பார்வதி! அந்த வாஸ்பன் கோபாலன். மலரும் மணமும் போல பிரிக்க முடியாத வர்களென்றிருந்து, இன்று இரு துருவங்களாகிவிட்டவர்கள். அந்தச் சூட்கேஸ் கோபாலனுடையது. அவளை விட்டு ஒடி வரும்போது, அவளிடமே விட்டுவந்த தாவரசங்கம்ச் சொத்து!

ஐந்தாறு மைல் வந்ததும் பஸ்ஸை மறித்து அந்தப் பெண் இறங்கினாள். மறந்து விட்டாளோ என்னவோ கொண்டுவந்த சூட்கேஸை எடுத்துப் போகவில்லை! டிரைவரும் கவனிக்கவில்லை. கண்டக்டர் யாரோ ஒரு கிழவரிடம் 'யோக்கியத்தனமாகப்' பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் விட்டுப் போன அந்தச் சூட்கேஸுக்கு அந்தப் பஸ்ஸில் உரிமையானவன் கோபாலன். உண்மையில் அது அவனுடைய சொத்துத்தானே!

தான் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்ததும் கோபாலன் எழுந்து குட்கேஸை எடுக்கப் போனான். ஆனால்—

சட்டப்படி அவனுக்குச் சொந்தமான அந்தப் பொருளுக்கு இன்னொருவன் உரிமை கொண்டாடினான்.

“என்ன தம்பி! கண் தெரியவில்லையா? வேறு எங்கே யாவது வைத்திருப்பாய். வடிவாய்ப் பார்!” என்று உறுத்து நோக்கினான் அந்த ஆசாமி.

“என்னப்பா! பகிடி பண்ணுகிறாயா?” என்று ஆத் திரப்பட்டான் கோபாலன்.

“ஏண்டா, எங்காவது திருடப் போவதுதானே— என் பெட்டியிலே ஏன் கையைப் போடுறாய்?” என்று இந்தச் சாக்கடைச் சமுதாயம், ‘ரௌடி’யாக உருவாக்கி விட்ட அந்த ஆசாமி உறுமினான்.

அரசியல்-சினிமா-இலக்கியம்போன்ற சர்வ உல கிலும் சஞ்சரித்தவர்கள் இப்போதுதான் திரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு அதைத் தீர்த்துவைக்க வழியேது?

“பையனுடையது போலே இருக்கு” என்றார் ஒருவர்.

“ஏன்—எழுதியிருக்கோ?” என்றார் மற்றவர்.

“அப்படிக்கேளுங்க. மற்றவன் அப்படி ஒன்று வைச்சிருக்கப்படாதோ?” என்றார் மூன்றாமவர்.

இவர்களின் விசாரணை இப்படி இருக்க, அந்த இரு வருமே காரசாரமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். யாராவது ரௌடி என்றால் கோபாலனுக்குப் பயம்தான்! என்றாலும் இத்த விஷயத்தில் அவன் துணிந்து நின்றான்.

டிரைவர் பாடு சங்கடமாய்ப்போய்விட்டது. அவர்களின் வார்த்தை தடிப்பேறி கைகால் துடிப்பதற்

கிடையில் நல்ல வேளையாக, ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து சேர்ந்தார். அந்தச் ருட்கேஸையும் அதற்கு உரிமை கொண்டாடும் இருவரையும் அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு பஸ் வண்டி தன் கடமையில் முன்னேறியது.

* * *

“உன் பெட்டியிலே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று அதிகாரத் தொனியில் விசாரணையைத் தொடங்கினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ஆசாமி ஒரு கணம் தயங்கினான். ஆனாலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு. “இரண்டு சாரம், மூன்று சேட், புத்தகம்.....!” என்று எதையோ வெல்லாம் அடுக்கிக் கொண்டு போனான்.

“நீ என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கோபாலனை நோக்கிக் கேள்வி தொடுத்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அவனும் சற்றுத் தயங்கினான். ஆனாலும் தைரியமாக, “எதையும் சொல்ல வேண்டியதில்லை ஸார். உன் பெட்டியிலே என் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது என்னுடைய சொத்து ஸார்!” என்றான்.

“சாவியைக் கொடு.”

இந்தக் கேள்விக்கு இருவருமே பதில் சொல்லவில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்து முழித்தார்கள்.

“திருட்டு ராஸ்கல்கள்! சாவி இல்லை-பெட்டியைக் கொண்டு வந்துட்டான்கள்-அதற்கு உரிமை வேறே!” என்று உறுமினார்.

‘பெல்ட்’டிலே தொங்கிய கத்தியை எடுத்துப் பூட்டில் நுழைத்துத் திருகினார். ‘டக்’கென்று அது விடுபட்ட சத்தம் கேட்டதும் எல்லோரும் கவனமாக

அதைப் பார்ப்பதற்கு தயாராயிருந்தனர். ரௌடிக்குப் பயம்! மனம் 'திக் திக்' என்றது. கோபாலனுக்கு ஒரு அசட்டுத் துணிவு-பெட்டி எப்படியோ அவனுடையது தானே!

இன்ஸ்பெக்டர் பெட்டியைத் திறந்தார்.

உள்ளே—

கழுத்தை நெறித்து முறிக்கப்பட்ட ஒரு பச்சிளங் குழந்தை! அதன் முக்கிலிருந்து புது ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் குழந்தையைப் பார்க்கவில்லை-பெட்டியின் உள்பக்கத்தைப் பார்த்தார்; வாசித்தார்.

"வி. கே. கோபாலன்"

கண்களிலே கோபக் கனல் பறக்க கோபாலன் பக்கம் திரும்பினார் இன்ஸ்பெக்டர். அவன் கண்களிலே கண்ணீர் பெருகிக்கொண்டிருந்தது—! அது கண்ணீரல்ல; எதிர்காலத்தைவிட்டு அவன் தன் இதயப் படுதாவில் தீட்டிய கனவுச் சித்திரங்களைக் கரைத்துவிட்டு வருகிற காட்டாற்று வெள்ளம்!

"உண்மையைச் சொல்; நீதானே கோபாலன்?" இன்ஸ்பெக்டரின் கேள்வியிலே பச்சாத்தாபம் தொனித்தது.

"ஆம்!" என்றான் கோபாலன். பதிலிலே வயிரம் பாய்ந்துவிட்ட உறுதி தெரிந்தாலும் குரல் தழுதழுத்தது; தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது.

தனியே தவிக்கவிட்டு வந்த பார்வதி அவன் நெஞ் சத்துள் புருந்து அடைத்துக்கொண்டாளோ என்னவோ.....?"

‘சாம்ராட்’

மாவிட்டபுரத்து மென்தளிர் வெற்றிலையுடன் பிரசித்திபெற்ற தாவடிப் புகையிலையையும் உள்ளே தள்ளிக் குதப்பிக்கொண்டு, ஒரு பீடியைக் கொளுத்தி இரண்டு 'தம்' இழுத்துவிட்டு "சில்வண்டு" எனப் புனைபெயர் பூண்ட 'இலக்கிய சாம்ராட்' ஸ்ரீமான் சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் எழுத உட்கார்ந்துவிட்டா ரென்றால் தமிழ் நாட்டுக்கு யோகம் பிறந்துவிட்டது என்றுதான் அர்த்தம்! "சில்வண்டு" என்று அவர் புனைபெயர் கொண்டிருப்பதிலிருந்து ஏதாவது எக்கச் சக்கமாக எண்ணிவிடப் போகிறீர்கள். கடதாசி என்ற சதுக்கல் நிலத்தில், தாம் "சில்வண்டு" என்ற காரணத் தால் பேனா என்ற துளிகொம்பினால் உழுது தள்ளி விடுவாரென்றோ, அல்லது தமிழ் நாட்டு ரசிக கோடிகளின் காதுகளை குடைசல் எடுத்து விடுவாரென்றோ யாரும் தவறாக எண்ணிவிடாதீர்கள். தமிழ் நாட்டுக் "கதாமோகன்"கள் அத்தனை பேரையும் தமது உடைந்த பேனா முனையினால் ஆட்கொண்டுவிட்ட அரும்பெரும் எழுத்தாளர் அவர்.

எழுதுவதற்கென்று எழுத்தாளர் "சில்வண்டு" துணிந்து உட்கார்ந்து விட்டாரென்றால், பிறகு அதை எழுதி முடிக்காமல் உயிர் போக நேரிடிலும் எழும்பவே

மாட்டார். “கற்பனைக் கன்னி” அவரைக் கண்டு காத தூரம் ஓடமாட்டாள். லாயக்கற்றவர்களல்லவா எழுந்து அங்குமிங்குமாக உலவி அவளைப் பிடிக்க ஓடுவார்கள். ஆனால் நமது சில்வண்டுவுக்கோ என்றால் அது வேறு விஷயம்தான்! அந்தக் ‘கன்னி’ இவரைக் கொஞ்ச வந்து விடுவாள். எனவே எழுதுவதென்றால் அவருக்கு ‘பாயசம்’ சாப்பிடுவதுமாதிரி. ஒடிந்து போன பேனாவால், உடைசல் பிடித்த எழுத்துக்களை அடுக்கி, என்னவெல்லாமோ ‘பம்மாத்து’ வேலை செய்து சிருஷ்டித்து விடுவார். அந்தச் சிருஷ்டிக்குப் பெயர் ‘சிரஞ்சீவி’ இலக்கியமாம்!

இத்தனைக்கும் அவர் புகழ் பரவுவதற்குக் காரணம் அவர் தமது சிரஞ்சீவிக் கதைகளில் கையாளும் தத்துவார்த்தங்களும், உண்மைப் படப்பிடிப்புக்களும்தான் என்றால் மிகையல்ல! நாமெல்லாம் கனவிற்கூட எண்ண முடியாத தத்துவங்களையெல்லாம் மனுஷர் என்ன மாதிரித்தான் நாகுக்காகவும், சரளமாகவும் விளாசித் தள்ளிவிடுகிறாரோ, எல்லாம் “இலக்கிய தேவதை”க்குத் தான் வெளிச்சம். அப்பப்பா! கம்பன்கூடப் பிச்சை வாங்க வேண்டும். “அழகுப் புதையல்கள்” அவர் கண்களில் பட்டுவிட்டாற்போதும்! அப்படியே தமது பேனா முனையினால் பிய்த்துப் பிடுங்கிவிடுவார்.

இவைகளை மட்டும் சொல்லிவிட்டால் அவர் புகழுக்குக் காரணம் கூறியதாகாது; அது உண்மையுமல்ல! இவையெல்லாம் அவருடைய உயர்ச்சிக் கடலில் சிறு துளிகள்! உண்மையான உணர்ச்சிக்குக் காரணம் வேறு இருக்கிறது. அதுதான் அவர் தம் “எழுத்து வாழ்க்கை” முழுவதுமே நல்ல நல்ல காதற் கதைகளை எழுதிக் குவித்து தமிழ் நாட்டு “திடீர் காதலர்”களின்

இதயத்திலும் இனம் சேராத ‘இன்பப் புதையலை’ அள்ளிக் கொட்டியது!

“காதல் கதைகளைத் தவிர வேறு ஏதுவுமே எழுத முடியாதோ?” என்று சில கையாலாகாத எழுத்தாளர்கள் வரட்டு வேதாந்தம் பேசுகிறார்கள். ‘முட்டாள்கள்! உலகின் ஜீவராசிகள் முழுவதுமே ‘காதற் கொள்ளை’யில் மயங்கிக் கிடக்கும்போது காதலைத் தவிர வேறு எதை எழுதுவது?’ என்பது நமது ‘சில்வண்டின்’ அசைக்க முடியாத அபிப்பிராயம்!

இந்த எழுத்தாளர்களே பலரகம். மக்களுக்காக எழுதுபவர்கள், இலக்கியத்துக்காக எழுதுபவர்கள், தமக்காக எழுதுபவர்கள், காசுக்காக எழுதுபவர்கள் இப்படிப் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது சில்வண்டை எந்த ரகத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதென்பது பிரிக்க முடியாத பிரச்சனை!

வாழ்நாள் முழுதுமே சலப்பில்லாத காதல் கதைகளே எழுதி, அதன் சக்தியை அக்குவேறு ஆணி வேறுகப் பிய்த்து அதன் தன்மைகள், பண்புகள் எல்லாவற்றையுமே அலசி ஆராய்ந்தவர் நமது சில்வண்டு! காதல் என்பது ஒரு கட்டாந்தரை! அதை உழுது உழுது உள்ளே இருப்பவை எல்லாவற்றையும் அம்பலப்படுத்திவிட்ட அவர் தமது காதல் மனைவி கனகாம்பரத்தைக்கூட வெறுத்து விட்டாரென்றால் அவருக்கு இலக்கிய ஆக்கத்திலிருக்கிற ஈடுபாடு எத்தகையது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

‘சில்வண்டு’ சிதம்பரம் பிள்ளையாயிருந்து கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே நமது பூமிதேவியின் ஆக்ஷேப்படி நானொன்றுக்கு ஆசிரம் இறப்பும், ஆசிரத்தொரு பிறப்புமாக பிறந்து இறந்துகொண்

டிருந்த 'குப்பாடிப்' பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வரும் தொடர்கதைகள், தொடராக்கதைகள், காதற்கதைகள், காமக் கதைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு அட்சரம் கூடப் பிசகாமல் படித்ததனால் தாமும் ஒரு இலக்கிய 'சாம்ராட்' டாகவேண்டுமென்று எண்ணிவிட்டார். எதற்கும் தடை போடலாம். எண்ணமென்ற காட்டாற்று வெள்ளத் துக்கும் போடலாமோ? எனவே ஏதோ ஒரு புனை பெயரை வைத்துக்கொண்டு எழுதத் துணிந்துவிட்டார்.

கல்லூரி மாணவன் கதை எழுதத் தொடங்கிவிட்டால் உருப்பட்ட மாநிரித்தான்! மாணவர்கள் 'நோட்ஸ்' எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது சிதம்பரம் பிள்ளை, தான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கதையில் வரும் கதாநாயகியை—தன் வகுப்பில் படிக்கும் கமலாவைப் பார்த்து வர்ணித்து எழுதிக்கொண்டோ அல்லது ஏதாவது புது 'ப்ளாட்' ஒன்று தேடிக்கொண்டோ இருப்பார். ஆசிரியர் கண்களில் இது பட்டுவிட்டால் அவர் கம்மா இருப்பாரா? நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிடுங்கி மேலே விசுவார், உடனே அது 'ஏரோப்ளேனாக' மாறிப் பறக்கத் தொடங்கிவிடும். மறுநாள் அந்தப் புத்தகத்தின் தாள்கள் எல்லாம் ஏதாவதொரு 'கதை'யைத் தாங்கிக் கொண்டு நாலு சத முத்திரையுடன் 'ஹாய்'யாக 'ஆல் சிலோன்—ஜாவிடர்' செய்யத் தொடங்கிவிடும்.

திடீரென்று 'சில்வண்டி'ன் 'ப்ரண்ட்ஸ்' குள்ளே ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. 'என்னப்பா சில்வண்டு! உன் மனைவியைக் கலைத்து விட்டியாமே ஏன்?' என்று அவருடைய 'ஜர்னலிஸ்டு' நண்பர்கள் யாராவது கேட்டுவிட்டாற் போதும். மனுஷன் ருத்திர மூர்த்தியாகிவிடுவார்.

"கலைக்குத் தொண்டு செய்ய எவன் முன் வருகிறானோ அவனுக்குக் கால் கட்டு, கை கட்டு எதுவுமே இருக்கப்படாது. அதுகளெல்லாம் பெரிய 'நியூஸன்ஸ்'கள்!"

"அப்படியானால் என்னவெல்லாமோ நாம் எழுதுகிறோமே இவ்வ தர்மத்தைப்பற்றி....."

"அதற்காக.....!" என்று குறுக்கே ஒரு குத்துக் கட்டையைப் போடுவார் சில்வண்டு. "எழுத்தாளன் வாழ்க்கையே இதுதான்! ஊருக்குபதேசம்! அவனுடைய சொந்த வாழ்க்கையைப்பற்றி மற்றவர்கள் கவலைப்படக் கூடாது." என்று மீண்டும் முணுமுணுப்பார் அவர். வந்தவர், "அட பாவி மகனே!" என்று வாய் நிறையச் சொல்லிக்கொண்டு போவதைத் தவிர ஒன்றுமே இருக்காது.

"எழுத்தாளன் வாழ்க்கையே ஊருக்குபதேசம்", என்று அவர் சொன்னால் யாருக்கும்தான் ஆத்திரம் வரும். ஆனால் அதிலே இருக்கிற உண்மை—!

சில்வண்டு எத்தனையோ கதைகளை 'வாந்தி எடுப்பது மாநிரி' எழுதித் தள்ளியிருக்கிறார்—அவைகளின் மூலம் எத்தனையோ குடும்பங்களுக்குக் கதி மோட்சம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அவர் வாழ்க்கை...?

அதுதான் விநோதம். அவர் வேலை எழுதிக் கொண்டே யிருப்பதுதான். எழுதினால்தானே புகழ் வரும்? இல்லையென்றால் இல்லை! இந்நிலையில் அவர் எழுத்துக்கள், அவர் மனைவிக்கு ஆசை வார்த்தை பேசுமா? காதல் கதை சொல்லுமா? ஜூனியர் மாப்பாசான் எனப் பேர் பெற்ற சில்வண்டு அவர்களே குறிப்பிடுவதுபோல, "அந்த எழுத்துக்கள் அவள் படுக்கையை அலங்கரிக்குமா? அவள் கண்ணிரைத் துடைக்குமா? அவள் இதயதாபத்தைத் தணிக்குமா?....."

எனவே அவள் ஒருநாள் "இந்த எழுத்துக்களைப் பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க, என் சித்தப்பாவின குழந்தைகளைப் பார்த்துத் திருப்திப்பட்டுக்

கொள்ளுகிறேன்'' என்று பிரதிக்கை செய்துகொண்டு வெளியேறினான்.

அப்போதும் அவர் எழுதிக்கொண்டுதான் இருந்தார். எழுத்தாளர் பரம்பரைபக்கேயுள்ள உறுதியான உள்ளம் படைத்த அவர், அவள் போகும்போதுகூடச் சற்றுக் கிசேசப்பட்டாரா? அதுதான் கிடையாது. ஊதாத துருத்திபோன்ற உடலை முறுக்கிவிட்ட னாழைத்தண்டு போல சற்று வளைத்துத் திருப்பி ஒளி மங்கிப்போன கண்களால் அவளைப் பயங்கரமாக நோக்கி, “போடி தொலைந்தது பீடை என்று இருப்பேன்!” என்று ஒரே யொருமுறை மட்டும் முத்து உதிர்ந்ததுபோலச் சொல்லி விட்டு மறுபடியும் தன் வேலையிலேயே ஆழ்ந்துவிட்டார்.

ஆறு மாதங்கள் மாண்டு மடிந்தன. கணகாம்பரம் பிரிந்துபோன அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் நினைக்கவேண்டும். ‘சில்வண்டு’வுக்கு ‘லக்’ அடிக்க ஆரம்பித்தது. மளமள வென்று எழுதித்தள்ளினார் அவர். அதிலிருந்து அவரைப் பற்றி எங்கும் அடிபடத் தொடங்கிவிட்டது. அவரைப் பற்றி மட்டுமென்ன; அவருடைய சாகாத வரம்பெற்ற சிரஞ்சீவி இலக்கியங்களைப்பற்றியும்தான்!

எப்படித்தான் இந்த மனுஷன் எழுதித்தள்ளுகிறானோ என்று எல்லோருக்கும் ஒரே அதிசயம். ஒரே அசுரவேகம். ‘பிரேக்’ இல்லாத மோட்டார் ஐம்பது அறுபது என்று போகிற மாதிரித்தான், அவர் எழுதுவாரோ என்னவோ?

சில்வண்டு எழுதிய ‘காட்டு மோகினி’ என்று ஒரு காதல் நாவல் அப்போதுதான் பிரசுரமாகிக் கடை கன்னி யெல்லாம் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அந்தப் பதிப்பு விற்று முடியாது! திடீரென்று இன்னொரு புத்தகம் வந்துவிடும். அதற்குப் பெயர் ‘காதல் வனி’ என்றோ

‘கட்டிலறை’ என்றோ இருக்கும். அழகான அமைப்பு முந்திற அட்டை வார்னிஷ்.....இப்படியே வாரமொரு காதல் களஞ்சியத்தை வெளியுலகில் நடமாட விடுவார்.

திடீரென்று சில்வண்டுவுக்கு ஒரு ‘லக்கி சான்ஸ்’ அடித்தது. ஒருநாள் தினசரிப் பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்த்த ‘சில்வண்டு’ தாசர்களைல்லாம் வாயைத் தோணிமாதிரிப் பிழந்து, கண்களை அகல விரித்தது விரித்த படியே இருந்துவிட்டார்கள். அது ஒரு பத்திரிகை விளம்பரம். தமிழ் நாட்டிலேயே முதன்முதல் நிஜப் புகைப்படங்களையும் உண்மைக் கதைகளையும் தாங்கி வெளிவந்து, பல்லாயிரக் கணக்கான (பாமர) ரசிக மக்களைத் திணற அடித்து ஆட்கொண்ட, ‘இன்பக் கேணி’ என்ற காதற் கதைகளைத் தாங்கி வெளி வரும் அந்தப் பத்திரிகைக்கு புதுமை எழுத்தாளர், புரட்சி சிங்கம் ‘சில்வண்டு’, அவர்கள் ஆசிரியராக அமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகவும், வழக்கப்படி எல்லாப் பத்திரிகை முதலாளிகளும் கயிறு திரிப்பதுபோல ‘பல புதிய அம்சங்களுடன்’ வெளிவருவதாகவும் அதில், விளம்பரம் செய்திருந்தார்கள்.

பத்திரிகையின் ஆசிரியனானது ‘சில்வண்டு’ பட்டினத்துக்குப் போய்விட்டார். அல்லது பத்திரிகை எப்படி நடக்கும்! ஆற்றிலே ஒரு கால், சேற்றிலே ஒரு காலாக இருக்க முடியுமா? அதுவும் தவிர அவர் அங்கு போவதற்கு என்ன தடை இருக்கிறது? கால்கட்டா, கைக்கட்டா? அதைத்தான் ஆறு மாதத்துக்கு முன்பே ‘அறுத்து’ எறிந்துவிட்டாரே.....

‘இன்பக் கேணி’யின் உரிமையாளர், ‘சில்வண்டு’வுக்கு ஒரு வீட்டின் மேல் மாடியிலே ‘இடம்’ தேடிக் கொடுத்தார். அழகான ஒரு சிறிய அறை. அதன் முன்னே ஒரு

சின்ன விழுந்தை மாதிரி நிலாமுற்றம்! கேட்க வேண்டுமா? எழுத்தாளன் சிட்டாகப் பறக்கத் தொடங்கி விடுவான்.

மாலை நேரம்!

காலையிலே எழுந்து வந்த, செம்பரிதி அனல் மாறிக் குளிர் நிலவாக—ஒளிப் பிழம்பாக உருவெடுக்க மேற்குக் கடலில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தான்—மாலைத் தென்றல் 'உஸ்ஸ்ஸ்' என்று சிறிச் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் அவருக்கு எழுதுவதற்கு ஏதோ பிடித்து உந்திக்கொண்டிருந்தது. அறைக்குள்ளே கிடந்த மேஜையை ஜன்னலோரம் தூக்கிப் போட்டு ஜன்னலையும் திறந்து வைத்துவிட்டு அவர் எழுதத் தொடங்கினார்.

அந்த நேரத்திலே அவர் ஒரு 'ராஜா' மாதிரி. மாடி வீட்டுச் சீவியம்! அங்கே நின்று சுற்றுமுற்றும் நோக்கினால் கீழே தெரிகிற வீடுகள். அந்தந்த வீட்டு முற்றங்களிலே எல்லாம் 'சொடு, சொடு' என்று ஓடியும், ஆடியும், பாடியும்கொண்டிருக்கிற குழந்தைகள்; குறுக்கும்நெடுக்கு மாக நடந்து அன்னநடை பயில்கிற மெல்லியர்.....

'சில்வண்டு' அசுர வேகத்திலே ஒரு 'காதல் கதை' எழுதிக் கொண்டிருந்தார். 'இன்பக்கேணி' இதழிலே சில்வண்டு ஆசிரியராக வந்ததற்கடையாளமாக ஒரு 'கதை' போட வேண்டாமா? அந்தக் கதை ரசிகர்கள் மனத்திலே 'பசுமரத்தாணி' போலப் பதியவேண்டாமா? அதைப் படித்துவிட்டு அவர்கள் சொக்கிப்போய் இருக்க வேண்டாமா? அதனால் விற்பனையாளர்களிடம் 'இருப்புக் குறைந்து இன்னும் ஒரு ஐம்பது பிரதிகூட அனுப்புங்கள்.

இன்னும் ஒரு நூறு பிரதிகூட அனுப்புங்கள் என்று—தந்தி மேல் தந்தி வரவேண்டாமா? அதைப் பார்த்து பத்திரிகை முதலாளி பூரிப்படைய வேண்டாமா? 'சில்வண்டு'வின் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டாமா? எதற்கும் மேலாக இலக்கிய உலகத்திலே சில்வண்டுவுக்கு நிரந்தர மாகவே ஒரு மாடி வீடு கிடைக்க வேண்டாமா?

எனவே அந்தக் கதையை ஒரு புதுமாதிரி எழுத முனைந்தார் அவர். காதல் கதைதான்! ஆனால் மற்றவர்கள் காணாத பாத்திரங்களைத் தேடிப் பிடித்து, ஒரு நிரந்தரமான பாதையைத் திறந்துவிடுவது—

ஒரு எழுத்தாளன், அவனே கதாநாயகன்.

ஒரு வாழா வெட்டிப் பெண்—அவள் கதாநாயகி. இவர்கள்தான் பிரதான பாத்திரங்கள்; மற்றவர்கள் நாடக வுளம்பரத்தில் காணப்படுவதுபோல சமயோ சிதம்; அஃறிணை உயிர்கள், ஜடங்கள் உட்பட.

கட, கட எனத் தாள்கள் அடிமாறிக் கொண்டிருந்தன. வார்த்தைக்கு வார்த்தை புதுப்புது உவமானங்கள்; அவற்றை விளங்க வைப்பதற்கு இலேசான எளிமை யான சொல்லாட்டுக்கள்; பாத்திரங்களைப் பேசவைப்பதில் வாசகர்கள் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போகாமளவுக்கு சுவையும் பயமும் கலந்த வார்த்தைக் கோர்வைகள்.....

அவர் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்; திரிபுரமெரித்த சடையனின் பிரளய கால நர்த்தனத்தைப்போல. அத்தனை வேகம்; அசுர வேகம்!

கதையிலே ஒரு கடிதம் வரவேண்டும். 'அவன் நேரில் கண்டு பேசுவதற்கு 'அவனுக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை; சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கவில்லை. எனவே எல்லோரும் கையாளுகிறபடி ஒரு துண்டுக் கடுதாசியும் ஒரு

பேனுவந்தான் அந்நேரத்தில் அவனுக்கு ஆபத்தாந்தவனாக உதவுகிறது. நறுக்குத் தெறித்ததுபோல சளசள என்று வளர்த்தாமல் இரத்தினச் சுருக்கமென்பார்களே அதுபோல அவன் எழுதினான்.

பொய்! கதாசிரியர், தான் சிருட்டித்த கதாநாயகனுக்காக எழுதித் தொலைத்தார்.

கண்ணே!

நீ வான வீதியிலே பவனி வருகிற நிலவுப் பெண்ணாயிருந்தால் அதன் குளிர் நிலவில் குளித்து மகிழ்வேன்; ஏனென்றால் 'போதும் நிறுத்திவிடு!' என்று அது சொல்வதில்லை. அல்லது செடியிலே பூத்துக் கிடக்கிற மலராயிருந்தால் அதை ஆர்வத்துடன் பறித்து என் ஆசை தீர முகர்வேன். ஏனென்றால் 'மலரைப் பறிக்க நீ யார்?' என்று யாரும் கேட்பதில்லை! ஆனால் நீ பெண்ணாயிருக்கிறாய். அதனால்தான் நான் உன் எண்ணத்தைக் கேட்கிறேன். மாடப் புருவைப்போல தத்தித் திரிகிற பெண்ணே! நீ பேசுவாயா?

சந்திரன்.

கடிதத்தை எழுதி முடித்துவிட்டு அதை ஒருக்கால் திருப்பிப் படித்தார் அவர். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட பெண், படிக்கிற மாதிரிக் கற்பனை பண்ணி இலேசாக வாய்விட்டுப் படித்தார். தானாகவே தலையை ஆட்டி ரசித்தார். அப்படியே திருப்தி ஏற்பட்டு விட்டது அவருக்கு.

அந்த மகிழ்ச்சியில் ஒரு பீடி புகைப்பதற்காகத் தீப் பெட்டியை எடுத்து 'டப், டப்' என்று தட்டினார். அதைத் தொடர்ந்து அவருடைய அறைக் கதவிலும் யாரோ 'தட்டட்' என்று தட்டினார்கள்.

எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்த 'சில்வண்டு', "அட நீங்களா? வாருங்கள்!" என்று தன் குச்சிபோன்ற கைகளையுயர்த்தி வணங்கினார். வந்திருந்தவர் 'இன்பக் கேணி'யின் மாணேஜர். ஏதோ பத்திரிகை சம்பந்தமான அலுவலால் வெளியே சிறிது தூரம் பேர்ய்வர வரும்படி அழைத்தார்.

"அதற்கென்ன; நல்லாய்ப் போய்விட்டு வரலாமே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே சில்வண்டு துண்டைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினார்.

'இன்பக்கேணி' மாணேஜர் அழைத்துப்போன அலுவல் முடிவதற்குள் சுமார் ஏழு மணியாகிவிட்டது. அப்புறம் அவருடைய 'அன்பழைப்பின் பேரில் பீச்சுக்குப் போய் இருவருமாக 'இலக்கிய சர்ச்சை' செய்தார்கள். பத்திரிகையின் வளர்ச்சியைப் பற்றித் திட்டம் தீட்டினார்கள். பின், அப்படியே இருவரும், ஒரு 'ரெஸ்ட்ரேண்டு' க்குப் போய், தலைக்கு இவ்விரண்டு 'டோஸ்' அடித்தபின் சாப்பிட்டுவிட்டு பத்திரிகாசிரியர் 'சில்வண்டு' தம் அறைக்குள் நுழையும்போது சரியாக ஒன்பது மணியடித்தது.

ஏனோ தெரியாது; தூக்கம் அவர் கண்களை உறுத் திற்று. உடலிலே கொஞ்சம் அசதி! அவ்வளவுதான்! "நானே ஒரு கை பார்க்கலாம்!" என்று எண்ணிக் கொண்டே படுத்தவர், சீக்கிரம் நித்திரா தேவியின் அன்புப் பிடியிலே தன்னை மறந்து போய்த் துவண்டு விட்டார். மறுநாள் மாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் ஆபீஸ் என்ற சிறைக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து விடுதலை பெற்று தம்

‘கூட்டுக்குத்’ திரும்பினார் அவர். அந்தக் குறைக் கதையை முடிப்பதற்காக ‘எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணிக் கீழே குனிந்தபடியே நடந்துவந்து மாடிப்படியளில் ஏறினார். ஏறினாரா? இல்லை! அதற்கிடையில் பயங்கரமான ஒரு குரல் ஒலி அவரைத் தடுத்திற்று.

“டேய் குரப்புலி!” என்று அந்தப் பயங்கரமான குரல் சற்றுத் தடிப்பேறி ஒலித்தது. சில்வண்டு திரும்பிப் பார்த்தார். வாட்டசாட்டமான ஒரு உருவம். செம் மறிக்கடாவின் கொம்புபோல முறுக்கிவிட்ட மீசை. கோவைப் பழம்போல சிவப்பேறிய கண்கள். வெற்றிலை போடுவதனால் தடிப்பேறிப்போன, நீக்ரோவைப் போன்ற உதடுகள்.....இத் தியாதி தோற்றத்துடன் ஒருவர் ‘சில்வண்டை’ முறைத்துப் பார்த்தபடியே வந்துகொண்டிருந்தார்.

‘சில்வண்டு’ அது வேறு யாரையோ என்று எண்ண மிட்டபடியே தம்பாட்டிலே மீண்டும் முன்னேறி மாடிப் படியில் காலை வைத்தார். அவ்வளவுதான் மீண்டும் அந்த மிரட்டல்.

‘டேய்!’

‘சில்வண்டு’ அலட்சியத்துடன் திரும்பி அந்த ஆசாமியை நோக்கினார்.

“ஏண்டா முழிக்கிறே நான் என்ன ‘தாவணியா’ போட்டிருக்கேன்! ஆளைப் பாரு கஞ்சா அடிக்கிற சாமியைப்போல.....”

இதை அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. ஆசிரியருக்கு ஆத்திரம் தாங்கவில்லை. குச்சிபோன்ற அந்த உடலில் ‘குற்றி’ போன்ற பெரிய கோபம் எங்கிருந்தோ பொத்திக்

கொண்டு குதித்து ‘ததிங்கிணதோம்’ போடத் தொடங்கிற்று. மனைவியைக்கூட பிறந்தகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு ‘பிருகதனை’ போல இருப்பவரை பெண்களைக் கண்டு முறைத்துப் பார்ப்பதாகச் சுட்டிக் காட்டினால்.....?

“யாரையா நீ ஆளைத் தெரியாமே பேசுறே! ஜாக் கிரதை!” என்று அதட்டினார் ‘சில்வண்டு’.

“ஏண்டா அதட்டுறே! தெரியும்தா உன்னை; கோழி பிடிக்கிற கள்ளன்! யோக்கியதையற்ற கழுதை!”

“ஓய் மரியாதையாய்ப் பேசும் நான் சாதாரணமான ஆளில்லை; பல்லாயிரக் கணக்கானோர் படித்து ரசிக்கிற பத்திரிகையின் ஆசிரியர்!”

“அதுதாண்டா தெரியுதே ஊருக்குபதேசம் செய்யிறே! பத்திரிகையிலே என்னவெல்லாமோ எழுதி விட்டு, இங்கே என்னடான்னு பெண்கள் மானத்துடன் வாழ முடியல்லே.....”

“ஏய்யா! ஆம்பிள்ளைங்களெல்லாம் யோக்கியதையா நடந்தா இதெல்லாம் நடக்குமா?” என்று பத்திரிகைக்குப் பலம் திரட்டினார் ஆசிரியர். வந்த ஆசாமி ஆத்திரத்தினால் பொங்கினார்.

“என்னடா யோக்கியதையைக் கண்டுட்டாய்? கண்ட பெண்களுக்கெல்லாம் கடிதம் எழுதுவது. பின் பத்திரிகையிலே உபதேசம். அயோக்கிய ராஸ்கல்!”

“நாவை அடக்கிப் பேசு ஓய்! நீதான் அயோக்கியன்!”

சில்வண்டுவின் கடைசிப் பேச்சு இது! தொடர்ந்து பேசுவதற்கு அந்த ஆசாமி இடம் வைக்கவில்லை. சில்வண்டுவின் கண்ணத்தில் ‘பட்’ என்று ஏதோ விழுந்தது. அவ்வளவுதான் தெரியும். பொத்தென்று

கீழே விழுந்தார். விழுந்தாலும் ரோசம் மட்டும் விழவில்லை. சுவரிலே விட்டெறிந்த பந்தைப்போல, உடனேயே துள்ளி எழுந்து தன் சட்டைக் கைகளைச் சுருக்கி விட்டுக்கொண்டு, ஆசாமிமேல் பாய்ந்தார். அதற்குள் வீதியில் போனவர்கள் இருவரையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள். 'சில்வண்டு'க்கு அவமானத்தாங்க வில்லை.

"கண்ட பெண்களுக்குக் கடிதமெழுதுவது; பின் பத்திரிகையிலே உபதேசம்!"

அடியொன்றும் அவருக்குப் பெரிதல்ல; ஆனால் அந்த வார்த்தை...! அதை நினைத்தாலே அவருக்கு என்னமோ போல் இருந்தது. கட்டிய மனைவியையே கை கழுவி விட்டிருக்கும் ஒருவனைப் பார்த்து இப்படிச் சொன்னால்.....? அதுவும் சாதாரண ஆளல்ல; பலருக்கு உபதேசம் செய்ற ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரியர்!

இந்த வேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டே 'சில்வண்டு' அன்று வேளையிலேயே படுத்துவிட்டார்; எண்ணங்களினால் மலிந்து போய்க் கிடக்கும் அந்த உடலைப் படுக்கையில் சாத்தினார்—உறக்கம் அவ்வளவு கெதியாக வந்துவிடுகிறதா? புரண்டு, உருண்டு கிடந்தார். விளக்குக்கூட ஏற்றவில்லை. இருளிலே இரவு முழுதும் போராடினார்.

பல வருடங்களுக்குப்பின் விடிவதுபோல கோழி கூவிக் காகங்கள் கரைந்தன—அப்போதும் அவர் படுக்கையிலேதான் உறங்காமல் கிடந்தார். எழும்பவே முடிய வில்லை. உடலிலும் அசதி; உள்ளத்திலும் வேதனை.....

சூரியன் மேலே கிளம்ப, திறந்திருந்த ஜன்னலினூடே சுரீர் என்று வெயில் பட்டது. இனியும் எழும்பாதிருக்க முடியுமா? ஆபீசுக்குப் போக வேண்டாமா?

ஆபீஸ் என்று நினைத்ததும், அவருடைய உள்ளம் துணுக்குற்றது. நேற்று மாலை, அங்கிருந்து புறப்பட்ட போது நந்திகேஸ்வரன் மாதிரிக் குறுக்கிட்ட 'கம்போ சிட்டர்' 'அச்சுக் கோப்பதற்கு 'மாட்டர்' இல்லை ஸார்' என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. 'இன்று போனதும், நட்சத்திரேயன் மாதிரிக் 'கச்சை கட்டிக்' கொண்டு நிற்பான்!'

'சரி, விட்டுத்தள்ள வேண்டியதுதான். உலகில் தோன்றிய சிந்தனையாளர்கள் எல்லோருக்கும் இதே கதிதானே நடந்திருக்கிறது. இந்த அடியும், ஏச்சும் ஒரு பிரமாதமா?' என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டு, நேற்று மாலை எழுதிக் குறையில் விட்ட கதையைத் தொடர்ந்து எழுத முயற்சித்தார்.

மேஜையண்டை உட்கார்ந்து, குறையில் விட்டிருந்த பகுதியைப் படிக்கத் தொடங்கினார். கதாநாயகிக்குக் கதாநாயகன் கடிதம் எழுதியது நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் கடிதத்தைக் காணவில்லை!

'கடிதம் எங்கே?'

'அட பாவி!' என்று எதையோ நினைத்துக்கொண்ட 'சில்வண்டு' மனதிலே ஜனித்த தைரியத்தை, உடலிலே பரப்பிக்கொண்டு நிமிர்ந்தார். ஆனால் முதுகில் ஏற்பட்ட வலியினால் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார்.

*

*

*

இரண்டு தினங்களின் பின், 'மாடி அறை வாட கைக்கு விடப்படும்' என்ற விளம்பரப் பலகை யொன்று, கீழ்விட்டு வாசலில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கனவு

யார் யாரையோவெல்லாம் இடை மறித்து வழி கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு குறிப்பிட்ட இடத்தை யடைந்தபோது எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. நாதியற்ற விதவையின் குடிசையைப்போலப் புழுதி மண்டிக்கிடந்த அந்தக் கொட்டிலைப் பார்த்து ஒரு "பாபர் சலூன்" என்று சொல்ல யாருக்குமே துணிவு வராது. ஆனால் அந்தத் தென்னங்கீற்றுக் கொட்டிலின் முகப்பில் உடைந்த பலகைத் துண்டொன்று தொங்க விடப்பட்டு, அதிலே சுண்ணாம்பைக் கரைத்து ஏதோ கோணல் மாணலாக எழுதப்பட்டிருந்தது; அதன் அர்த்தம் 'பாரத மாதா பாபர் சலூன்' என்பதாம்.

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! என்றாலும் மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள சுபாவத்தின்படி உள்ளே தலையை நீட்டிப் பார்த்தபோது "வாங்க... ..!" என்று வெளிப் பட்ட அழைப்புக்குரல் என்னைத் திகைக்க வைத்தது. நான் உற்றுப் பார்த்தேன்; என் சந்தேகமெல்லாம் மறைந்தது. நான் தேடி வந்த 'பாபர் சலூன்' அதுவே தான்.

எனக்கு வயது நாற்பது. இதுவரை எத்தனையோ சலூன்களுக்குள் நுழைந்து வெளியேறியிருப்பேன். எல்லாச் சலூன்களிலும் அலங்காரத்துக்காக மாட்டி வைக்

கப்பட்டிருக்கும் படங்களைப்பற்றி நான் விமர்சனம் செய்ய வேண்டியதில்லை. முழுச் சீனாவும் சியாங்கே ஷேக் ஆட்சியிலிருந்தபோது அங்கே மலிவாக நடைபெற்ற ஒரு தொழில் விபசாரம்தானாம். அதை உலக நாடுகளுக் கெல்லாம் விளம்பரப்படுத்துவதற்காகவோ என்னவோ அங்கிருந்து ஏராளமான சீனத்து சிங்காரிகளின் அரை நிர்வாண—முழு நிர்வாணப் படங்களை யெல்லாம் அச்சி யற்றி வெளியேற்றினார்கள். சீனா இன்று துண்டாடப் பட்டுவிட்டது. அந்த மலிவான தொழிலும் அருகிக் குறைந்து ஒழிந்துவிட்டது. அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய பெண்களெல்லோரும் நரக வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் படங்களில் பெரும் பான்மையானவை இன்னும் நம் நாட்டு பாபர் சலூன் களில் கண்ணாடிச் சட்டங்களுக்குள் சிறைப் படுத்தப்பட்டு தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் நமது தமிழ் சினிமா நட்சத்திரங்களின் பலநிலைத் தோற்றங்களையெல் லாம் கவர்ச்சிக் கோணங்களில் வைத்துப் பிடித்த படங்கள்.....அங்கு வருபவர்கள் அந்த நிர்வாணச் சித் திரங்களில் இலயித்துக் கிடக்கும்போது சுலபமாகத் தங்கள் தொழிலை முடித்து விடலாம் என்ற எண்ணம் போலும்!

இந்தச் சலூன்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காக இருந் தது நான் புகுந்த புகை மண்டிய சலூன். தென்னங் கீற்றினால் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்தச் சலூனின் பக்கங் களில் நான் எதிர்பார்த்திருக்காத படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மகாத்மா காந்தி, வெனிஸ், ஸ்டா லின், நேரு, ராஜாஜி, அண்ணாத்துரை, மா-சே-துங், செல்வநாயகம், பீற்றர் கெனமன், தொண்டமான்.....

பிரபலமான தலைவர்களின் படங்கள் நல்ல முறையில் கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. "பிரபல

மாக்கப்படாத" தலைவர்களின் படங்கள் செய்திப் பத்திரிகையிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டிருந்தன.

கிராமங்களிலே 'குந்து' அல்லது 'ஒட்டு' என்று சொல்வார்கள்; நிலத்திலிருந்து ஒரு அடி உயரம் வரை வளர்ந்த அந்த மண் சுவர்தான் அந்தச் சலானுக்கு அரண்கள். தென்னுவிராமனுடைய குதிரைக் கொட்டையைப் போலிருந்த அந்தக் குடிசையின் தளத்திலிருந்த மேடு பள்ளங்கள் எண்ணமுடியாதவை. அந்த ஒட்டுச் சுவர்கள் பூர்த்தியடையாத வேலையைப்போல எங்கும் இடிந்தும், சிதைந்தும் காணப்பட்டன.

எனக்கு ஆச்சரியந் தாங்க முடியவில்லை. வந்த காரியத்தை மறந்து அந்தச் சலானின் முழுத்தோற்றத் தையும் எடை போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

"என்ன சார்! முடிவெட்டுவமா?"

நான் பதில் பேசாமல் கதிரையில் உட்கார்ந்தேன். அதை கதிரை என்று சொல்வதிலும் பார்க்க 'நொண்டிக் குதிரை' என்று சொல்வதே பொருத்தமானது. அதன் காலொன்றில் ஏதோ ஊனம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அத்துடன் சம நிலையற்ற அந்தத் தளத்தின் பள்ளத்தில் விழுந்து முன்னும் பின்னும் ஆடிற்று; நானும் சேர்ந்து ஆடினேன்.

எதிரே ஒரு சிறு மேசை. அது கருங்காலியினுற் செய்யப்படாமலே கருப்பு நிறமாக இருந்தது; அவ்வளவு அழுக்கு! மேசையின் ஓரத்தில் ஒரு சிறு கண்ணாடி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு விழுந்து விடாமலிருப்பதற்காக அதன் மேற்பகுதி தென்னங்கீற்றுத் தட்டியில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

நான் அந்த நொண்டிக் குதிரையில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்தேன். என் உடலிலே ஒரு அழுக்கு துவாயைப் போட்டுவிட்டு கத்தியை விரித்து அருகிலே மாட்டியிருந்த தோலிலே 'விகக்' 'விகக்' என்று மேலும் கீழுமாக இழுத்தான். தீட்டிய கத்தி ஒரு கையிலே, சவுக்கார நுரையைக் குழைத்துத் தாங்கிய 'பிரஸ்' மறுகையிலே; என் அருகே வந்து அவன் கண்ணாடியைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் அப்புறம் இமைக்கவில்லை. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நானும் பார்த்தேன்—இருவரும் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தோம்.

ஒரு கணத்தில் எனக்கு அந்த நிலை புரிந்துவிட்டது. முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளிலே கேலிக்குச் சித்தரிக் கப்படும் 'கம்யூனிஸ்ட்' டைப்போல என் தாடியும் மீசையும் தாறுமாறாக வளர்ந்து கிடந்தன.

'நீங்கள்.....' என்று அவன் இழுத்தான். தொடர்ந்து அவன் தன் மன எண்ணத்தைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள் நான் பதில் சொன்னேன்.

"நான் 'கம்யூனிஸ்ட்' அல்ல; உங்கள் ஊருக்கு மாற்ற லாகி வந்திருக்கும் தமிழ் வாத்தியார்" என்றேன். அவனுடைய கேள்வியைப் புரிந்து நான் பதில் சொன்னதில் அவனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! தவிர, நான் ஒரு வாத்தியார் என்று அறிந்தபின் அவனுக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. குறைந்த கூலிக்கு மாரடிப்பவன் என்றாலும், 'எழுத்தறிவிக்கும் இறைவன்' என்றல்லவா ஔவை சொல்லி வைத்திருக்கிறான்.

பெரிய எழுத்துப் புராண நூல்களிலெல்லாம் 'சோடோபசாரம்' என்னும் ஒரு சொல்லை நான் படித்த துண்டு. அன்று நான் அதன் பொருளை அங்கு கண்டேன்.

எனக்கும் பழனிச்சாமிக்குமிடையில் ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு இப்படித்தான் நிகழ்ந்தது. அப்புறம் அந்தக் கிராமத்திலே பழனிதான் எனக்கு உற்ற துணைவனாக இருந்தான்.

அது ஒரு பாடாவதிக் கிராமம். அந்தக் கிராமத்திலே அவன் வைத்திருந்த சலூன் விசித்திரமானதோற்ற முடையது. அதைப்போல அவனும் ஒரு விசித்திரப் பிறவியாகவே இருந்தான்.

கன்னங்கரேலென்ற தோற்றம். அந்தக் கரிய முகத்திலே எடுப்பாகச் சிரைத்துவிடப்பட்டிருந்த அரும்பு மீசை, உத்தரவாதமான உறுதியை விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவனுடைய ஒளி மிகுந்த கண்கள் எதிர்காலத்தைப்பற்றிய தளராத நம்பிக்கையின் கின்னங்களாகப் பிரகாசித்தன.

முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்கும் மல் ஜிப்பாவை மலையாளத்துக்காரனைப்போல முழங்கை வரை இழுத்து விட்டுக் கொள்வான். அரையிலே ஒரு சாதாரண வேஷ்டி, இவை தவிர அவன் தன் ஜிப்பாவிலே ஒரு விலை குறைந்த ஜப்பான் பேனாவைக்கூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. எளிமையான தோற்றம்; ஆடம்பர மற்ற அலங்காரம்; டாம்பீகமற்ற வாழ்க்கை!

அந்தக் கிராமத்திலுள்ள நாகரீகமற்ற, பரிதாபத்துக் குரிய ஏழை விவசாயிகளைத் தவிர வேறு புது நபர்கள் அந்தச் சலூனுக்கு வருவதில்லை. தட்டுத் தடுமாறியாராவது ஒருவர் வந்துவிட்டாற் போதும்; அந்த நபர் அங்கே முக ஈவரம் செய்துகொள்வதோ அன்றி, முடி வெட்டிக் கொள்வதோ அதுதான் முதல் தடவையாகவும், கடைசித் தடவையாகவுமிருக்கும்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஐஸன்ஹோவர் போர்மோஸா கடலிலிருந்த தனது கப்பற்படைகளை வாபஸ் ஆக்கியதும் தேசிய சினத்தளபதி—சியாங்கேஷேக் துள்ளி எழும்பினார். செஞ்சீனாவை 'ஒரு கை' பார்த்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினார். அந்த ஆக்கிரமிப்பு யுத்தச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்த அன்று நான் முன்பின் யோசிக்காமல், என் தலையைப் பழனிச்சாமிபின் கையில் கொடுத்து விட்டேன். உச்சி மயிரை வாரிச் சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு பழனிச்சாமி என்னைப் படுத்தியபாட்டை நினைத்தால்—அப்பாடா! இன்றும் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.

'சிங்கத்தின் முன்னே சிறு நரி! மானங்கெட்ட ஷேக் மண் கல்வப்போவது நிச்சயம்;.....ஹும்' என்று பழனி உறுமிய உறுமலைக் கேட்டால் உண்மையாகவே சியாங்கே-ஷேக் மறுபடியும் சீனவுக்குள் நுழைந்து விடுவாரோ என்று தோன்றிற்று. மயிரைக் கத்தரித்துக் கொண்டிருந்த கத்தரிக்கோலை உயர்த்தி எக்காளம் போட்டபோது, தளபதியின் வழுக்கை மண்டையை நினைத்துச் சந்தோஷப்பட்டேன்.

அந்தக் கிராமத்துக்குச் செய்திப் பத்திரிகை என்றால் என்னவென்றே தெரியாது. பழனி எங்கிருந்தோ வந்தான்-அவனைத் தேடிப் பத்திரிகைகளும் வந்தன. அவன் அவைகளைப் படித்தான்-படித்தவற்றை மேற் கண்டவாறு விமர்சனம் செய்தான்.

தமிழ் வாத்தியார்களுக்கு நம் நாட்டிலே இருக்கிற மானம்தான் எல்லாருக்கும் தெரியுமே! எழுத்தறிவிப்பவனும்; இறைவனும்; மானங்கெட்ட உத்தியோகம்! பிச்சை எடுத்துச் சீவிகலாம். 'ஆனா', 'ஆவன்னா'ச் சொல்லிக் கொடுத்த பையன், 'இங்கிலீசு படித்து பள்ளிக்

கூட இன்ஸ்பெக்டராக வரும்போது எழுத்தறிவித்த கிழட்டு வாத்தியார் படும் பாட்டைப் பார்க்கவேண்டுமே கண்ணுவி!

தமிழ் வாத்தியாருக்குச் சம்பளந்தான் குறைச்சல்! மற்றப்படி வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய செலவுகள், தொல்லைகள், நெருக்கடிகள் ஒன்றுக்கும் குறைச்சலில்லை. மாதம் முதலாம் தேதியிலிருந்து கடைசித் தேதிவரை கடன்! என்றாலும் வகுப்பிலே 'சிலேட்டு' இல்லாமல் வந்திருக்கும் ஏழைக் குழந்தைக்குச் சிலேட்டு வாங்கிக் கொடுத்து அறங்காக்கத் தவறமாட்டார். இருந்தும் சம்பளத்தில்தான் உயர்ச்சி கிடையாது. காரணம் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்!

காலை ஒன்பது மணியிலிருந்து மாலை மூன்று மணி வரை கீழ் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்புவரை மொத்தம் அறுபத்து மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயாய், தந்தையாய், உற்ற துணைவனாய், ஞானசிரியனாய், வைத்தியனாய் எல்லாம் இருந்துவிட்டு, அதற்கு மேலும் உலக விவகாரங்களில் ஈடுபடுவதென்றால் எனக்கு முடியாது!

எனவே பாடசாலை விட்டதும், நேரே பழனிச்சாமியின் 'சுவர்ச்சாலை'க்குப் போவேன்; நாள் முழுவதும் பல திறப்பட்ட மனவேறுபாடுடைய சிறுவர்கள் மத்தியில் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் உழைத்த அலுப்புத்தீர பழனியுடன் ஏதோவெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். என்னதான் பேசவேண்டுமென்பதில்லை. படித்த ஒரு நூலைப்பற்றியோ, பார்த்த ஒரு படத்தைப்பற்றியோ அல்லது அரசியல் நிலையைப் பற்றியோ விமர்சனம் செய்வோம். நானல்ல; பழனி அதில் கைதேர்ந்தவன்.

மதுரைக்குத்த ஒரு கிராமம் அவன் பிறந்த ஊர். அவன் இலங்கைக்கு அதிக நாட்களுக்கு முன்பே வந்து விட்ட காரணத்தால் அவன் எப்போது வந்தான், யாருடன் வந்தான், சொந்த ஊரிலே அவனுக்குத் தாய் தந்தையிருக்கின்றனரா என்பதெல்லாம் தெரியாது. ஆனால் கூலி வேலை செய்து பிழைப்பதற்காக வந்தான் என்பது மட்டும் அவனுக்கு நினைவாக இருக்கிறது.

நாலுவார்த்தை 'இங்கிலீசு' படித்தவர்களெல்லோரும் மேசையிலே உட்கார்த்து பார்க்கக்கூடிய உத்தியோகத்துக்காக அலைகிறார்கள். ஆனால் பழனிச்சாமி அந்த நாலுவார்த்தை 'இங்கிலீசு' படித்துவிட்டு, கூலியாக இங்கு வந்தான். தோளிலே கூடை சுமந்துகொண்டு, தேயிலை கொய்யும் வேலையைத்தான் அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் அந்த வேலை அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மலைநாட்டிலே உள்ள ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தின் வெள்ளை முதலாளி ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரிந்த காரணத்துக்காக அவனைத் தனது வீட்டு வேலை செய்வதற்காக அமர்த்திக்கொண்டார்.

பார்க்கப் போனால் எவ்வளவோ இலகுவான வேலை. இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் அட்டைக் கடியைச் சகித்துக்கொண்டு, கடுங்குளிரில் கால்களுக்கு நின்று கொழுந்து பறிப்பதைப் பார்க்கிலும் எவ்வளவோ சௌகரியமானது தான். ஆனால்...?

லண்டனில் உள்ள அமைதியான கிராமமொன்றில், தன் அழகிய மனைவியைத் தனியே விட்டுப், பொருள் குவிக்க வந்த அந்த இளந்துரை தோட்டத்தின் கணக்கப் பிள்ளையான, ஒரு யாழ்பாணத் தமிழரின் இளம் மனைவியை எண்ணி எண்ணி அமைதியற்றுத் திரிந்தார்.

தற்செயலாக, எங்கோ ஒரு விருந்தில் சந்தித்த பிற்பாடு ஏற்பட்ட மனக் குழப்பம்.....

பாவம்! துரைக்குத் தமிழ் தெரியாது. அவர் ஆசை வைத்திருக்கும் அழகிக்கு ஆங்கிலம் கட்டுப் போட்டாலும் வராது. அதனால் அந்த வெள்ளை முதலாளி பழனியைப் பயன்படுத்தி அந்தப் பெண்ணை ஒருதடவை முத்தமிடத் துடியாய்த் துடித்தார்!

பழனி சொன்னான் :

“தங்கத்தின் வாழ்க்கையைப்பற்றி நான் மிகவும் பரிதாபப்படுகிறேன். பாவம்! அவள் அந்த வெள்ளைக்காரனை விரும்பினாலோ என்னவோ, ஆனால் நான் மட்டும் அவ் விருவரையும் பிணைத்துவைக்கும் பாலமாக இருக்க விரும்பவில்லை. அதனால் அங்கிருந்து ஓடிவந்து விட்டேன்.”

சிறு வயதிலிருந்தே என்னை வளர்த்த நாடு இது; அதனால் இந்த நாட்டின் வளர்ச்சியிலே எனக்கு மிகுந்த அக்கரையுண்டு. வாக்களிக்க உரிமையற்றவன் எதையும் செய்துவிட முடியாது. எனினும் நான் இந்த நாட்டிற்குச் செய்யக்கூடிய தெல்லாம் இந்தச் சலுன் மூலம்தான். எனக்கு ஒரு ஆசையுண்டு. இந்தச் சலுனை என்றாவ தொரு நாள் மிக நல்ல நிலைமையில் ஆக்கவேண்டும். இதிலே ஒரு ரேடியோ பாடினால் அதன்மூலம் இந்தக் கிராமத்து மக்களும் நானும் மகிழ்ச்சியடைந்தால் போதும். அதுவே நான் செய்யக்கூடிய பெரிய சேவையாகும். உண்மையைச் சொல்கிறேன். இதுதான் என் உள்ளத்து உணர்ச்சி; வாழ்வின் ஒரே கனவு! கனவு நனவாகும்நாள் என் வாழ்விலேயே பெரிய திருநாளாகும்.”

இருந்தாற் போலிருந்து திடீரென்று ஒருநாள் சுயபாஷை ஆசிரியர்களின் சம்பளத்திலே கொஞ்சம் கூடுதல் செய்துள்ளதாகப் பத்திரிகையிலே செய்தி வந்தது. அன்று மாலை நான் பழனியின் சுவரத் தொழிற்சாலையிலே உட்கார்ந்து மோட்சப் பாதையைக் காட்டுகிற அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியை வரிக்கு வரி, எழுத்துக்கு எழுத்துத் தவறாவது படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அந்தக் கிராமத்துக்குப் புதிதாக வந்த ஒரு நபருக்குப் பழனி ‘தொழில்’ நடத்திக்கொண்டே தனது வழக்கமான தோரணையை ஆரம்பித்திருந்தான். அந்த நபருக்கு முடிவெட்ட ஆரம்பித்ததிலிருந்து மூக சுவரம் செய்வதுவரை, சுயபாஷை ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் செய்துள்ள அநீதியைப்பற்றி சுமார் எண்பத்திநாலு முறைக்குக் குறையாமல் திட்டித் தீர்த்தான். மந்திரிமார்கள் வெளிநாடுகளுக்கு பிரயாணம் செய்து செல்வாகும் தொகையைச் சுட்டிக் காட்டினான். “மந்திரிமார்களுக்கு மக்களின் நலனிலே கருத்தில்லை. குடிக்கிறார்கள்; கும்மாளமடிக்கிறார்கள்” என்றெல்லாம் ஒப்பாரி வைத்தான்.

புது மனிதருக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. நிச்சயமாக அவர் ஒரு ஆளுங்கட்சி அங்கத்தவரின் வாகாளராயிருக்கவேண்டும். அதனால் பழனியின் பிரசங்கத்தின்போதெல்லாம் அவருடைய முகம் பட்ட பாட்டை அந்தக் கையகலக் கண்ணாடிக்குள் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.

‘தொழில்’ முடிந்து மனிதர் வெளியேறிப் போனார். சாமான்களை யெல்லாம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் ஒழங்காகவைத்து விட்டு பழனி சாவதானமாக என்னிடம் வந்தான்.

“என்ன பழனி! நீ இப்படியெல்லாம் ‘லெக்ஷர்’ பண்ணினா உன் தொழில் எப்படி வளரும்?” என்றேன்.

பழனி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தான். “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்” என்றான்.

“என்ன சொல்வது? இங்கே உன் தொழில்தானே முக்கியம்?”

“அதற்காக உள்ளதைச் சொல்லவேண்டா மென் கிறீர்களா?”

“இல்லை! தொழில் நேரம் தொழில்—மற்றதற்கெல் லாம் வேறு நேரமிருக்கிறது” பழனி ஆச்சரியமாகச் சிரித்தான்! “வாத்தியார்! இது சர்வகலாசாலை” என்றான். எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. உண்மை பொய் இருக்கட்டும். அவனுடைய துணிவான பதிலைக் கேட் டால் யாரும் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

“சரிதான்; ஆனால் ஒரு திருத்தம் உண்டு” என்றேன்.

“என்ன?”

“சுவர கலாசாலை என்றிருக்க வேண்டியது. தவறு தவறாக சர்வகலாசாலையாகி விட்டது!”

பழனி வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். நானும் கூடச் சிரித்தேன்.

“சரியாய்ச் சொன்னீர்கள் வாத்தியார்! எனக்கு இது பிறப்பால் வந்த தொழிலல்ல. அதனால் திறமை காணாது. உங்களைப் போன்றவர்களிடத்தில் கற்றுக் கொள்கிறேன். சரியாய்ச் சொன்னீர்கள். சுவர கலா சாலைதான்!”

பழனியின் இந்தச் சாதுரியமான பேச்சை நினைத்துக் கொண்டே, அவனுடைய பாரதமாதா பாபர் சலூனாக் குள் நுழைந்தேன்.

“வாங்கோ வாத்தியார், உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன்—ஏன் ஐந்தாறு நாட்களாக இந்தப் பக்கம் காணோமே!” என்றான். உள்ளே நுழைந்த நான் ஒருகணம் பின்தங்கி நின்றுவிட்டேன். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். பாபர் சலூன் பழைய பாபர் சலூனாக இருக்கவில்லை—எத்தனையோ திருத்தங்கள்—பக்கங்களுக் கெல்லாம் சலாகை அடிக்கப்பட்டு சாக்கினால் மறைக் கப்பட்டிருந்தது. தளத்துக்குச் சிமிந்து; ஒரு அடி மண் சுவர் இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்து—வெள்ளை வெள்ளை ரென்றிருந்தது.

“என்ன பழனிச்சாமி, தேவதச்சன் மயன் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கான்போலிருக்கே” என்றேன்.

“காலம் வரும்போது மயன் என்ன, இந்திரன் சந்திரன் எல்லோருந்தான் வருவார்கள்!”

“அப்படியென்றால்...?”

“என் கனவு நனவாகப் போகிறது வாத்தியார்!” இதைச் சொல்லும்போது அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அப்பாடி! எவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

“அப்படியா? ரெரம்பச் சந்தோஷம்—கனவு எப் போது பலிக்கிறது?”

“உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். நான் கொழும்புக்குப் போகவேணும். திரும்பி வரும் வரைக் கும் கடையைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“ஊம் பேஷாக!”

பழனி இரண்டொரு தினம் கழித்து கொழும்புக்குப் பிரயாணமானான்.

அன்று சனிக்கிழமை, பழனிச்சாமி கொழும்புக்குப் போய் ஏழெட்டுத் தினங்களாகிவிட்டன. இன்னும் அவனைக் காணவில்லையே என்று யோசித்தபடியே எதிரில் இருந்த பத்திரிகைகளைக் குறிக்கோளின்றிப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கங்கே காணப்பட்ட பெரிய தலைப்புகளை மேலோட்டமாகப் பார்த்தேன்.

இலங்கை இந்தியப் பிரதமர்கள் சந்திப்பார்களாம். இலங்கை இந்தியப் பிரச்சனை சுமுகமாகத் தீர்ந்துவிடுமாம். தாயும் சேயும் பிரிய முடியாதாம்.....

நிருபர்கள் திரித்துவிடும் இந்த அண்டப் புழுக்களை படித்துக்கொண்டு அப்படியே உறங்கிவிட்டேன். அப்புறம் ஒரு கனவு கண்டேன்; அற்புதமான கனவு.

கொழும்புக்குச் சென்ற பழனிச்சாமி திரும்பி வருகிறான். அவன் வாங்கி வந்த "ஸெனித்" ரேடியோ பாடுகிறது, பேசுகிறது, உலகச் செய்திகளையெல்லாம் நமக்கு ஒலிபரப்புகிறது.

அவன் வாங்கி வந்த புதிய தளபாடங்கள்—ட்ரெஷிங் மேசை, சுழல் கதிரைகள், நிலைக்கண்ணாடிகள்—எல்லாம்—"பாரதமாதா பாபர் சலூனை" அவங்கரிக்கின்றன. எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. கிராமத்து ஜனங்கள்—ஆனந்தப் படுகிறார்கள்; சிறுவர்கள் இசையைக் கேட்டுத் துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள்—பழனிச்சாமி தன் கரிய முகத்தில்—தடித்த உதடுகளைத் திறந்து—பளிச் என்று சிரிக்கிறான்; சிரித்துக்கொண்டே இருக்கிறான்.

திடுக்கிட்டுக் கண்களை விழித்தேன். எதிரே தபாற் காரன் ஒரு கடிதத்தை விசிவிட்டுப் போனான்.

பழனிச்சாமியின் கையெழுத்து. ஆவலுடன் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதை முழுதும் படிக்கவில்லை; என் கைகள் நடுங்கின. கண்கள் இருண்டன; தலை சுழன்றது—உலகமே சுழன்றது.

அந்தக் கடிதம் இதுதான்:

அன்பேயுருவான வாத்தியாருக்கு எழுதிக் கொள்வது :

கள்ளத்தோணியில் வந்ததாகச் சந்தேகித்து போலீஸார் என்னைக் கைது செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள்கேட்கும் தஸ்தாவேஜுகளைச் சேகரித்து, நான் இலங்கையில் பலகாலம் வசித்தவன் என்று நிரூபிப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை; அதனால், திரும்பவும் நான் அங்கே வருவேன் என்ற நம்பிக்கையுமில்லை. எல்லோருக்கும் வணக்கம் தெரிவிக்கவும்.

அன்புள்ள
பழனிச்சாமி.

1953

கண்கள்

“அதோ ராசா!”

கேட்டுப் பழகிப்போன குரல், பாசத்தோடு குழைந்து இனிமையாக ஒலித்தது. வந்து நின்ற ரயில் வண்டியிலிருந்து பிதுங்கி, அவிழ்த்துக் கொட்டிய நெல்விக்கனி போலச் சிதறியோடிய மனிதக் கூட்டத் திடையே தேடல் போட்டுக்கொண்டிருந்த நான் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ஓர் இரண்டாம் வகுப்பு வண்டியிலிருந்து சோமு இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பின்னே, பாதம் வரை நீண்டு அணிசெய்த சீலையைக் கைகொடுத்து தூக்கிக் கால்களுக்கிடையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பெண்; அவன் மனைவி ஈஸ்வரி! அவள் கன்னங்கரிய விழிகள் எடுத்து வைக்கும் கால்களிலே பதிந்து கிடந்தன.

என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை; ஈஸ்வரியா இவள்? முறுக்கிவிட்ட சாட்டைமாதிரி பின்னிக் கட்டிய கூந்தலும், பாவாடையும் மேலே துண்டுத் தாவணியும் அணிந்து, பட்டினத்து மாடுமாதிரிப் பயமும் வெட்கமுமின்றி ஓடியாடித் திரிந்த ஈஸ்வரியா இப்படி நாகரிக உலகின் ஒரே பிரதிநிதிமாதிரி அழகுத் தேவதையாகி வந்திருக்கிறாள்?

“வா, சோமு!” என்று வரவேற்றபடியே அவன் கையிலிருந்த பெட்டியை நான் வாங்கிக்கொண்டேன். ஈஸ்வரி பத்துப் பெற்ற பத்தினிபோல், கைகளிலே சாமான் நிறைந்த பையும், தலையணையும், பிளாஸ்திக் மாக, ரயில் வண்டியின் படிகளிலிருந்து இறங்குவதற்குச் சிரமப்பட்டாள். சோமு அவளுக்கு உதவி கொடுத்துக் கொண்டே, என்னை நன்றியறிதலோடு முகத்திலே மகிழ்ச்சி பொங்கப் பார்த்தான்.

“ராசா, கடிதம் கிடைத்ததா?”

“கடிதம் கிடைக்காமல், உங்களை வரவேற்க இங்கு வருவதற்கு, நான் என்ன முக்காலங்களு முணர்ந்த முனிவனா?”

“பின்னே என்ன? இத்தனை வயது வந்தும் விகவா மித்திரன் மாதிரி .....” சோமுவின பின்புறத்திலிருந்து ‘களுக்கு’ என்று சிரிப்பொலி கேட்டது. அவனுடைய பேச்சில் இழையோடிய அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஈஸ்வரி சிரித்தாள். நானும் சிரித்தேன்; அதைவிட எனக்கு வேறு வழியில்லை. சிரித்து முடிவில் ஈஸ்வரி சொன்னாள்:

“ஆமாம்! முனிவன்தான். ஆனால் முக்காலங்களு முணர்ந்த முனிவரல்ல; முற்றுந் துறந்த முனிவன்!”

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. மண்டையிலே சம்மட்டிகொண்டு தாக்கியது போல இருந்தது என் நிலைமை. நான் இன்னும் ‘தனிக்கட்டை’யாக இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டிச் சிரிப்பதிலே ஈஸ்வரிக்கு வேடிக்கை! ஆனால் எனக்கு.....!

கார் மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சோமு இரவு முழுதும் பிரயாணம் செய்த அலுப்பினால் சட்டைப்

பொத்தான்களைக் கழற்றிவிட்டுக்கொண்டே அயர்ந்து தூங்கிவிட்டான்; அவன் அருகிலே கொடி போலத் துவண்டு கிடந்த ஈஸ்வரி 'தூங்காமல்' தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். எனக்குக் குறிக்கோளில்லை. ஏதோ வெல்லாம் சிந்தித்தபடியே—ஒடிக்கொண்டிருந்த மரங்களையும் வீடு வாசல்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

'நாமே ஒடிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நாம் ஒரே இடத்திலிருப்பதாகவும் செடி கொடிகளும், வீடு வாசல்களும் ஒடிக்கொண்டிருப்பதாகப் பிரமை தட்டுகிறது....'

ஈஸ்வரியும் அப்படித்தானா?

அவளுக்காக நான் இன்னும் கல்யாணம் செய்யாமலிருக்கிறேன். ஆனால் அவள் அதை உணராமல் என்னைக் கிண்டல் செய்வதிலே மகிழ்ச்சியடைகிறாள்.

பார்வையை உள்ளே திருப்பி, காரின் உட்பக்கம் மேலோட்டமாகச் சுற்றிப் பார்த்தேன். யதேச்சையாகச் சுதாரித்து வந்த கண்கள், காரின் முன் பக்கத்தில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த சிறு கண்ணாடியில் நிலைத்து நின்றுவிட்டன.

என்ன அதிசயம்! அதனுள்ளே 'பளிச்' என்று ஒரு மின்னொலி. அங்கே ஈஸ்வரியின் குறுகுறுத்த ஒரு சோடிக் கண்கள். அந்தக் கண்கள்—அதன் கருமணிகள் ஆடவில்லை; அசையவில்லை—இமைகள், தமது கடமையைத் தவறிவிட்டன. பரிவும், பாசமும், ஏக்கமும் அங்கே பின்னிப் பிணைந்தன.

அந்தக் கண்கள்—

"உலகத்திலே அதிகமாகப் பேசப்படுகிற பாணை எது?"

கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு, வாத்தியார் மேஜை மேலே கிடந்த பிரம்பை எடுத்து நீட்டி, வளைத்து நிமிர்த்துகிறார். பிரம்பு ஒரு மாணவனைச் சுட்டுகிறது. அவன் அடக்க ஒடுக்கமாக எழுந்து பதில் சொல்கிறான்.

"ஆங்கிலம்!"

"முட்டான்! மற்ற ஆள்!"

"தமிழ்!"

"கழுதை! அடுத்தஆள்—பசுபதி—குணரத்தினம்—நடராசா—ராமநாதன்..." வாத்தியார் ஒவ்வொரு வரையும் எழுப்பி விட்டுக்கொண்டே சுற்றி வருகிறார். தொடர்ந்து பதிலும் கிடைக்கிறது.

"கிரீக்...லத்தீன்...ப்ரெஞ்ச்...சிங்களம்..."

"பிழை...பிழை...பிழை...மடத்தனமான பதில்!"

குறி பார்த்து நிற்கும் துப்பாக்கி முனைபோல வாத்தியாரின் பிரம்பு என் முன்னே பயமுறுத்திக்கொண்டு நிற்கிறது.

மெல்ல, பய பக்தியோடு எழுந்தேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். எனக்கு ஒரே பயம்! எல்லோருமே எழுந்து நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கே தெரியவில்லையென்றால் எனக்கு ஏங்கே தெரியப் போகிறது? அப்படியே யோசித்துக்கொண்டு.....

பெண்கள் பக்கத்திலிருந்து சிரிப்பொலி—வெள்ளி மணியோசை—கேட்கிறது. வெட்கம் என்சாணுடம் பையும் ஒரு சாணய்க் குறுக்க, மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ஈஸ்வரி என்னைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கண்களிலே தெரிந்த கனிவு—பரிவு—பிரியம்.....

வாத்தியாரின் பிரம்பு என் பதிலை எதிர்பார்த்துத் திழறுகிறது. நான் திடீரென்று பதில் சொன்னேன்.

“நயன பாஷை ஸார்!”

வகுப்பிலே, ‘கொல்’ என்று வெடித்த சிரிப்பின் ஒங்காரநாதம், முகட்டிலே மோதி எதிரொலித்துத் திரும்புவதற்கிடையில், வாத்தியாரின் பிரம்பு வேலையைத் தீர்த்து முடித்தது; நல்லவேளை! அது என்னைக் ‘கொல்’ல வில்லை.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்; எல்லோர் கண்களும் சிரித்தன. ஆனால் ஈஸ்வரியின் கண்கள் மட்டும்...?

அமுதனவா? ஆமாம்; அமுதன.

அந்தக் கண்கள்—

எங்கள் சன சமூக நிலையத்திலே அன்று பெரிய கூட்டம். யாரோ ஒரு திடீர்ப் பிரமுகர் பிரசங்கம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். ஈஸ்வரி பெண்களோடு பெண்ணாக முன் வரிசையில் இருக்கிறாள். சற்றுத் தூரத்தில் அவளுக்கு நேரே, எதிராக நான்.

பிரசங்கி இச்சையடக்கத்தின் அவசியத்தைப் பற்றித் தெளிவாக—நகைச்சுவையடங் பேசிக்கொண்டே சபையைச் சுற்றிப் பார்த்தவர், எங்களைப் பார்க்கிறார். நாங்கள், அந்தச் சர்வதேசப் பாஷையான்—நயன பாஷையிலே பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து விடுகிறார். அப்புறம் அவர் பிரசங்கம் உச்சத்தையடைகிறது.

“கண்கள்தான் பஞ்சேந்திரியங்களிலே மிகப் பொல்லாதவை; கொடியவை. அவைதான் எல்லாப் பாவங்களுக்கும் காரணமானவை...”

அப்புறம் சபையிலே ‘கப்சிப்’ தர்பார். எல்லோர் கண்களும், மூக்கு நுனியைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தன.

ஆனால் ஈஸ்வரியின் கண்கள் மட்டும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

அந்தக் கண்கள்:

நான் போற்றி வளர்த்த கண்கள்; இன்று எனக்குச் சொந்தமற்றுப் போய்விட்டன. மாமன் மகளாயிருந்தும் ஈஸ்வரி சோமுவுக்கு மனைவியானாள். ஏ, உலகமே! நீ என்றுதான், உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாமல், பணத்தாக்கும், பட்டத்துக்கும் மதிப்புக் கொடுக்காமல் இயங்கப் போகிறாய்?

சோமுவும் ஈஸ்வரியும் தங்குவதற்காக, ஏற்கனவே நான் ஒரு வீடு ஒழுங்கு செய்திருந்தேன். அந்த வீட்டு வாசலில் கார் நின்றது. நான் சோமுவைத் தட்டி எழுப்பினேன். அப்போதும் ஈஸ்வரி வீழித்துக்கொண்டு தான் இருந்தாள், இறகிழந்த பறவையைப்போல.

ஐந்தாறு நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. ஒரு நாள்; மாலை நேரம் புதிதாக வந்திருந்த ஒரு நாவலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கடற்கரைக்குக் கிளம்பினேன்.

வழியிலே ஈஸ்வரியின் வீடு.

புறப்படும்போதே கூடியவரை ஈஸ்வரியையோ சோமு வையோ சந்திக்காமல் போகவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டுதான் புறப்பட்டேன். ஆனால் முடிவு வேறாயிற்று.

நான் தூரத்தில் வரும்போதே, சற்றுத் திறந்திருந்த கதவுக்கிடையில் ஓய்ந்திருக்கிற சாய்ந்துகொண்டு ஈஸ்வரி

என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். என்பாடு சங்கடமாய்ப் போயிற்று. என்றாலும் சமாளித்துக்கொண்டு அவனைக் காணாதவன் போலே என் பாட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

வழி குறுகிற்று, ஈஸ்வரியின் வீடு நெருங்கிற்று.

“என்ன ராசா! கண் தெரியல்லைப் போலிருக்கு!”, என்று கேட்டபடியே ஈஸ்வரி சிரித்தாள். நான் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

பச்சைக் கரை போட்ட வெள்ளைச் சேலையும், வெள்ளையிலேயே பச்சை உருட்டுக் கரை தைத்த ரவிக்கையும் அவள் அணிந்திருந்தாள். கழுத்திலே ஒரு முத்துச்சரம் அணிந்திருந்தாள். சரம் குரல் வளைச் சங்கின் கீழே, கழுத்துடன் ஒட்டியிருக்கும்படி இருக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அது அவளுடைய நீண்ட கழுத்தின் சரி நடுவில் அமைந்து பார்ப்பவர் கண்களை அவள் முகத்திலே பதிய வைப்பதற்காகவே அணியப்பட்டதுபோல, அவள் முகத்தை விசேஷமாக எடுத்துக் காட்டியது.

சரம் காயாத கூந்தலைப் பின் கழுத்துக்கு நேராக ஒரு பச்சை நாடாவினால் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தாள். நாடாவுக்கு மேலே ஒரு கத்தை மல்லிகை மொக்குகள். தளரவிட்டுக் கட்டியிருந்ததால், கேசம் சரிந்து அவள் காதுகளைப் பாதி முடிப் புரண்டு கொண்டிருந்தது.

“ஏன் தெரியாமல்? தெரிந்துதான் வருகிறேன்!” என்று பதில் கொடுத்தேன்.

“பின்னே, நேரே போகிறாயே...”

“ஆமாம்; கடற்கரைக்கு!”

“வானம், மப்பும் மந்தாரமுமாயிருக்கு. அங்கே யாரும் வரமாட்டார்கள்.”

“அது தான் நல்லது, எனக்குத் தனிமைதான் வேண்டும்.”

திடீரென்று, தெருப்புழுதியை அள்ளி இறைத்துக் கொண்டு காற்று வீசியது. தொடர்ந்து இலேசாகத் தூறல் விழுந்தது. கடற்கரைப் பயணத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு, கையிலிருந்த புத்தகத்தைத் தலைக்குப் பிடித்துக்கொண்டு, நான் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். ஈஸ்வரி என்னைக் கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

“ராசா, என்ன இது! மழையிலே எங்கே போகிறாய்?”

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தக் கண்கள் என்னைப் பரிதாபமாகப் பரிவுடன் அழைத்தன. மனிதன் என்னவெல்லாமோ நினைக்கிறான்; பேசுகிறான்; அதை விடக்கூடிய கெதியில் சபலமடைந்து விடுகிறான். நான் ஒன்றும் எதிர்பேசவில்லை. ஈஸ்வரி உள் நுழைந்தாள்; நான் பின்தொடர்ந்தேன்.

சோபாவில் உட்கார்ந்துகொண்டே, “சோமு எங்கே?” என்றேன்.

“அட்டே, சொல்ல மறந்துவிட்டேனே. கொழும்பி விருந்து ஏதோ அவசரத் தந்தி வந்தது. காலையில்தான் விமானத்தில் போயிருக்கிறார். நாளைக்கு வந்து விடுவார்...”

அப்புறம் எனக்கு அங்கே இருக்க இஷ்டமில்லை.

ஈஸ்வரி தேனீர் போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். குடித்து முடிந்ததும் வீட்டுக்குப் போவதற்காக எழுந்து வாசல் வரை வந்தேன்; காலை எடுத்துப் படியில் வைத்

தவன், அப்படியே ஓட்டுக்குள்ளிருக்கும் நந்தையைப் போலத் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டேன். வெளியே நல்ல மழை! என் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த கலவரத்தில் நான் வெளியுலகையே மறந்துவிட்டேன். ஈஸ்வரி என் அசம்பாவிதமான செய்கையைக் கண்டு 'கல கல' என்று சிரித்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைச் சொல்லி முடியாது.

"ராசா, என்ன இது? உனக்குப் பயித்தியமா?"

"அப்படி யொன்றுமில்லை ஈசு. நான் கட்டாயம் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்."

"அதற்கு இந்த மழையிலேயா?"

"ஆமாம்; வீட்டிலே அதிகம் தொல்லை; அதனால்..."

நான் சொன்னதை முடிக்கவில்லை. ஈஸ்வரி என்னை ஓரக் கண்களால் பார்த்து, முகத்திலே பூத்திருந்த மலரின் செவ்விதழ்களைத் திறந்து சிரித்தாள்.

"ஓஹோ! அப்படியா, எனக்குத் தெரியாமலா?"

பிரமாதமாகக் கேலி செய்து விட்டதாகக் கற்பனை; பேதைப் பெண். இன்னும் குழந்தை மாதிரி யிருப்பதையிட்டு நான் மனம் வருந்தினேன். என்றாலும் அவளுக்கு விட்டுக்கொடுக்க என் மனம் துணியவில்லை; எதிர்பார்த்தையாடினேன்.

"ஆமாம்; உனக்கு ஏன் தெரியவேணும்? நீதான் எல்லாம் தெரிந்து விட்டதாக நடந்து கொண்டாயே! வீதியிலே சிறுநடை கட்டி மண் சோறு கறி ஆக்கிப் பரிமாறியதிருந்து. கல்லூரியிலும், அதற்குப் அப்பாலும் என்னைக் கறங்கடித்துவிட்டு கடைசியில் பணத்துக்கும், பதவிக்கும்....."

"அது என் தவறல்ல ராசா! இந்தப் பாழாய்ப்போன சமுதாயம் செய்த சதி!" ஈஸ்வரி, சோபாவிலே முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மினாள்; தாரதம்மிய மற்ற என் வார்த்தைகளினால் அவள் உள்ளம் குலுங்கியதைப் போல உடலும் குலுங்கிக்கொண்டிருந்தது. ரொம்ப நாட்களாக என் மனதின் அடித்தளத்திலே கிடந்து புழுங்கிக்கொண்டிருந்த இந்தச் சம்பவம் என்னை யறியாமலே மேலும் பேசச் செய்துவிட்டது.

"சமுதாயம்! நல்ல சாட்டு! தங்கள் கோழைத் தனத்தை மறைத்துக்கொள்ள சிருஷ்டிக்கப்பட்ட திரை!"

"ராசா"

ஈஸ்வரி 'ஓ' வென்று அழுது விட்டாள். அதற்குக் மேலே நானும் பேசவில்லை. சீறித் தீர்ந்த வாணகொட்டுப்போல இருந்துவிட்டேன். அந்த அறையிலே அதன் பின் பயங்கரமான அமைதி நிலவிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் வெளியே.....?

மழையும், புயலும், மின்னலும் ஊழிக் கூத்துக்கு உவமை காட்டின. வெகு நேரம் கழித்து, ஈஸ்வரி சோபாவிலிருந்து தலையை உயர்த்தினாள். கண்ணீர் வற்றிக் காய்ந்துபோன முகத்தைச் சேலைத் தலைப்பினால் துடைத்துக்கொண்டே, "ராசா" என்றாள்.

நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

"போனதெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடு. இப்போது நீ வீட்டுக்குப் போக முடியாது. மழையும், புயலும் வரவர அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. நான் என்கையாலேயே அருமையாகச் சமையல் செய்து வைத்திருக்கிறேன். மறுக்காமல் சாப்பிட்டுவிட்டு, இங்கேயே உறங்கிப் போ!" என்றாள்.

நான் அவளை, மனது புண்படும்படியாக அதிகமாகப் பேசினிட்டேன். அதனால், இந்தக் கட்டளையை முழுப் பலத்துடன் எதிர்ப்பதற்குத் தைரியமின்றித் தயங்கினேன்; அவள்கூட, எல்லாவற்றையும் மறந்து அழைக்கிறாள். எதற்கும் மேலே அந்தக் கவர்ச்சி மிகுந்த கண்கள்—

நான் எதிர்த்துப் பேசவில்லை. இருவருக்கும் சற்று முன் நடந்ததையெல்லாம் மறந்து சிரித்துப் பேசினவருந்தினோம். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ஈஸ்வரி, ஓர் அறையைச் சுட்டிக்காட்டி, “அங்கே படுக்கை போட்டு வைத்திருக்கிறேன். நிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்கு” என்றாள். தானும் ஓர் அறையில் நுழைந்து கதவைச் சாத்தினாள்.

“மனிதன், உணர்ச்சிகளால் அலைக்கழிக்கப்படும் போது மிகுமையாகிவிடுகிறான்”

இந்தப் பொன் மொழியை நான் அறிந்திருந்தும், அது ஒரு அனுபவசாத்தியமான உண்மை என்பதை அன்றுதான் கண்டறிந்தேன்.

இரவு வெகு நேரத்தின்பின் மழையும் புயலும் ஓய்ந்துவிட்டிருந்தது. வானம் நிஷ்களங்கமாக, பால் நிலவினால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. வெளியே இலேசாகக் காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. மழையின்போது நனைந்து விட்ட இலைகுழைகள் காற்றினால் அசையும்போது நிலவிலே “பளிச்” “பளிச்” சென்று மின்னின.

அந்த இதமான காற்றும், இனிமையான நிலவும் என் உள்ளத்திலும் உடலிலும் பல காலமாக மக்கிமிடிந்து போய்க் கிடந்த இன்ப உணர்ச்சிகளைக் கிளறிவிட்டன. அப்போதெல்லாம், அந்தக் கருநீல விழிகள் என்னைப்

பார்த்துச் சிமிட்டிச் சிரித்தன. ‘வா வா’ என்று அழைத்தன. “ஏகோழையே! நினைவு முகம்தான் உனக்குப் பிடிக்குமோ?” என்று பரிசுசித்தன. எல்லாம் பெருங்காயம் வைத்த பாத்ரத்தின் குண தோஷம்தான். வெறும் பிரமை.

சொல்ல மனம் துணியவில்லை. சொல்லாமலு மிருக்கவும் முடியவில்லை. அன்று நான் மிகவும் கேவலமாக—அயோக்கியத்தனமாக நடந்துகொண்டேன்.

அவள் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அறைக்குள் நுழைந்து.....

ஈஸ்வரி, திடுக்கிட்டு எழுந்து மின் விளக்கைப் பொருத்தினாள். என்னைப் பார்த்தாள்; நன்றாகப் பார்த்தாள்.

“சபாஷ்! நீதானா—மிகவும் நல்ல காரியம்!” என்று தன்னை மறந்து உரத்துச் சத்தமிட்டாள். உடனே பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்தாள். நான் ஆடு திருடிய கள்வனைப் போல, உடல், வெயர்வையினால் தெப்பமாக நனைந்துபோய் நின்றேன். என்றாலும் மிகுவெறி என்னைப் படாப்பாடுபடுத்திற்று.

சாகப்போகிற ஆட்டுக்கடா, அடித் தொண்டையால் அலறுவதுபோல—அவளிடம் பிச்சை கேட்கும் தோரணையில், “ஈஸ்வரி!” என்றேன்.

“ராசா, சின்ன வயதிலே நடந்ததெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடு. ஐந்தும் மூன்றும் பத்து என்று சொன்ன பருவத்து நிகழ்ச்சிகளை இன்னும் கிளராதே. நான் களங்கமற்றவள்; நீயும் களங்கமற்றவன். இருவரையும் களங்கப்படுத்தாதே.”

“ஈஸ்வரி, அந்த ‘லெக்சர்’ எல்லாம் வேண்டாம். உன் பாதங்களில் விழுந்து கேட்கிறேன்.....”

“ஈ—மானங் கெட்டவனே. ‘அவர்’ என் கணவர் மட்டுமல்ல, உன் நண்பருங்கூட என்பதை மறந்து.....”

“ஈஸ்வரி.....”

“தயவுசெய்து வெளியே போய்விடு. இல்லையென்றால் உரத்துச் சத்தம் செய்வேன்.”

அப்போது அந்தக் கண்களைப் பார்த்தேன்; கண்களா அவை? சினம் பொங்கும் நெருப்புக் கோளங்களாக, அவை என்னைச் சுட்டெரித்தன.

அப்புறம் என் உடலிலே தெம்பு இல்லை. நடைப் பிணமாக வெளியேறினேன். அந்தக் கணப்பித்தம் எங்கே?

* * *

ஈஸ்வரியின் கால்களிலே விழுந்து, அவள் பாதங்களை என் கண்ணீரால் கழுவி மன்னிப்புக் கோர வேண்டும் என்று அன்று இரவு முழுதும் அழுது தீர்த்தேன். என்னை நானே ஏமாற்றிக்கொண்டு வஞ்சித்து விட்டதாக எண்ணி ஏங்கினேன். ஆனால் மன்னிப்புக் கேட்ப தற்குக்கூட அவள் கண்களில்லவா விழித்துத்தீரவேண்டி யிருக்கிறது. அதனால் நான் வெளியே புறப்படத் தயங் கினேன். ஈஸ்வரி பார்த்துவிட்டால்.....? எங்குமே போவதில்லை. யாருடனும் அதிகம் பேசுவதில்லை. மனது கூரிய ரம்பம்போல அறுத்துக்கொண்டிருந்தது. நானாண்டு என் வேலையுண்டு. அதைவிட வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். நான் பட்ட அவமானம் என் ஏழு பிறப் பிற்கும் போதும். ஐயோ! இந்த நிலைமை எனக்குமட்டு மல்ல—யாருக்குமே வரக்கூடாது,

ஒரு நாள் மாலை வேளை.

ஆபீஸிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். எதிரே ஈஸ்வரியும் சோமுவும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ சுவையான உரையாடலில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். கல, கல என்று சிரிப்பும்—பேச்சுமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். எனக்கு ஈஸ்வரியின் கண்களிலே விழிக்கத் தெம்பு இல்லை. என் மனச்சாட்சி என்னை எரித்துக்கொண்டிருந்தது. அதனால் ஒதுங்கி வேறு வழி திரும்ப நினைத்தேன்; அதற்கிடையில் ஈஸ்வரி பார்த்து விட்டாள்.

“ராசா.....!”

என் நிலைமையை வார்த்தைகளிலே சொல்ல முடியாது. கேளாதவன் போலத் திரும்பிப் போய்விடலா மென்று நினைத்தேன்; அதற்கும் முடியவில்லை. ஒரு தவறு, மேலும் பல தவறுகளைச் சிருட்டிக்கிறதாம். அதை நிரூபிக்க எனக்கு மனம் துணியவில்லை.

எண்ணங்கள் முடிவடைவதற்குள் வழி குறுகி வந்து விட்டது. கைக் குட்டையை எடுத்து, வெயர்த்துக் கொட்டிய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டே, தயக்கத் துடன் நான் ஈஸ்வரியை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அந்தக் கண்கள்—

இன்னும் அப்படித்தான் இருந்தன. அன்றிரவு பார்த்த மாதிரியல்ல—அந்தக் கொடூரமெல்லாம் மறைந்து, குளிர் நிலவாக பரிவு-பாசம் வாதஸல்யம் எல்லாம் ஒருங்கே கட்டிப் புரண்டன.

“ராசா! ஏன் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. அந்தப் பக்கமே காணாமே.....”

என் உள்ளம் ஒருமுறை நடுங்கிற்று. நான் செய்த துரோகத்துக்கு, இதைவிடக் கொடுமையான தண்டனை இருக்கவே இருக்காது. நான் செய்த தவறு எத்தகைய பயங்கரமானது. பத்தினி வேஷம் போடும் பெண்களாயிருந்தால், என்னைக் காறி உமிழ்ந்திருப்பார்கள். என்னைக் காண—என்னுடன் மீண்டும் பேச அருவருப்படைவார்கள்.

ஆனால் ஈஸ்வரி.....? இதுதான் பெண்மையா? மன்னிப்புத்தான் ஒருவனைத் திரும்பவும் திருத்தி நடக்கச் செய்யுமா?

[1954] நான் தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டு, “வீட்டிலே அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை, அதுதான் வரவில்லை—நேரமாகிறது, நான் வருகிறேன்” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பினேன். ஈஸ்வரி அனுதாபத்துடன் சிரித்த சிரிப்பு, என்னைச் சாட்டைபோலச் சுற்றியிழுத்தது. நாலடி சென்று திரும்பிப் பார்த்தேன். ஈஸ்வரியும் பார்த்தாள். அந்தக் கணப்பொழுதில்—உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அந்த நயன பாஷையில் பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டோம்.

“ஈஸ்வரி, என் தவறு, என் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் போதும். என்னை மன்னித்து விடு; என்னை மன்னித்துவிடு!”

“மன்னிப்பா, எதற்கு ராசா? நீயே உன் தவறை உணர்ந்துகொண்டாயே, அதுவே போதும். உன் மனச் சாட்சியே உன்னை மன்னித்துவிட்டது. அந்தச் சம்பவத்தை இருவருமே மறந்துவிடுவோம். போ! நேரமிருக்கும்போது வீட்டுக்கு வரத் தவறுதே!”

1954

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கொள்ளி

தந்தி—

நடுங்கும் கரங்களால் அதை வாங்கிப் பிரிக்கும் போதே அவன் முகத்தில் பயங்கரத்தின் சாயல் நிழலாடியது. உடலெங்குமுள்ள குருதியை யெல்லாம் கணப்பொழுதிலே வாரியடித்தைப்போல முகமெல்லாம் கன்றிச் சிவந்து விகாரமடைந்தது. கண்கள் இருண்டு கொண்டே வந்தன.

தந்தியிலே பொறித்திருந்த எழுத்துக்கள் பயங்கரமாக, வெளிறிப்போன பிணத்தைப் போல.....

“ஐயோ, அம்மா!” என்று அவன் ஒருமுறை அவறினான். ஒரு முறைதான்; அதன்பின் அவனுக்கு நினைவேயில்லை. நல்ல வேளையாக அறிவற்று விழ இருந்தவனை அருகில் இருந்த தலைமையாசிரியர் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

மாலையில், நிலைமை சற்றுத் தெளிவடைந்திருந்தது. பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளில் தலைமையாசிரியரும், இரண்டொரு உயர்வகுப்பு மாணவர்களும் ஒத்தாசை செய்து அவனைப் புகையிரத நிலையத்துக்கு அழைத்து வந்தனர். புகை வண்டியில் அவனை ஏற்றிய பின்னர், தலைமையாசிரியர், ஜன்னலோரமாக, வண்டிக்கு

வெளியே நின்றபடி, "அழாதே ஜோசப்! மரணம் மனிதனுக்கு இயற்கையானதுதான்; என்றாலும் உன்னைப் பொறுத்தவரை உன் அன்னை இறந்ததைச் சகிக்கவே முடியாது!" என்று பரிவுடன் ஆறுதல் கூறினர். வண்டி, நகரத் தொடங்கியதும் கையை அசைத்து, "கவனமாகப் போய்ச் சேர்!" என்று வழியனுப்பினார்.

தந்தி வந்ததிலிருந்து, அவனுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் அனுதாபத்துடனும், மிகுந்த அக்கறையுடனும் அவர்கள் செய்து கொடுத்தார்கள். ஆனால் அவனுக்கு எதையுமே உணர்ந்துகொள்ளச் சக்தியில்லை; பிரக்ஞையில்லை. உலகமே வெறும் சூன்யவெளியாகத் தெரிந்தது. அவன் காரணமின்றி வைத்த கண் வாங்காமல், எதையெதையோவெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உலகத்தின் நாகரீக வீதிகளில் எல்லாம், வெறும் நடைப்பிணமாக அவன் அலைந்து திரிந்தபோது, ஒரேயொரு பற்றுக்கொடியாக இருந்து வாழ்வின அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்டி ஆறுதலளித்தவன் அன்னை என்ற அத் தெய்வமே! அவனுடைய நெஞ்சு வெடித்தது விடும் போலிருந்தது. அந்த அன்புத் தெய்வம் அவனை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டான். பிரதிபலனை எதிர்பாராமலே, அவனுடைய எதிர்கால நலன் ஒன்றையே குறியாக வைத்து இரவு பகலாக உழைத்துழைத்து ஓடாய்ப்போன அந்தத் தாய், இனி அவனோடு பேசமாட்டாள். அவன் மட்டுமென்ன, அவனும் இனிமேல் அவனைப் பார்க்கவும் முடியாது; பேசவும் முடியாது. ஐயோ! இனி என்றமே முடியாதே .....

அறுத்துக் கொட்டிய ஆரத்திலிருந்து தெறித்துச் சிதறிய முத்துக்களைப்போல அவன் கண்கள் பொல

பொலவென்று கண்ணீரைப் பெருக்கின. வேதனையின் பளுமிக்க அந்தக் கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் கையிலே தெறித்துச் சுட்டன. அவன் உடம்பு ஒருமுறை குலுங்கியது. சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவன், மறுபடியும் எதையோ வெறித்து நோக்கினான்.

புகைவண்டி வெறும் ஜடம். இரும்பினாலும் மரத்தினாலும் மனிதன் செய்த இயந்திரம். அதற்குச் சிந்திக்கத் தெரியாது; இதயமில்லை, உணர்ச்சிகளும்மில்லை. அதனால் அந்த அமைதியான இரவிலும்கூடப் பயங்கரமான ஒசையைக் கிளப்பிக்கொண்டு தலைதெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் மனிதன்.....

அவனுக்கு எத்தனையோ தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட உண்மைகள் பொதிந்த இதயம் இருக்கிறது. தசையினாலும், நரம்பினாலும், இரத்தத்தினாலும் செய்யப்பட்ட இதயமல்ல; அன்பு, இரக்கம், ஈகை, உண்மை, தியாகம் முதலிய எத்தனையோ பண்புகளாலான இதயம். ஆம்; இதயம்தான் மனிதன்; மனிதன்தான் இதயம்.

அவன் இதயம் விம்மி எழுந்து புரண்டது. அலைமோதியது. அம்மாவை நினைத்து நகங்கியது. அவன், தன் நிச்சயமற்ற வாழ்வுக்கு உறுதுணையாகி நின்றதை எண்ணி ஏங்கியது.

"அம்மா! நீ இல்லை என்றால் நான் ஏது அம்மா; எனக்கு வாழ்வேது அம்மா."

* * *

பசியும் பட்டினியும், துன்பமும் துயரமும் குமைந்து வாழ்வினே அருவருப்பும் விரக்தியும் மேலோங்கி நின்ற நாட்கள் அவை,

ஜோசப்புக்கு அப்போது சிவப்பிரகாசம் என்பது பெயர். பத்திரிகைகளிலே பரீட்சை முடிவு வெளியான அன்று ஜோசப் என்ற பழைய சிவப்பிரகாசத்தின் பெயரும் அதிற் பிரசுரமாகி இருந்தது என்னவோ உண்மைதான். சிவப்பிரகாசத்தைப் போல அவனுடைய வயதுவந்த தாயும் அதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்ததும், “இனி என்ன? அவன் வாழ்வு விடிந்துவிட்டது!” என்று நம்பிக்கை கொண்டதும் உண்மைதான். ஆனால், அவன் வேலை தேடி அலைந்தபோது, அந்த மகிழ்ச்சியும், நம்பிக்கையும் செல்லாக் காசாகப் போகும் என்று யார் கண்டார்கள்?

சிவப்பிரகாசம், சிறுவயதாய் இருக்கும்போதே அவன் தந்தை இறந்துவிட்டார். அதனால் அவன் ஆங்கிலம் படிக்கவில்லை, ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிலே, ‘இங்கிலிக்’ படித்த துரைமாரும், முகாமைக்காரருமாகச் சேர்ந்து, ‘உதவிப் பணம்’ என்ற திரையில், கேட்டதற் கெல்லாம் கொடுப்பதற்கு சிவப்பிரகாசத்தின் தாய் என்கே போவாள்; எனவே அவன் கிராமத்துத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே தமிழ் படித்தான். எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் எஸ்.எஸ்.ஸி.யிற் சித்தியெய்தினான். தமிழைப் படித்தவன், தமிழ் ஆசிரியராக வருவதைத் தவிர வேறு வழியேது? ஆசிரியருக்குப் படிக்க அவனிடம் பணம் இல்லை. கிடையாது என்று தெரிந்தும் ஒரு நப்பாசை; அவன் வேலை தேடி அலைந்தான்.

அது ஒரு பாடாவதிக் கிராமம். கிராம மக்களின் குடிமனைக்குச் சற்றுத் தள்ளி, மேற்குப் பக்கமாகப் பட்டினத்துக்குச் செல்கிற வீதி. நாளொன்றுக்கு நாலైந்து தடவை அந்த வீதியிலே போகின்ற பஸ்வண்டி யாவது மாட்டுவண்டியாவது சற்று நின்று இளைப்பாறித்

கொள்ளும். அவற்றில் வருபவர்களும் சற்றுச் சிரமபரி காரம் செய்வார்கள். இந்தக் காரணங்களுக்காக, அங்கே இரண்டொரு தேநீர்க் கடைகள் இருந்தன. ‘ஹோட்டல்கள்’ அல்லது ‘கபே’க்கள் அல்ல, கிடுகிடுல் வேய்ந்த கொட்டில்கள்.

அந்த ‘தேத்தண்ணிக் கடை’ ஒன்றுக்குப் பலகாரம் தயார் செய்து கொடுப்பதன் மூலம் சிவப்பிரகாசத்தின் தாய், சின்னமானுக்கு நாளொன்றுக்கு ‘நாலு பணம்’ மிச்சமாகக் கிடைக்கும். அத்துடன் அவள் தென்னோலை வாங்கிப் பின்னி வியாபாரம் செய்தாள். அதற்காக அவள் நாள் முழுவதும் உழைக்கவேண்டி யிருந்தது. ஒருநாள் இரண்டு நாளா? சிவப்பிரகாசத்துக்கு வயது இருபது. அவன் ஐந்துவயதாயிருக்கிறபோது தொடங்கிய பிரயாணம், இன்னும் முடிந்தபாடியில்லை. ஆனால், என்றாவது ஒருநாள், சிவப்பிரகாசம் தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கைமட்டும் இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.ஸி. சித்தியடைந்து விட்டானல்லவா?

ஆனால், வழியெங்கே?

சிவப்பிரகாசம் எத்தனையோ படிகள் ஏறி இறங்குகிறான். எங்கெல்லாமோ விண்ணப்பங்கள் எழுதிப் பார்க்கிறான். யார் யாரையோ வெல்லாம், பல்லைக் காட்டி உதவி கேட்கிறான்.

சின்னம்மானும், தன்னை ஒடாகத் தேய்க்கிறான். பலன்.....?

* * *

சின்னம்மாள் முருகன்மீது பக்தி பூண்டவள். வீதியைத் தாண்டிக் கூப்பிடு தூரத்திலே முருகன் கோயில். வெள்ளிக்கிழமை வரத் தவறினாலும், அவள்

கோயிலுக்குப் போகத் தவறமாட்டாள். அத்தனை பக்தி அவளுக்கு. தந்தையில்லாத தன் மகனை இத்தனை காலமும் காப்பாற்றி ஆளாக்கி வைத்தது முருகனுடைய அருள் என்பதில் அவளுக்கு எள்ளளவேனும் சந்தேகமில்லை.

அன்றும் ஒரு வெள்ளிக்கிழமைதான்.

சின்னம்மாள், அதிகாலையிலேயே கோயிலுக்குப் போனாள். தன் மகனை முருகப் பெருமானது திருக்கரத்திலே ஒப்புக்கொடுத்து வெகுநேரம்வரை மனம் உருகினாள்; அழுதாள்.

கையிலே அர்ச்சனைத் தட்டும் கருத்திலே அருள் வெள்ளமுமாக வீட்டுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, தூரத்திலே சிவப்பிரகாசம் வருவது தெரிந்தது.

“வாடா, சிவம்! இந்த விபூதியைப் பூசிக்கொள். இன்றோடு உன் கஷ்டமெல்லாம் தொலைந்துவிடும்” என்று சொல்லிக் கையிலே விபூதியை எடுத்து நீட்டியவள், திடுக்கிட்டுப் போனாள். “ஏண்டா தயக்கம்? கையிலே என்னது?” என்று சற்று உரமாகக் கேட்டாள் அவள்.

அவனும் இலேசாகச் சிரித்தபடியே, “நானும் அப்படித்தான்மமா நினைக்கிறேன். இது வேதப் புத்தகம்!” என்று புத்தகத்தைத் தூக்கிக் காட்டினாள்.

“முருகா! இதென்ன சோதனை!” என்று கோயிலிருக்கும் திசையை நோக்கிக் கத்தினாள். அவள் கண்களிலே கண்ணீர் பெருகியது; அவனும் அழுதான்; இருவரும் அழுதார்கள்,

“அம்மா நான் இந்த வருஷம் கட்டாயமாக, உபாத்தியாயருக்குப் படிக்கப் போய்விடுவேன். அப்புறம் எங்கள் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்துவிடும்!”

“அதற்குப் பணமேது?” என்றாள் அவள்.

“ஒரு போதகர் உதவி செய்வதாகச் சொன்னார் அம்மா. அவர் கட்டாயம் செய்வார். இப்போதுகூட அவரைப் பார்த்துவிட்டுதான் வருகிறேன்” என்று சொன்னாள் அவள்.

சின்னம்மாளுக்கு அவன் சொல்வது எதுவுமே விளங்கவில்லை. உபாத்தியாயருக்குப் படிப்பதானால், இரண்டு வருடம் படிக்கவேண்டுமென்று அவள் அறிந்திருக்கிறாள். அப்படியானால் அந்த இரண்டு வருடமும் அந்தப் போதகர் உதவி செய்வாரா? அவளுக்கு அதை நம்ப முடியவில்லை.

“இதென்ன தம்பி, நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே. போதகர் உனக்கு ஏன் உதவி செய்கிறார்? அவருக்கு அவ்வளவு பணம் ஏது?” என்றெல்லாம் தெளிவாகக் கேட்டாள்.

சிவப்பிரகாசம் ஒரு கணம் தயங்கினான். சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, “நான் வேதத்திற் சேர்ந்து விட்டேன்; நான் ஏழை என்பதற்காக, அவர்களது சங்கம் எனக்கு உதவி செய்கிறது” என்று பயந்து பயந்து சொல்லி முடித்தான்.

சின்னம்மாள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். “இதென்ன கர்மம்!” என்று உறுமினாள். அவன் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மேலும் சொன்னான். “நான் என்னுடைய பெயரைக் கூட மாற்றிக்கொண்டு விட்டேன். இனிமேல் ஜோசேப்பு என்பதுதான் எனக்குப் பெயர்!”

சின்னம்மாவின் உடல் பயத்தினாலும் ஆத்திரத்தினாலும், முருகனது பேரில் உள்ள நீங்காத பக்தியினாலும் நடுங்கியது. அவள், கோயில் இருந்த நிசையை நோக்கிக் கையெடுத்தாள். “அப்பனே, முருகா! என் குழந்தையைக் காப்பாற்று!” என்று முறையிட்டாள்.

* * *

ஜோசப் ஆசிரிய கலாசாலைநீர் சேர்ந்து நான்கு மாதங்கள் உருண்டோடிவிட்டன.

முதலாவது விடுமுறையில் ஒருநாள் இரவு, சாப் பிட்டுவிட்டுப் படுத்த படுக்கையிலேயே வேதத்தை எடுத்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். சாலோமனுடைய சங்கீதம் அது.

“கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார். நான் தாழ்ச்சியடையேன். அவர் என்னைப் புல் உள்ள இடங்களில் மேய்த்து, அமர்ந்த தண்ணீர்களண்டையில் காட்டுகிறார்.....

சின்னம்மாள் எல்லா வேலைகளையும் முடித்து வைத்துவிட்டு, அவனுக்கருகில் போனபோது, பின் வரும் வாக்கியம் அவள் காதுகளில் விழுகிறது.

“நான் மரண இருவின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும், பொல்லாப்புக்குப் பயப்படுேன்.”

சின்னம்மாள் மெதுவாக அவன் படுத்திருந்த பாயிலே உட்கார்ந்தாள். ஜோசப்புக்கு அளவு கடந்த உற்சாகம்.

“இதோ பாரம்மா, இதைப் படிக்கும்போது மனதிலே எப்படியோ ஒரு தெம்பு வந்துவிடுகிறது” என்று அந்த வாக்கியத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்தான்.

சின்னம்மாவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. எதைத் தள்ளுவது, எதைக்கொள்வது என்பதெல்லாம் அவளுக்கு சிக்கலான விஷயம். கண்களிலே கண்ணீர் துளிக்கிறது. ஆனந்தக் கண்ணீர். எத்தனையோ வருடங்கள் எதிர் பார்த்திருந்த கனவு. ஆம்! இன்னும் சில மாதங்களில் மகன் ஓர் ஆசிரியனாய் விடுவான். அப்புறம் அவன் வாழ்வு ஒளி பெற்றுவிடும்.

“எட சிவம்! என்னதான் கஷ்டமாயிருந்தாலும் நீ இப்படிச் செய்திருக்கக்கூடாது!” என்றாள்.

“என்னம்மா அது?” என்று கேட்டான் ஜோசப்.

“எங்கள் பரம்பரையிலே இந்தக் கும்பனிக்கார குடைய வேதத்தின் மணமே இல்லை!”

“உண்மைதான் அம்மா! என்றாலும் இந்தப் பழைய பெருமை நமக்குச் சோறு போடுமா?” என்று அவன் குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமாகக் கேட்டுவிட்டான். சின்னம்மாளுக்குப் பொத்துக்கொண்டு கோபம் வந்து விட்டது.

“ஏனடா, இத்தனை காலமாக நமது பாட்டன் பாட்டி யெல்லாம் இப்படித்தான் ‘சமயம் மாறி’ப் பிழைத்தார்களோ? நீ என்னவென்றால் உன் அப்பன் வைத்த பெயரைக்கூட மாற்றிவிட்டாயே” என்று சற்றுக் கடினமாகவே கேட்டுவிட்டான்.

“அந்தக் காலம் அப்படித்தான் நடந்தது. ஆனால் இந்தக் காலத்திலே.....” என்று முடிக்க முடியாமல் இழுத்தான் அவன்.

“என்னமோப்பா! இந்தக் கலிகாலத்தைப் பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாது. ஏதோ எனக்கு முருகன் விட்ட வழிதான்” என்று பெருமூச்சு விட்டான். சிறிது

நேரம் அமைதியாக யோசித்தாள். அதன்பின் அவளை அன்போடு "சிவம்!" என்று கூப்பிட்டாள்.

"அம்மா!" என்றான் ஜோசப்.

"நீ எப்படியாவது நல்லாய் இருந்தால் அதுவே போதும். நான்மட்டும் கண்ணை மூடிவிட்டால் எங்கள் பரம்பரைக்குத் துரோகம் செய்துவிடாதே."

"என்ன இது? கண்டபடி யெல்லாம் உளருதே அம்மா!" அவன் குரலில் பயமும் அவதியும் தொனித்தன. சின்னம்மாள் இலேசாகச் சிரித்தபடி, "என்னசிவம் இது! நான் என்ன குழந்தையா, இன்னம் கனகாலம் இருக்க? கிழமாகிவிட்டேன். இன்றோ நாளையோ என்றிருக்கிறேன்!"

"போதும் அம்மா!" என்று அங்கலாய்த்தான் அவன்.

"நாம் நினைத்தபடி நடக்கவல்லவை ஏது? எல்லாம் அந்தப் பெருமான் விட்ட வழியே நடக்கும்!" என்று அவள் பெருமூச்செறிந்தாள். உடனேயே குரலைத்தாழ்த்தி "மறந்து போய்க்கூட உன்னை வேத முறைப்படி என்னை மண்ணுக்குள் புதைத்துப் பாவம் செய்து விடாதே உன்னுடைய கையாலே கொள்ளி வைத்துவிடு?" என்றாள்.

ஜோசப் இந்த வார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், "அம்மா!" என்று கத்திவிட்டான். அவனுக்குப் பயத்தினால் உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. உடனேயே வேதத்தை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

"நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும்....."

இதை நினைத்து நினைத்து இரவு முழுவதும் ஜோசப் விம்மினான். அழுது கண்கள் வீங்கிச் சிவந்துவிட்டன. "என்னை ஆளாக்கிய பெருமைக்கு உங்கள் பிள்ளை இதைக்கூடச் செய்யமாட்டானா?" என்று மனத்திற்குள்ளே சத்தியம் செய்துகொண்டான்.

இதோ! அவன் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்து விட்டது. நல்லவேளையாக அந்த ரயிலில் வந்திறங்கு பவர்களை ஏற்றிச் செல்ல நிற்கும் பஸ்ஸும் காத்து நிற்கிறது. வீடு நெருங்க நெருங்க அவனது துயரம் மேலும் மேலும் பெருக்கெடுத்தது. ரயிலிலிருந்து இறங்கியது. பஸ்ஸில் ஏறியது, எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எல்லாமே ஏதோ ஒரு இயந்திரகதியில் நடைபெறுவதுமாதிரிப் பிரமை. பயங்கரமான கனவு! நேற்று இந்நேரம் எங்கோ இருந்தான். இன்று இங்கு வந்திருக்கிறான். எதற்காக?

பஸ் வந்துவிட்டது. இதுதான் கிராமத்தின் கடைத் தெரு. கடைத் தெருவிலே ஒரு மனிதப் பூண்டும் கிடையாது. கடைகள் சார்த்திக் கிடக்கின்றன கடைக்குப் பலகாரம் கொடுக்கிறவளல்லவா செத்துப்போனான்? அதனால் கடையைப் பூட்டித் துக்கம் தெரிவிக்கிறார்கள். எங்கும் வெறிச்சென்று இருக்கிறது.

அவன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி நடக்கிறான்; ஓடுகிறான்; சோர்ந்துபோய்த் தள்ளாடுகிறான்.

'டண் டணக், டண் டணக்' என்று பிணப்பறையின் சத்தம் அவன் காதுகளில் விழுந்து, இதயத்திலே சம்மட்டி கொண்டு முழங்குவதைப் போல எதிரொலிக்கிறது.

இதோ அவனது வீடு. இத்தனை காலமும் அவனுடைய அன்னை அவனைக் கட்டித் காத்து வளர்த்த வீடு,

முன்பெல்லாம் அந்தக்குடிசை ஏதோ சொர்க்கம்போலத் தெரியும். இன்று ஐயோ, என்ன பயங்கரம்!

தூரத்திலே வரும்போதே யாரோ அவனைக் கண்டு விட்டார்கள். அந்தச் செய்தி கணப்பொழுதிலே எங்கும் பரவுகிறது. “கொள்ளி வைக்கிற பிள்ளை வந்து விட்டான், இனிப் புறப்பட வேண்டியதுதான்” என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான். எல்லாரும் அங்கு மிங்கும் துரிதமாக நடமாடுகிறார்கள். படலைக்கு வெளியே ஒரு பக்கத்திலே நாலிந்து பேர் நின்று ஏதோ கட்டுவதும் அலங்கரிப்பதுமாய் இருக்கிறார்கள். தோரணங்கள், கழுது ஓலைகள், இளநீர்க் குரும்பைகள்.....அது வெள்ளைச் சீலை போர்த்த பாடை.

ஜனங்கள் மத்தியிலே பரபரப்புக் கூடுகிறது. பெண்களின் ஒப்பாரி ‘ஓ! ஓ ஓ!’ என்று உச்சத்துக்கு உயருகிறது. பிணப்பறையின் சத்தம் அதை மிஞ்சுகிறது.

உள்ளே படலையோரமாகப் போடப்பட்டிருந்த வாங்கு ஒன்றில், அவனுக்கு ‘ஞானஸ்தானம்’ கொடுத்த பாதிரியார், இரண்டொரு கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கின்றனர். எல்லோர் முகத்திலும் அமைதி. எல்லோர் முகத்திலும் துக்கத்தின் சாயல், எல்லோர் கண்களிலும் ஆவல்; அவனைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல்.

முகத்திலே பயங்கரமான மாற்றம். வீங்கிச் சிவந்த கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிகிறது. ஜோசப் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைகிறான். விம்மல் பொருமலாக அழுகை இதயத்திலிருந்து வெடித்துப் பொங்குகிறது. எல்லாரையும் ஒருமுறை சுற்றிப் பார்க்கிறான்.

அவ்வளவுதான்!

பிணத்துக்கருகில் இருந்த அடுத்த வீட்டு அம்மாள் தலைவிரி கோலமாக ஓடிவந்து, அவன் காலைக் கட்டிக் கொள்கிறாள். “என்னை ராசா உன்னைப் பெத்து வளர்த்தவள் உன்னை விட்டுப் போயிட்டாளேடா ஆ ஆ!” என்று ஒப்பாரி வைக்கிறாள். அதைத் தொடர்ந்து பல பெண்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

அவன் கண்கள் இருளடைகின்றன. எல்லாமே சுழலுவதாகப் பிரமை தட்டுகிறது, “அம்மா ஆ ஆ!” என்று அவன் பயங்கரமாக அலறுகிறான். மூர்ச்சித்து விட்டான்.

* * *

ஜோசப் கண் திறந்து பார்த்தபோது, அவனை இத் தனை காலமாகக் கண்ணிமைபோலக் காத்து ஆளாக்கி வைத்த அன்னை அங்கே இருக்கவில்லை. அவனுக்கு பிரக்கை வரும்வரை காத்திருக்காமல் அவனைக் கொண்டு போய் மயானத்தின் எரிசிதையில் வைத்துச் சுட்டுப் பொசுக்கிவிட்டார்கள்!

1955

நானும் நாங்களும்

“வாங்க தம்பி, இங்கிட்டு இருக்க ஏலும்!”

பெட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு ‘கம்பார்ட்மென்ட்’டாக நுழைந்து, நுழைந்து இடம் தேடிக்கொண்டு வந்த நான், திரும்பிப் பார்த்தேன். வயது வந்த ஒரு அம்மாள், ஒரு இளமங்கை, ஒரு வாலிபன் ஆகிய மூவர் மட்டும் இருந்த ஒரு பகுதியிலிருந்து, அந்த அழைப்பு வந்தது. அந்த அம்மாள் தமிழில்தான் பேசினாள். என்றாலும் அந்தப் பேச்சே அவள் ஒரு சிங்களத்தாய் என்பதை எடுத்துக் காட்டிற்று.

ஒரு தாயின் உணர்வோடும், பரிவோடும் அவள் என்னை அழைத்தது எனக்கு மிகவும் ஆனந்தமாக இருந்தது. உற்சாகத்தோடு, நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, நான் அந்த அம்மானுக்கருகில் உட்கார்ந்தேன்.

அந்த அம்மாளைப்போல, அவ்வளவு வளர்ந்த பெண்களை இதுவரை நான் பார்த்ததே இல்லை. மிகப் பெரிய தோற்றம். ஒவ்வொரு அங்கங்களும் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பருத்து, பார்ப்பதற்கே அவலட்சணமாக இருந்தாள். பாவம்! தன் கைகளை எடுத்து ஏதாவதொரு பொருளை வாங்குவது, கொடுப்பது கூட அவளுக்கும்தான்

பெரும் சிரமமாக இருந்தது. அந்த இளம் பெண்ணைக் கொடி என்று சொன்னால் உண்மையில் அது மிகையாகாது. அவ்வளவு மெல்லிய உடற்கட்டும், கொள்ளையழகும் பெற்றுத் திகழ்ந்தாள் அவள். அவளும் அப்படித்தான். ஒற்றை நாடி உடலமைப்பு. உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த முகம்.

வண்டி நகரத் தொடங்கியதும், அந்த அம்மாள் என்னுடன் பேசத் தொடங்கினாள்:

“தம்பி, எங்கே போறாங்க?”

“யாழ்ப்பாணம்; நீங்கள்.....?”

“நாங்களுங்க யாப்பாணந்தாங்க!” என்று பதில் வந்தது. தொடர்ந்து, “மிச்சங் நல்லம். எல்லாரும் பேசிக்கிட்டுப் போக ஏலும்!” என்றாள் அவள்.

நான், ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தேன். உடனே, அவள் எதிரிலிருந்த இருவரையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். வாலிபனைக் காட்டி, “இவன் நம்ப பிள்ளே!” என்றாள், அப்புறம் பெண்ணைப் பார்த்து “அவளும் நம்ம பிள்ளைதாங்க; இவங்கட தங்கைச்சி!” என்றாள். பரஸ்பரம் எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டாலும், என் சிரிப்பு நீடித்தது. அதைப் புரிந்துகொண்ட அம்மாள் என்னைப் பார்த்துக் கணீரென்ற குரலில் சிரித்தபடியே, “நான் தெய்வ மிச்சங் பேச மாட்டேங். அதுதான் தம்பி சிரிக்கிறது!” என்றாள். அந்த அம்மாளின் பெருந்தன்மை என்னைத் திகைக்க வைத்துவிட்டது.

“இல்லை அம்மா, நீங்கள் நன்றாகத் தமிழ் பேசுகிறீர்கள்!” என்று மிகவும் பரிவுடன் சொன்னேன் நான். இதைக் கவனித்த வாலிபன் என்னைப் பார்த்துப்

புன்முறுவல் செய்த வண்ணம், “உங்களுக்குச் சிங்களத்தில் பேச முடியுமா?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“இல்லை. சில வார்த்தைகள் தெரியும். சிங்களத்தைப் படிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

“அது சுட்டிக் கார்யமில்லை. கொஞ்சம் தெமுள்லே மிச்சப் பேச ஏலும்!” என்றான் தாய்.

“எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும்!” என்றான் வாலிபன்.

“சந்தோஷம்!”

மூலையில் இருந்த அந்தப் பெண் மிகுந்த நாணத்தோடு என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தாள், அவளுக்குத் தமிழ் தெரியுமோ என்னமோ, ஆனால் நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததன் அர்த்தம் மட்டும் விளங்கி விட்டது என்று தெரிந்தது. இதைக் கவனித்த தாய் மகளுக்காக மொழி பெயர்ப்பு செய்தாள், “அவன் தெமிள் பேசமாட்டான்!”

இனவெறி தன் கோரமான ஸ்வரூபத்தைக் காட்டித் தலை விரித்தாடிக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி காதையர்களும், கிரிமினல் குற்றவாளிகளும் அங்கங்கு தங்கள் கை வண்ணத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. இதை அறிந்து நடுங்கிப் போன எனது தாய், “உத்தியோகம் வேண்டாம்; ஊருக்கு வந்து சேர்—அதுவே போதும்!” என்று கடிதத்துக்குமேல் கடிதம் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தாள். நானும், “ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இங்கு ஒரு அசம்பாவிதமும் நடக்க வில்லை—நடக்கக்கூடிய நிலைமையும் இல்லை” என்று பதிலுக்குமேல் பதில் எழுதிப் பார்த்தேன். கடைசியில்

“உடனே புறப்பட்டு வா!” என்று தந்தியே வந்துவிட்டது. அம்மாவைப் பொறுத்த வரையில், அது அவளுடைய கடைசி ஆயுதம். இனி என்ன செய்வது? ஊருக்குப் போய், அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தி ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு வரலாமென்று எண்ணி, ஒரு வாரம் லீவு போட்டுவிட்டு வருகிற எனக்கு, யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேரும் வரையில் பேசிக்கொண்டே போவதற்கு உதவியாக ஒரு சிங்களக் குடும்பமே வருகிறது.....

எதிரே இருந்த பெண்ணை அணைத்துக்கொண்டே “இவங்கட அக்கா யாப்பாணத்திலேதான் இருக்கிறாள்? அவனுக்கு ஒரு பபா கிடைத்திருக்கிறாள். அது சுட்டிக் தான் போறா” என்று சொன்னபோது, நான் அந்த அம்மானை ஏறிட்டு நோக்கினேன்.

“ஆமா, தம்பி!” என்று தான் சொன்னதை ஊர்ஜிதம் செய்தாள் அவள்.

“அவர் என்ன செய்கிறார்!” என்றேன் நான், ஆச்சரியத்தோடு.

“யாரு, அவங்க புருஷனா?” என்று தன் மயக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்தினாள் அவள்.

“ஆமா!”

அவள், நாங்கள் இருந்த ஆசனம், மேலே சாமான் வைப்பதற்காகப் பொருத்தப் பட்டிருந்த தட்டு போன்ற மரச் சாமான்களைக் காட்டியபடியே, “இந்த...அந்து, புட்டுவம் எல்லாம் விக் கிடே!” என்று தடுமாறினாள்.

“வேணிச்சர் ஷொப்” என்று அவளுடைய மகன் விளக்கம் கொடுத்தான்.

“கடை, எங்கே இருக்கிறது? டவுனிலேயா?”

“ஆமா, ஹொஸ்பிட்டல் ரோட்டே”

‘கொழும்பிலே நடைபெற்ற காடைத்தனத்திற்குப் பின்னர், அங்கிருந்த தமிழ் மக்களில் அநேகர் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதே போல், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சிங்கள மக்களும், தங்கள் பிரதேசங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் செய்திகள் வந்தன. ஆனால், இந்த அம்மாளோ பருவத்தின் வாசலில் நிற்கிற பெண்ணையும், எதிர் காலத் தைப்பற்றி என்னவெல்லாமோ கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற வாலிபனையும் துணிந்து அழைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போகிறாள்.

நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, உற்சாகத்தோடு கதை கேட்கத் தொடங்கினேன்.

“அங்கே, அவர்கள் எப்படி பயமில்லாமல் வாழ்கிறார்களா?”

“என்ன தம்பி பயம்? அவங்களுக்கு அங்கே சீவிக்க ஏலும். அவங்க மனிசங் மாதிரி இருக்கிறது!”

நான் சிரித்தேன்.

“ஏன் சிரிக்கிறே தம்பி?”

“அவர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லாரும் தான் மனிதர்கள்!”

“இல்லத் தம்பி, மனிசங்களிலே, மிருகம் மாதிரி ஆட்கள் இருக்கும். அவங்களுக்கு வெசர் வந்தா மனிசனேயே, பிடிச்சுக் கொண்டுப் புடுவாங்! அம்பாறை வெசயம் பாருங்க, என்ன தம்பி, நாங் சொல்கிறது?”

“சரிதான்!”

“இங்க பாருங்க தம்பி, ஒங்களுக்கு சிங்கள பாசெ தெரியறது இல்லை. நாங் கொஞ்சம் தெயினு பேசுவாங்”

இப்ப நாங்க ரெண்டுபேரும் மனதிலே இருக்கிறது பேசுறாங். நிற்க சிங்கள பாசெ தெரியாதது சுட்டி கவலைப் படறாங். நாங் தெயினு மிச்சம் நல்லாப் பேசப் பாக்கிறது”

“சரி அம்மா! நீங்களும் நானும் அப்படிச் சொல்லு கிறோம், எங்களைப்போல் இன்னும் பலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் எங்கள் அரசாங்கம்...?”

“அவங்க செய்த வேலைதாங் எல்லாம். இந்தச் சனங்களுக்கு மிச்சம் காரியம் செய்யோணும். அவங் களுக்கு இன்னும் பசி போனதில்லை. அவங்க வேலையிலாம மிச்சம் கஷ்டப் படறாங். இங்கே பாருங்க: நம்ப பிள்ளை கூட எஸ். எஸ். எரி படிச்சிருக்கிறாங். ஒரு வேலை இல்லை; மூனு வருஷமா வீட்டிலே தான் இருக்கிறாங்.....”

“அப்படியா?”

“இவன் ஒரு ஆள் தானே தம்பி! மிச்சம் பேர் ரோட்டே திரியிறது. அது சுட்டி அவங்க கவலை எடுக்கிறது இல்லே. சும்மா இந்தப் பாசெயெப் போட்டு வெளையாட்டுப் பாக்கிறாங்!”

“என்ன விளையாட்டு? ஜனங்கள் அதற்கு மிகவும் முக்கியங் கொடுக்கிறார்கள். அது பற்றி மிகவும் கவலையெடுக்கிறார்கள்.”

“ஆமா தம்பி, மிச்சங் கவலை எடுப்பாங், நம்ப பாசெ நமக்குப் பெரிசு. ஒங்க மாசெ ஒங்களுக்குப் பெரிசு.”

“ஆம். அவனவன் பாஷை அவனவனுக்குப் பெரிது தான்.”

“அது சுட்டி, இப்படிச் செய்தது நல்லம் இல்லே”

“எப்படி?”

“இந்தக் கவர்மெண்டிலே மிச்சம் சிங்கள ஆளுக இருக்கிறது. அது சுட்டிதான் அவங்க சிங்கள பாசெ கொண்டு வந்தது. அது மிச்சம் நல்லா மில்லே...”

“இதனால் தான் இத்தனை கலவரங்களும் நடைபெறுகின்றன”

“இங்கே பாருங்க, யாப்பாணத்திலே, தெமின் ஆளுங்க எல்லாம் சேர்ந்து, சிங்கள ஆளுங்களைத் திட்டுகிறான். அவங்க நம்மளை மறந்து போறது.”

“நீங்க சொல்றது விளங்கவில்லை!”

“என்ன தம்பி இது! நாங் சிங்கள ஆளு, நீங் தெமின் ஆளு. நாங் எல்லாம் மிச்சம் சந்தோஷமா பேசுறது. சேர்ந்து வாறது!”

“சரி தான் அம்மா. சந்தோஷமான காரியம்!”

“இப்படி, நாங் போல மிச்சம் பேர் சிங்கள ஆளுங்க இருக்கிறாங். அவங்க எல்லாம் தெமிழுக்கு ‘பரிட்டி’ கேட்கிறது. அவங்க ஏங் அப்படிக்கே கேட்கிறாங்?”

“எல்லோரும் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டுமென் பதற்காக.”

“ஆ! அப்படிச் சொல்லுங்க தம்பி! அப்ப, இந்தத் தெமின ஆளுங்க என்ன செய்யோணும்? ‘பரிட்டி’ கேட்கிற சிங்கள ஆளுங்களோடே ஒத்துமைப்பட வேணும்.”

“நம்ம கத்தய்யா * இருக்கிறாங் பாருங்க! அவங் மிச்சம் நல்ல வளி போறாங்!”

* வகுப்பு வெளி உக்கிரமடைந்து இரத்தக்களரி ஏற்பட்ட சமயத்திலும் கிதானம் தவறாமல், இரு இன மக்களின் ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபட்ட தலைநகரத் தமிழ்த் தலைவர்.

“நான், அவருடைய தொகுதியைச் சேர்ந்தவன் தான்!”

“என்ன, தம்பி! நீங்க ‘பொயின்ட் பீற்றே’ ஆளா? ஒ! அப்ப, நாங் மிச்சம் (அதிகம்) சொல்ல வேண்டிய தில்லே! அவங்க மாதிரி வேலெ செய்யோணும்!”

‘பொயின்ட் பீற்றே’ என்று சொன்னபோது, அந்த இருசகோதரர்களும் ஆச்சரியத்தோடு என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். உடனே, அம்மாள், உரத்த குரலில், நான் பகுத்தித்துறையைச் சேர்ந்தவன் என் பதை மிகுந்த உற்சாகத்தோடு சிங்கள மொழியில் அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினான்.

எனக்குப் பூரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. அவர்கள் எல்லோருமே எனது தாயைப் போல, சகோதரர்களைப் போலவே தோற்றமளித்தார்கள்.

“இது என்ன கவர்மெண்ட் தம்பி! இதெப் பாக்க, நாங்க நல்ல கவர்மெண்ட் உண்டாக்க ஏலும்!” இலங்கை மாதாவைப் போல இருந்த அந்தத் தாய் இதைச் சொன்னபோது நான் ஒளி மிகுந்த கண்களால் அவளை நோக்கினேன்.

“ஆமா, தம்பி! தெமினன், சிங்களவன் அப்பி யெல்லாம் பாக்காமே—சண்டை பிடிக்காமே—நாங்க வேலை செய்யோணும். அப்போ அது ஏலும்!”

வண்டி கொடிகாமம் ஸ்டேஷனில் நின்றது. நான் என் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரி டமும் விடை பெற்று இறங்கிய போது, அந்தத் தாய் யாழ்பாணத்தில், தன் மகனுடைய வீட்டுக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். வண்டி நகரத் தொடங்கிய

போது, அந்தப் பெண் தன் தாயிடம் சொல்லிய வார்த்தை என் காதுகளில் விழுந்தது:

“அம்மா, மட்ட தெமிள இக்கினக்கண்ட ஆசாவ தியன்ன!”

(அம்மா, எனக்குத் தமிழ் படிக்க ஆசையாக இருக்கிறது.)

சுமார். ஆறு மணித்தியாலம் செய்து கொண்ட அந்தப் பிராயணத்தில். நானும் அவர்களும், எங்கள் வழிப் பயணத்துக்குக் கொண்டுவந்த ‘கிரிபத்’தையும் இட்டலியையும் கலந்து பரிமாறிச் சாப்பிட்டதும், நான் ஒரு சிங்கள குடும்பத்தோடு சேர்ந்து பிரயாணம் செய்து வந்ததை, என்னை வரவேற்க ஸ்டேசனுக்கு வந்திருந்த அம்மா பார்த்து வாயைப் பிளந்துகொண்டு நின்றதும் இங்கே முக்கியமல்ல. அழகான அந்தப் பெண்ணையும், எடுப்பான இளைஞனையும் மட்டுமல்ல, அளவுக்கு மிஞ்சிப் பருத்துப் பார்ப்பதற்கே அவலட்சணமாயிருந்த அந்த அம்மானைக்கூட மறக்க முடியவில்லை!

நான், நாங்களை என்றும் மறந்துவிட முடியாது. ஏனென்றால், நானும் நாங்களும் சங்கமம்; ஓர் குலம்!

1956

இலட்சிய நெருப்பு

சிராமத்துக்கு வடக்கே கொலு வீற்றிருக்கிற பிள்ளையார் கோயிலில் ஒருநாள் அதிகாலையில் மணிச் சத்தம் கேட்டது. கலியாணமென்ற விவகாரத்தையே யறியாத அந்தத் தெய்வத்தின் திருச் சந்நிதியில் நிழல் கொடுத்து உதவுகின்ற வேப்பமரத்தின் கீழ், உள்ளப் பெருக்கோடு, நின்ற தெய்வீ தலையைக் குனிந்து கொடுக்க, ஐயர் நீட்டிய மஞ்சள் கயிற்றை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு அவளது கழுத்தில் முடிந்து நிமிர்வதற்கிடையில் பூரிப்புத் தாங்க முடியாத முருகன், எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவளது பட்டுப் போன்ற கன்னத்தில் தட்டிவிட்டான். இந்த வேடிக் கையைத் தங்கள் கடந்த கால நினைவுகளோடு நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பூசாரியாரும், பரியாரியாரும் வாய் விட்டுச் சிரித்த சம்பவம், முருகன் தட்டியதனால் சிவந்துபோன தெய்வியின் கன்னத்தை மேலும் கன்றிச் சிவக்கச் செய்ததோடு மட்டும் நில்லாமல், முருகன் என்ற ஆண் மகனைக் கூடத் தலையைக்குனிந்து கொள்ளச் செய்துவிட்டது.

“அதுதான் முருகா, வைக்கிற இடத்திலே வைக்க வேண்டும். மாட்டுக்கு வைத்த அடியைத் திருப்பித் தெய்விக்கே வைத்துவிட்டாயே; அதுவும் இவ்வளவு

கெதியில்!" என்று சொல்லிவிட்டு முத்துப் பரியாரியார் தெய்வியைக் குறும்புத்தனமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு, முருகனுடைய மாடு, தெய்வியின் கிரைப் பாத்தியைத் துவம்சம் செய்துவிட, ஆத்திரம் தாங்காத தெய்வி அந்த மாட்டுக்கு அடித்து விட்டாள். அதைக் கேட்கப் போன போது, 'மாட்டுக்கு வைத்த இந்த அடியை வைக்கிற இடத்திலே வைக்க வேணும்' என்று அவள் துடுக்குடன் பேசியது அப்போது தான் முருகனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

"எப்பதான் என்றை கையிலே சிக்குவா என்று பாத்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்ப வளமா வந்துமாட்டிக் கொண்டு....." என்று இழுத்தபடியே அவளை ஓரக் கண்ணுற் பார்த்துச் சிரித்தான் அவன்.

"போதும் விடுங்க; உங்க வீரப்பிரதாபத்தை அப்புறம் நடத்துங்க!" என்று சற்றுக் குறும்புடன் சொல்லி விட்டு, தெய்வி தலையைக் குனிந்து வலது காற் பெரு விரலால் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் குறும்புத் தனத்திற்கும் நாணத்துக்கும் தன்னை அடிமையாக்கிக்கொண்ட முருகன், பூசாரியார், கையிலே விபூதியைக் கிள்ளி எடுத்துக் கொண்டு காத்து நிற்பதையும், பரியாரியார் உள்ளம் பூரித்து நிற்பதையும் கவனிக் காமல், அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றுச் சிலநாட்களின் பின்னர், காலவெள்ளம், தெய்வியின் ஆத்தையை எங்கோ கண்ணுக்கெட்டாத பிரபஞ்சத்துக்கு அள்ளிக் கொண்டு போய்விட்டது. படுக்கையில் விழுந்து ஆறு மாத காலத்துக்கு மேலாகியும்கூட 'என் கண்ணுவைத் தனியே விட்டுப் போகமாட்டேன்' என்று தொண்டை

யில் அடைத்துக் கிடந்த ஆத்தைக் கிழவியின் உயிர்ப் பறவை, கம்பிரமாக இறக்கை விரித்துப் பறந்தோடி விட்டது. அவளுக்கு, இந்த உலகத்தில் இனி என்ன தான் வேலை, யாரால்தான் கவலை?

தெய்வியின் கண்களிலிருந்து முட்டிப் பெருக்கெடுத்துப் பிரவகித்து வந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதில் முருகன் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசை கிழவிக்கும் தெய்விக்குமிடையில் உறுதியோடு நின்ற அன்புப் பிணைப்பைப் புலப்படுத்திற்று. முருகன், மர மேறித் தடித்துப்போன தனது வலிய கரங்களால் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

வாழ்க்கை என்பது 'அழுதுகொண்டு நிற்கிற' இருள் படர்ந்த பாதையோடு மட்டும் முடிகிற காரியமா, என்ன? அது இருளிலிருந்து நிலவுக்கும், நிலவிலிருந்து இருளுக்குமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது. நிழலிலிருந்து வெயிலுக்கும் வெயிலிலிருந்து நிழலுக்குமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. கோடையிலிருந்து மாரிக்கும் மாரி யிலிருந்து கோடைக்குமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தது!

கோடை!.....

* * *

நுங்கும் நுரையுமாக நிறைந்து வழியும் கருப்ப நீர்க் குடத்தைத் தலையில் வைத்த ஒருகையால் தாங்கிய வண்ணம், அதை எச்சிற் படுத்த வைராக்கிய சிந்தையுடன் துரத்திவரும் காகச் சனியனை ஒட்டுவதற் காக மறுகையால் குழைக் கொப்பு ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு, பங்குனி மாதத்துப் படை பதைக்கும் வெயிலில், கணுக்கால் புதையும் கரிமணலில் நடந்துவரும் போது, தெய்விக்கு அந்த வேதனை தாங்காமற் கண்ணீர்

வந்துவிட்டது. குழைக்கொம்பைப் பிடித்திருந்த கையால் முந்தானையை எடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கிடையிற் காகம் தன் கைவரிசையைக் காட்டி விட்டது. தட்டித்தின்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட அந்தப் பறவை மூச்சுப் பிடித்துக்கொண்டு, குடத்தின் விளிம்பிலே ஒரு முறை உந்திக் குதறியபோது, குடம் உதறிக் குலுங்கி, அவள் கழுத்து உள்ளே அமுங்கி விட்டதைப்போலச் சுளுக்கிவிட்டது.

“ஐயோ, என்ன பிழைப்பு இது?” என்று வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

அழாமல் அவள் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர்தான் அவள் பிள்ளைப்பெற்ற வீட்டுக்குள்ளிருந்து துட்குப் பாயை எடுத்தெறிந்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் பச்சைப் பிள்ளைத்தாச்சி. சாணைக் குழந்தையை ஒதுக்கிடத்திலே தடுக்கில் வளர்த்தி இரண்டு பக்கமும் குட்டித் தலைபணைகளை வைத்து அணைத்து, மூத்த குழந்தைகள் இரண்டையும் காவலுக்கு வைத்துவிட்டு, “இதோ ஓடியந்துடேன்!” என்று சொல்லி வந்திருக்கிறாள். இன்னும் புண் ஆறாத உடல். நாலு போத்தல் கொண்டது ஒரு முட்டியானால், அதைப் போல எட்டு முட்டி. கொள்ளும் குடம் நிறைந்த கருப்பநீர்ச் சுமை அந்தப் பச்சை உடலை ‘உம்’ மென்று கொதித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தக் க.ரி ம ண லி ல் நசித்துப் பொசுக்குகிறது.

உயிர் துடிக்கிற வேதனை கூடஅவளுக்கு முக்கிய மல்ல. குடிசையிலே கிடத்தி விட்டுவந்த பச்சைக் குழந்தையின் நினைவு..... அது ‘ங்ஹா ங்ஹா’ என்று பிஞ்சுக் குரலில் அமுவதாகப் பிரமை.

உண்மையிற் குழந்தை அப்பொழுது அழுது கொண்டு தானிருந்தது!

தொட்டிலின் நடுவே கல்லுரலை நிறுத்தி, அதற்குள்ளே வேர்களையும் பட்டைகளையும் போட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்த முத்துப் பரியாரியாரின் காதில் குழந்தை அழுத சத்தம் விழுந்தபோது, சிறிதுநேரம் அதைக் கவனிக்காமல் இருந்தார். வரவர அழுகைச் சத்தம் உச்சத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்ததனால் ‘குழந்தைக்கு ஏதோ வயிற்று வலிபோல இருக்கு’ என்று எண்ணிய படியே விபூதியை எடுத்து நெற்றி நிறையப் பூசிக் கொண்டார். ஒரு துண்டை எடுத்துத் தலையில் மூண்டாசாகக் கட்டிக்கொண்டார். ஒரு சால்வையை எடுத்து அரையில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டார். ஒரு துண்டை எடுத்து ஒற்றைத் தோளிற் போட்டுக் கொண்டே வெளியில் வந்தார். மருந்துப் பெட்டியைத் திறந்து ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அதைத் தன் கக்கத் துக்குள் வைத்துக்கொண்டு தெய்வியின் குடிசையை நோக்கி நடந்தார்.

குடிசையை நெருங்கியபோது தெய்வியும் வந்து சேர்ந்தாள். “என்ன உங்கை, பிள்ளை அழுகுது?” என்று சுமை பொறுக்காமல் பற்களைக் கடித்தவண்ணம் கேட்டுக் கொண்டு பரியாரியார் திறந்துவிட்ட படலைக் கூடாக உள்ளே நுழைந்தாள்.

“முதல் இதை ஒரு கை பிடி நயிந்தை!”

‘பரியாரியார் கக்கத்துள் இருந்த மருந்துச் செப்பை எடுத்துப் பத்திரமாகத் திண்ணையில் வைத்துவிட்டுக் கருப்பநீர்க் குடத்துக்குக் கை கொடுத்தார். அதை இறக்கி வைத்ததும் இருவருமாக உள்ளே ஓடினார்கள்.

அங்கே.....

அமுத குழந்தையைத் தேற்றுவதற்காகப் போச்சியிற் கரைத்து வைத்த பனங்கட்டித் தண்ணீரைப் பருக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட மூன்று வயதுப் பையன், அதைக் குழந்தையின் மூக்கிலும் வாயிலும் கொட்டி வைத் திருந்தான். குழந்தை மூச்சுத் திணறிக்கொண்டிருந்தது. இந்த அவலநிலையிலுங்கூட, போச்சியைத் தானே பிடித் துப் பருக்க வேண்டுமென்று இரண்டாவது குழந்தை செய்த அடத்தில் சீலை துணியெல்லாம் தாறுமாரசாக் கிடந்தது.

“ஐயோ இது என்ன?” என்று குழறியபடி மண்டை யில் அடித்துக்கொண்டு தெய்வி குழந்தையைத் தூக்கி னான். “என்னை ராசா...” என்று அமுத் தொடங்கிவிட் டான். பரியாரியார் நிதானத்துடன் குழந்தையை அவளிடமிருந்து வாங்கினார். தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து அதன் மூக்கிலும் வாயிலும் வழிந்த பனங்கட்டித் தண்ணீரை இலேசாகத் துடைத்துக்கொண்டே, “சீ அழாதே தெய்வி, குழந்தைக்கு ஒன்றுமில்லை—அமுது களைச்சுப் போச்சு! இந்தா பாலைக் கொடு!” என்றார்.

“என்னை ராசா, இங்கை வாணை; இந்தப்பாவி உன்னை எங்கை விட்டுட்டுப் போனவன்?” என்று அங்கலாய்த்த படியே குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான் அவள்.

அவளுடைய கண்களிலிருந்து உருண்டு விழுந்த நீர்த் துளியின் உஷ்ணத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத குழந்தை உடலை நெளித்துக்கொண்டே மார்பைச் சுவைத்தது.

நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர், குடிவெறியினால் நிகழ்ந்த அசம்பாவிதங்களினால் முருகன் தனது உடலி லும் உள்ளத்திலும் பட்ட அடியின் வேதனை தாங்காது

குடிசையிலே தனிமைபாயிருந்தபோது இரவோடு இர வாக அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்த தெய்வி தனது அப்பன் தினமும் குடித்துவிட்டுச் சாமங்கழிந்த வேளையில் வந்து தன் தாய்க்கு உதைத்த வேதனை நிறைந்த கதையைச் சொல்லிக் குடிப்பவர்களில் தனக்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டியபோது அவன் அதை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

புதுமோகமாக இருந்தாலும் சரி, தெய்வியின் இலட் சியத்தில் தானும் பங்குகொள்ள வேண்டுமென் றிருந்தாலும் சரி இன்பத்திற் கிறங்கிப் போயிருந்த அந்தக் கண நேர உற்சாகத்தில், “இனிமேல் நான் கள் அருந்த மாட்டேன்!” என்று தெய்விக்குக் கைபோட்டுக் கொடுத்ததுமட்டுமல்லாமல் “கள் இறக்கவும்மாட்டேன்!” என்றும் சபதம் செய்து கொண்டான்.

தோட்டம் செய்வதற்கு முருகனுக்குச் சொந்தத்திலே நிலமில்லை. இரண்டொரு வருடம் குத்தகைக்கு நிலம் எடுத்துப் பயிர் நட்டான். அது பயனளிக்கவில்லை; நிலச் சொந்தக்காரரோடும் ஒத்து வரவில்லை. எனவே மண் வெட்டியை ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டு கத்தியை நன்றாகத் தீட்டி ஒரு தளை நாரை முடித்துக்கொண்டு மறு படியும் பனைமரத்தில் ஏறத் தொடங்கினான். பனைமரத் திலிருந்து அவன் கள் இறக்கமுடியவில்லை. முட்டியிலே காரச்சுண்ணும்பைத் தடவி பாளையிலிருந்து சொட்டும் போதே அதில் உள்ள மதுப்பொருளை அழித்துவிட்டு— இனிமையான கருப்ப நீராக இறக்கினான்.

இறக்கிய கருப்ப நீரையெல்லாம் பெரிய பெரிய ஓலைக் குடுகுகளில் ஊற்றித் தூக்குத்தடியின் இருபுறத்திலும் போட்டுத் தானே தூக்கி வந்தான். அவனுக்குத் தெய்வி மேலே உயிர். அதனால் குடத்திலே ஊற்றித் தானே சுமக்

கிறேன் என்று அவள் கேட்டபோதெல்லாம் மறுத்துவிட்டான். ஆனால் இந்த ஆசையும் மோகமும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் நின்று பிடிக்கும்? அல்லது அவனே எல்லாக் கஷ்டங்களையும் அனுபவிப்பதற்குத் தெய்வி மட்டும் விடுவானா? அப்பா! எத்தனை பயங்கரத் தொழில்! வாளை முட்டிக்கொண்டிருக்கிற கொப்பில்லாத மரங்களிலே ஏறி இறங்குவதுடன் நில்லாது இறக்கிய கருப்ப நீரைக் காலிக்கொண்டு வருவதற்குக்கூட அனுமதிப்பாளா?

எங்களுடைய செப்புக் காசிற்கூட களிம்புகிடையாது; அது தங்கம்! தண்ணீரைக் காய்ச்சிக் கல்லாக்கியது—வேர்வையைப் பொன்னாக்கியது!” என்று தெய்வி அடிக்கடி பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்வது என்னவோ உண்மைதான் என்றாலும் அதற்காக அவள் அடையும் கஷ்டங்கள்.....பாடுகள்.....

காலையிலிருந்து இரவு வரை பெரிய பெரிய கட்டைகளையெல்லாம் காளவாய் அடுப்புக்குத் தள்ளி எரித்து அந்த அக்கினிச் சுவாலையிலே தானும் வெந்து, கருப்ப நீரைப் பாணியாக்கி, பாணியைப் பனங்கட்டி யாக்குவதென்றால் முழுகிற காரியமா? எறும்பிலிருந்து, காகம், கோழி உட்பட, நாய், பூனை வரை எல்லாப் பிராணிகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்து, அதை விற்றுப் பணமாக்கினால் நை நிறைவதில்லை. குடிசைத் தொழில்களை அரசாங்கம் பாதுகாக்கிற வேடிக்கையை விட, பனங்கட்டி காய்ச்சுகிற வீடுகளிலும், தேநீருக்காகச் சீனி வாங்குகிற இலட்சணம் மிகப் பெரிய வேடிக்கை. பனங்கட்டித் தொழிலுக்கு உள்ள மதிப்பு அவ்வளவு.

தெய்வி சென்ற மாதம் பிள்ளைப் பெற்றுக் கிடந்த போது அவளைப் பார்ப்பதற்கு அண்டை அடுத்த வீட்டார்

களும், சுற்றத்தார்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் வழக்கப்படி வெற்றிலை பாக்கு உட்பட, அரிசி காய்பிஞ்சு எல்லாம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள். அப்படி வந்தவர்களில் ஒருத்தி வீரனுடைய மனைவி கண்ணி.

அவள், அத்தனை பெரிய நகைகள் எதுவும் அணிந்திருக்கவில்லைத்தான். என்றாலும் நல்ல புடவை யுடுத்திக் கொண்டு கச்சிதமாக வந்திருந்தாள். அரிசிப் பெட்டியை இறக்கிவைத்து மடியிலிருந்த பத்து ரூபாய் நோட்டோன் றையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள்.

அவள் கணவன் வீரன் கள் இறக்கி விற்கிறான். ‘அப்படி இப்படி’ ஒன்றும் பணம் புரளாவிட்டாலும் வேளைக் கஞ்சியோடு உடுத்துணிக்கும் குறைச்சலில்லை. நல்லது கெட்டது என்று ஒரு காரியம் வரும்போது கொடுத்துதவ ஐந்து பத்து ரூபாயும் இருக்கிறது.

ஆனால் தெய்வியோ.....?

அவள் கலியாணஞ் செய்து ஐந்து வருஷங்களாகி விட்டன. அவள் வாழ்க்கையிலே கண்ட முன்னேற்றமெல்லாம் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பிள்ளைப் பெற்ற பெண், தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு எழும்புவதற்கு வேண்டிய சாமான்கள் தான் ஒன்றும் இல்லை. என்றாலும் அதை அன்றன்று வாங்கப் பணமாவது வேண்டாமா?

குழந்தைகளுக்கு வேளா வேளைக்கு உணவுக்கு வழியில்லை. நல்ல நுணிமணி கிடையாது. தலைக்கு வார்க்க எண்ணெய் கூட இல்லாததால் அவர்கள் பரட்டைத் தலைகளோடு திரிந்தார்கள்.

முருகன், மழையென்று புயலென்று பாராமல் நெஞ்சடித்து உழைத்து விட்டு ஒழிந்த வேளைகளிற் கூலிப்பிழைப்

புக்குப் போனான். உழைப்பாளிகளின் பரம்பரையிலே வந்த அவனுக்கு எந்தத் தொழில்தான் தெரியாது. வேலியடைப்பு, கதியால் வெட்டு, வீடு வேய்ச்சல்.....

* * *

திருவாளர் வேலுப்பிள்ளை வீட்டிலே கலியாண ஆரவாரம் அமார்க்களப்பட்டது. அவருடைய செல்வங்கள் அன்னலட்கமிக்குக் கலியாணம்.

வேலுப்பிள்ளை செல்வாக்குள்ள மனிதர். சிறந்த சமூக சேவையாளர். காந்திப்பக்தர். அந்தக்கிராமத் திலையுள்ள சனசமூக நிலையத்தின் தலைவர்; மது ஒழிப்புப் பிரசார சபையின் நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்.

கலியாணம் வெகு ஆடம்பரமாக நடைபெற இருந்ததால் நண்பர்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் நேரத்தோடேயே வந்து கூடி விட்டார்கள். மணப் பெண்ணுடைய அண்ணன் முருகானந்தம் தன் மனைவி தேவியுடன், கொழும்பில் உள்ள தன் சினேகிதர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

அங்கே முருகனுக்கு வேலை கிடைத்தது. வேலுப்பிள்ளை முத்துப்பரியாருக்குத் தூரத்து உறவு. எனவே பரியாரின் சிபார்சின் பேரில், பந்தல் போடுவது, செத்தை அடைப்பதுபோன்ற வேலைகளைச் செய்யும் பொறுப்பு முருகனுக்குக் கிடைத்தது.

வெளிமுற்றத்தில் உள்ள வேலைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டு, கொல்லைப் பக்கமாக விழுந்து கிடந்த செத்தையைச் சீர்பண்ணப் போன முருகன், அந்தப் பக்கமாக இருந்த அறையொன்றில் நாலைந்துபேர் இருந்து கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து தடுக்கிட்டுப் போனான்.

அங்கே ஆண்களும் பெண்களுமாக இருந்தவர்கள் கொழும்பு நண்பர்கள். அவர்கள் எந்தவித கூச்சநாச்சமுமின்றி வியவஸ்தையுமின்றிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆமாம், உயர்ந்த ரகக் குடிவகைகள்.

* * *

முருகன்களும், தெய்விகளும் இலட்சிய நெருப்பிலே விழுந்து, பொசுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; முருகானந்தங்களும் தேவிகளும் அதன் அனலிலே குளிர் காய்கிறார்கள்!

1956

காவியத்தின் மது அருந்தி...

என் மனதிலே பெரிய போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தோன்றியது. காரணம்: காதலில் ஏற்பட்ட முறிவு.....ஏமாற்றம்.....மோசடி.....

சென்ற வருடம் நடைபெற்ற ஒரு களியாட்ட விழாவில் அவளை முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். கதாசிரியன் என்ற காரணத்தால் அந்த அனுபவத்தையும் அடைந்துவிடவேண்டுமென்று மனம் துடிக்க, ஒரு இருபத்தைந்து சதத்தை விட்டெறிந்துவிட்டு, 'மெரிக்கோ ரவுண்'டின் மரக் குதிரையொன்றில் ஏறிச் சவாரி செய்து கொண்டிருந்தேன். அவள் எனக்கருகில் இருந்த மரக் குதிரையிலிருந்தாள். விசித்திரமான குதிரைச் சவாரி.....

நான் மேலே போனால் அவள் கீழே; நான் கீழே வந்தால் அவள் மேலே. இப்படிச் சுழன்று கொண்டிருந்த போது அவள் தலை கிறுகிறுத்து மயங்கிவிட்டாள். சுதாரித்துக்கொண்டு, விழ இருந்தவளை நான் என் தோள்மீது சாய்த்துக்கொண்டேன். பலருடைய பணத்தையெல்லாம் ஏப்பம்விட்ட கிறுக்கிலே, ராட்டினம் தன்னை மறந்து அசுரத்தனமாக சுழன்றுகொண்டிருந்தது. நல்ல வேளை? நான் அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு உதவி செய்ய

வில்லையென்றால், கணப்பொழுதிலே அவள் குதறி எறியப் பட்டுக் காயமடைந்திருப்பாள்.

அப்புறம் என்ன நடந்திருக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். எங்களுக்குள் காதல் உதயமாகிவிட்டது. காதல் என்றால் சாதாரண காதல் அல்ல; தெய்விகக் காதல். ஆபத்து நேரத்திலே தன் பொன்னுடலை என் தோள்மீது சாய்த்தவள், வாழ்நாள் முழுவதும் சாய்ப்பதாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

நான் பத்திரிகைகளுக்குக் கதை, கட்டுரை எழுதி அனுப்பி, அதிலிருந்து கிடைக்கும் 'சம்மானத்தில்' வயிறு வளர்ப்பவன். அவள் பெரிய இடத்துப் பெண். தினம் தினம் புதுப் புது அழகுடனும், பலப்பல வர்ண அலங்காரங்களுடனும் காட்சியளிப்பாள். அவளுக்கும் எனக்கும் இடையில் உள்ள அந்தஸ்து மலைக்கும் மடுவுக்கு மிடையிலுள்ள வித்தியாசம் என்றாலும், காதல் அல்லவா? காதலுக்கு எந்த நேரமும் தனக்கும் மினுக்கும் வேண்டுமே! அதனால் நான் எந்த வகையிலும் அவளுக்குக் குறைந்தவனல்ல என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக என்னவெல்லாமோ செய்யவேண்டியிருந்தது. என் இயல்புக்கு மேலாக அடிக்கடி தலை வாரிக்கொள்வது, பவுடர் பூசிக்கொள்வது, முகக்ஷவரம் செய்து கொள்வது, உடை மாற்றிக் கொள்வது முதலிய காரியங்களில் ஈடுபட்டேன். பணத்திலே கிடந்து புரளும் அவளுடைய ஆசாபாசங்களையெல்லாம் அறிந்து கொண்ட அனுபவசாலிபோல நான் அவளோடு பழகினேன். எழுத்துப் பயிற்சியினால் கிடைத்த அனுபவ ஞானத்தின் துணைகொண்டு அவள் சிந்தும் வார்த்தைகளையெல்லாம், கவிநயம் பொருந்தியவையாக, அல்லது காவிய ரஸனை மிகுந்தவையாக மதிப்புக் கொடுத்ததோடு, என்

வார்த்தைகளுக்கும், நடையுடை பாவனைகளுக்கும் அவளும் தகுந்த மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்று முயற்சித்தேன். இப்படி எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் ஒருவன் ஈடு கொடுக்க முடியும்?

ஒரு வருஷ காலம்.....

இந்தக் காலத்தில், அவள் என் உடல், பொருள், ஆவி எல்லாவற்றையும் மூட்டைப் பூச்சியைப்போல உறிஞ்சி என்னைச் சக்கையாக்கி, நூலிலே ஊசலாடுகிற உயிராக வைத்துவிட்டு மறைந்துவிட்டாள். நாம் இருவரும் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷமாக வாழும்வரை நிம்மதியில்லையென்று காதல் முறுக்கின் புதுவேகத்திலே சொன்னவள், இன்று கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் மறுத்துவிட்டாள். இனி நான் எங்கே? அவள் எங்கே? அவளுக்கு ஒரு 'யங்கி மைனர்' கிடைத்திருக்கிறாள். இனி நான் எதுக்கு? இந்த நாய் எதுக்கு?

எனக்குப் பெரிய அவமானம்; அவள் என்னைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டாம்—காதலித்தது மட்டும் என்னவோ உண்மைதான் என்பதையாவது ஒப்புக்கொண்டால், என் மனதுக்கு அதுவே பெரிய ஆறுதலாக இருக்கும் போல் இருந்தது.

நான் வெறி பிடித்தவன்போல அவள் வீட்டுக்கு ஓடினேன். அருவருப்பான, ஆவேசம் மிகுந்த என் தோற்றத்தைக் கண்டதும், அவள் பயந்து போய், தாயின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு குழந்தைபோல ஒளிந்து விளையாடினாள்.

"யாரம்மா இவன்? முழிக்கிற முழியைப் பார்க்கவே பயம்மாயிருக்கே" என்று அவள் அம்மாவின் உதவியை நாடினாள்.

"யார்டா திருட்டுப் பயலே, இங்கே உனக்கு என்ன வேலை? போடா வெளியே!" என்று அந்த அம்மாள் புரிந்த கர்ச்சனையில் நான் வெலவெலத்துப் போனேன். பேசுவதற்குக்கூட சக்தியற்றுவிட்ட நான், அவளை நோக்கிக் கையைக் கையை நீட்டினேன். அவ்வளவுதான்! ஹாலிவுட் நட்சத்திரத்தைப்போல, அவள் போட்ட கூச்சலில், அந்த வீதி முழுதும் அந்த வீட்டுக்குள்ளே திரண்டுவிட்டது.

அப்புறம் என்ன நடந்திருக்கும்?

என்னை நையப் புடைத்துவிட்டார்கள்; என் முதுகுத் தோலை உரித்துவிட்டார்கள். இதெல்லாம் காணாதென்று முகத்திலே காறி உமிழ்ந்து, வீதியிலே தள்ளிவிட்டார்கள்.

நான் வீதியிலே நடக்கிறேன். அவமானம், அவமானம், அவமானம்! தற்கொலையை தவிர நான் செய்த 'குற்றத்துக்கு' வேறு விமோசனமே கிடையாது. எனக்கு இனிமேல் வாழ்வு எதற்கு? எப்படியாவது என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்ற நினைவே மேலோங்கி நிற்கிறது. ஆம். குளம், கயிறு, விஷம், தண்டவாளம் இவைகளில் ஒன்றே போதும் என்னை ஈடேற்றுவதற்கு. குளம்.....கயிறு.....விஷம்.....தண்டவாளம்.....

திடீரென்று ஏதோ இருள் சூழ்ந்து என்னை அப்பிக் கொண்ட மாதிரித் தெரிந்தது. மின்னல் மின்னி மறைந்தது மாதிரிப் பளிச்சிட்டது. 'கீரிச்' என்று பயங்கர மான சத்தம். 'ஆ!' என்று ஜனக்கூட்டம். ஒரே ருரவில் அலறுகிறது. அது கணத்தில் மக்கி மடிந்து தேய்ந்து போகிறது. அவ்வளவுதான். என் தலை 'பொடுக்' என்று முறித்துப் போட்டது மாதிரி விழுகிறது.

ஆம்! நான் செத்துவிட்டேன். கணப்பொழுதிலே மாண்டு மடிந்துவிட்டேன். வானத்திலே நீச்சலடிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு, வீதியிலே உருண்டு வந்த ஒரு ராட்சத மோட்டாரின் உணர்ச்சியற்ற சக்கரங்கள், என் மார்பை அழுத்தி என் உயிரைப் பறித்துவிட்டன. எத்தனையோ ஆசைக் கனவுகளையும், பசிய நினைவுகளையும் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த மார்பு.....

மரண விசாரணை அதிகாரி 'விபத்து' என்று வழக்கமான பல்லவியைப் பாடிவிட்டார். கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் நான் செய்துகொண்டது என்னவோ தற்கொலைதான். தற்கொலைப் பாதையில்தான் நான் அடியெடுத்து வைத்தேன். காதலித்தேனல்லவா?

கணப் பொழுதிலே அதிவிசித்திரமான மாற்றம் நிகழ்ந்து விட்டது; நான் புது உலகத்துக்கு வந்து விட்டேன்; புதுவிதமான உணர்ச்சிகள் பெற்றுவிட்டேன்.

உடல் முழுவதும் இலேசாக இருக்கிறது. கால்கள் நிலத்தில் பாவனில்லை; இறக்கைகளில்லை. ஆனால் நினைத்த மாத்திரத்திலே நினைத்த இடமெல்லாம் சுற்றி வரலாம் போலப் பிரமை ஏற்படுகிறது.

சற்றுமுன்னர் நான் அடைந்த அவதி அல்லது மனவேதனை மறந்துவிட்டது. நினைவுச் சுவட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு எஃகி, எஃகி மேலேறித் தொடர்பு படுத்திப் பார்க்கிறேன். அப்பப்ப! எவ்வளவு மாற்றம். ஏதோ ஒரு பயங்கரமான சக்தியின் சுழிப்பிலே மயங்கிக் கிடந்தேன். இதயம் வெடித்துவிடுமளவுக்கு முட்டி மோதிக் கிடந்தேன்; பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தேன்; கண்கள் இருண்டு கிடந்தேன்; காதுகள் அடைத்துக்

கிடந்தேன்; பித்தனாகி இருந்தேன்; பிணமாகி இருந்தேன். அதாவது மனிதனிலே பித்தன்; மனிதனாக இருக்கும்போதே பிணம்-நடைப்பிணம்!

எல்லாம் மாற்றமடைந்து விட்டன. புதிய உலகம், புதிய உருவம், புதிய உணர்ச்சிகள்...எனக்குத் திடீரென்று அற்புதமான ஆசைகள் முளைவிட ஆரம்பித்தன.

பூலோகத்திலே இருக்கும்போது பிரபலமான மனிதன் போல் நடந்துகொண்ட மனிதன் நான். எனக்குச் செயல் தெரியாது; நன்றாகப் பேசத் தெரியும். இலக்கியத்திலே திருட்டுச் செய்தாவது முன்னுக்கு வர வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டவன். பத்திரிகைகளைப் பரப்பிவைத்து, அதற்கு நடுவில் 'ஸோபா'வைப் போட்டுப் படுத்துக்கொண்டு ஒன்று விடாமல் படித்துத் தீர்ப்பேன். அப்புறம் அழகாக வாய்ப்பந்தல் போடுவேன். அவ்வளவுதான்; அதற்குமேல் எதுவுஞ் செய்யத் தெரியாது. நான் கரத்தால் உழைப்பவனல்லன்; கருத்தால் உழைப்பவன்; அதிமேதாவி.

இப்படியே பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் பலநாடுகளைப்பற்றியும் படித்ததிலிருந்து ஏற்பட்ட ஆசை இது: 'பலநாடுகளையும் சுற்றிவர வேண்டும். பலநாட்டு மக்களோடும் பழகவேண்டும். அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள அற்புதங்களை யெல்லாம் கண்டு களிக்கவேண்டும்.'

பூலோகத்திலே இதற்கெல்லாம் வசதி ஏது? கரத்தால் உழைப்பவர்களே கஞ்சிக்கு வழியின்றித் தவிக்கும் போது, கருத்தால் உழைப்பவன் நாடு சுற்றி வருவ தெங்ஙனம்? பணம் வேண்டுமே! பேசாமல் இருந்து விட்டேன்.

நளவிலி மனத்தில் மண்டிக் கிடந்த இந்த ஆசைகள், இப்போது ஏற்பட்டுள்ள இந்தப் புதிய சந்தர்ப்பத்தை

உணர்ந்ததும் கிளர்ந்தெழுகின்றன. உண்மைதான்! என்ன கஷ்டம்? பணம் வேண்டியதில்லை; எந்தநாட்டு மக்களோடும் பேசுவதற்குப் பாஷைத் தடை யீடில்லை. அல்லது ஒரு நாட்டுக்குள் நுழைவதற்கான 'விஸா' என்ற வேதனை இல்லை. 'கள்ளத்தோணி' என்று பிடித் தடைக்க சட்டமெதுவுமில்லை.

சுதந்திர புருஷன். எங்கும் பறந்து திரியும் வானம் பாடி. எங்கும் போகலாம்; எங்கும் வரலாம். கேட்க யார்?

நான் பூலோகத்திலே தமிழன். நான், என் தாய்ப் பாலோடு உண்டது தமிழ், என் அழகைக்கு குழைத்தணித் தது தமிழ். எல்லாம் தமிழ்தான். தமிழனது வீரப் பிரதாபங்களைப் பற்றியும் தமிழ் நாட்டின் வளத்தைப் பற்றியும் காது புளிக் குமளவுக்குக் கேட்டிருக்கிறேன்; நூல்களில் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் பார்த்ததில்லை. முட்டைக்குள் இருந்த குஞ்சு, அந்த முட்டைக் கோது தான் உலகம் என்று நினைத்ததாம். ஆனால் நான் பிறந்து வளர்ந்த இடத்தை உலகம் என்று நினைக்க முடியுமா?

எனவே உலகம் முழுவதையும் பார்க்க வேண்டும்; முதலில் தமிழ்நாட்டைப் பார்க்க வேண்டும்; அதிலும் ஈழத்தில் உள்ள தமிழ்நாட்டைப் பார்த்துவிடுவது அவ சியம் என்று தோன்றுகிறது.

நான் யாழ்ப்பணத்திலேயுள்ள பருத்தித்துறை என்னும் ஊரில் பிறந்தவன். அதனால் யாழ்ப்பாணம் பழகிப்போன சங்கதி, தண்ணீர்ப்பட்ட பாடு என்பார்களே, அதுதான். கதாசிரியன் என்ற காரணத்தால் சந்துகள் பொந்துகள் எதையும் விடமால் துருவித் துளைத்துவிட்டேன். அப்படித் துளைத்ததற்குக் காரணம்

பல. இரண்டை மட்டும் சொல்கிறேன். ஒன்று ஆங்கிலத்திலே 'ப்ளோட்' என்று சொல்லப் படுகிற கதைக் கரு தேடுதல். மற்றது: பத்திரிகையிலே என் கதை வெளிவந்த நாட்களில் வாசகர்கள் என்னைப் பார்த்து அறிந்து கொள்வதற்காகவும், கதையைப் படிக்காத நண்பர்களுக்கு அதைப் 'படித்துக் காட்டி' அறிமுகப் படுத்துவதற்காகவும் கதைவந்த பத்திரிகையின் பக்கத் தைப் பிரித்துக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அலைதல். இதனால் யாழ்ப்பாணம் தள்ளுபடி.

அப்புறம் எங்கே போக வேண்டும்?

ஆம். கிழக்கே போகவேண்டியது. மட்டக் களப்புக்குத்தான்.

* * *

பூரண நிலவு.

பாற்குடத்தைச் சரித்துவிட்டதைப்போல நிலா வெள்ளம் பூமியெங்கும் வழித்து தேங்கி நிற்கிறது. இதோ! இதுதான் மட்டுநகர்வாவி. நிலவின் ஒளியிலே வானியிலே நிறைந்து நிற்கிற நீர் பளபளக்கிறது. இரவின் பரிபூரணமான அமைதியிலே இளந்தென்றல் தாலாட்ட 'ஜலக் ஜலக்' என்று அலைகள் இலேசாக அடித்துக் கொள்ளுகின்றன—அல்ல; முத்தமிடுகின்றன.

அழகும் உறுதியும் வாய்ந்து கம்பீரமாகக் காட்சி யளிக்கும் அந்த நீண்ட நெடும் இருப்புப் பாலத்தின் பக்க அணையொன்றிலே, கால்களைக் கீழே தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நான் ஓய்ந்தாரமாக இருக்கிறேன். என்ன சந்தோஷமான சுகானுபவம்; மனது கிளுகிளுக்கிறது. என்னதான் சொன்னாலும் மனிதன் அதிர்ஷ்ட

சாலிதான். தன்னத் தனியனாய் யாரும் அறியாமல், என்னுள்ளே நானாகி நின்று அனுபவிக்கிறேன். ஆனால் மனிதன்.....!

எங்கிருந்தோ இலேசான சோக கீதம் ஒன்று காற்றிலே மிதந்து வருகிறது. தூரத்திலே ஒலிப்பதால் வார்த்தைகள் புரியவில்லை. ஆனால் இதய நரம்புகளை மீட்டி ஒலிக்கிற கீதம். இதயத்தின் அடித்தளத்திலே யிருந்து விம்மி எழுந்து சுழன்று சுழன்று விண்ணிலே பரவிச் செல்லுகிறது.

ஆ! பாடும் மீன்களா இப்படிப் பாடுகின்றன? ஆம். இசையா மகளிர் அல்லது நீரா மகளிர் என்றழைக்கப் படுகின்ற பாடும் மீன்கள்தாம் இப்படி இன்னிசை யெழுப்புகின்றன. அல்லது வேறு யார்? அதுவும் இந்த நள்ளிரவில்.....?

பாட்டின் ஓசை மேலும் மேலும் நெருங்கி வருகிறது. என்ன ஆச்சரியம்! அந்த வார்த்தைகள் கூடத் துல்லியமாக என் காதுகளில் விழுகின்றன.....

“காதல், காதல், காதலென்றே”

சந்தேகமே இல்லை. தமிழ்தான்; தமிழோசைதான் கேட்கிறது. பாடும் மீன்கள் பாடுவதைக் கேட்பது அத்தனை இலேசான காரியமல்ல வென்பதுடன், அந்த ஒலி ஒருவித தொனியே தவிர வேறெதுவுமல்ல என்றல் லவா நான் அறிந்திருக்கிறேன்! அப்படியானால் அதைப் பாடுவது யார்? அந்த ஜலமோகினிகள்தான் இப்படித் தமிழில் பாடுகிறார்களோ...ஆம். இன்று பூண நிலவு. இந்த நிலவின் மது வருந்தி, அதன் போதையிலே கிறங்கி, தம்மை மறந்த லயந்தன்னில்...

நான் ஆடாமல், அசையாமல் சிற்பி வடித்த கற் சிலை போல இருக்கிறேன். பாடுவது யார் என்பதைத் தீர்க்கமாக அறிந்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு..... அந்தச் சோகத்தின் குரல் வரவர என்னைக் கிட்டிச் சேர்கிறது. ஏக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாக—நீரலைகளின் பின்னணியோடு பாட்டு முழுவதும் இழைந்து இழைந்து காற்றிலே பரவுகிறது.

“காதல், காதல், காதலென்றே
காவியத்தின் மது அருந்தி,
பேதை மாந்தர் மடிகின்றார்;
பெரிதும் வாழ்வில் ஓடிகின்றார்”

சாட்டையினால் என்னைச் சுற்றி வளைத்துச் சொடுக்கு வதுபோல் இருக்கிறது. நிச்சயமாக இது பாடும்மீன் அல்லவே அல்ல. என்னைப்போல கானல் நீரை நம்பிக் கெட்டழிந்து போன ஒரு மானின் குரல். ஞானக்குரல் அல்ல இது; வாழ்விலே காதலை நம்பி ஏமாந்துபோன ஒரு பேதையின் அனுபவக் குரல்.

பாட்டு நின்றுவிடுகிறது. தூரத்திலே, பாலிலே குளித்தெழுந்த மங்கையொருத்தி நிலவைப் பிரித்துத் துகிலுடுத்து வருவது தெரிகிறது. நீரின்மேல் நடப்ப தாகப் பிரமை. ஆனால் நீரிலே அவளது கால்கள் படிய வில்லை. மெல்லிய தென்றலினால் தாள லயத்தோடு பம்மிப்பம்மி எழும் நீரலைபோல நீரின் மேலேயே அலைந்து அலைந்து வந்தவள் நிமிரென என்னைப் பார்க்கிறாள். நானும் அவளோடு அவளைப் பார்க்கிறேன். அப்புறம் என் கண் இமைப்பதை மறந்துவிடுமோ என்ற சந்தேகம். அத்தனை அழகு! பாரதியின் பாடலொன்று நினைவிலே ஒளிருகிறது.

“.....அமுது
ஊற்றினையொத்த இதழ்களும்—நிலவு
ஊறித்ததும்பும் விழிகளும்—பத்து
மாற்றுப் பொன்னெடுத்த நின்மேனியும்.....”

“யாரது மீராஓ?” என்று குரல் கேட்டுத் திடுக்
கிட்டுப்போன நான் சமாளித்துக்கொண்டு பதில்
சொன்னேன்.

“இல்லை. ஒரு வழிப்போக்கன். சும்மா ஊர் சுற்றித்
திரிகிறேன்.”

என் பதிலைக் கேட்டதும், ஏற்கனவே ஏதோ துயரத்
தின் சாயை படிந்து கிடந்த அவளது மதிவதனம் மேலும்
துவண்டு போவதைக் கவனித்தேன். அவள் தலை
குனிந்த வண்ணம் இலேசாக முணுமுணுத்தது என்
காதில் விழுந்தது.

“இனிமேல், அவர் எங்கே வரப்போகிறார்?”

“யார், யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று நான்
என்னை மறந்து கேட்டதும், அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

“இல்லை! நா...ன் .. ஒரு பைத்தியம். ஏதோ உளறி
விட்டேன்” என்று சமாளித்தான்.

செத்துப் போன கதாசிரியன் என்றாலும் பழக்க
தோஷம் எந்தப் பிறவியிலும் ஒட்டிக்கொள்ளும்போலிருக்
கிறது. அவளது இதயக் கடலின் ஆழத்திலே துயரம்
நிறைந்த மர்மங்கள் மண்டிக் கிடக்கின்றன என்பதைக்
கண்டுபிடிக்க எனக்கு வெகு நேரமாகவில்லை. அவளது
உள்ளத்துணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டு, அவளைப்
பற்றிய எல்லா விபரங்களையும் அறிந்து கொள்ள ஆசைப்
பட்டேன்.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, “யார் நீ?” என்று
கேட்டேன்.

ஒரு கணம் அவள்தயங்கினாள். நாணம்குமிழிட இலே
சாகச் சிரித்தபடியே, “என் பெயர் ராஜேஸ்வரி; ராஜேஸ்
வன்றுதான் எல்லோரும் அழைத்தார்கள்” என்றாள்.

“யார், யார், ராஜேஸ்வரியா? அக்கரைப்பற்று
ராஜேஸ்வரி நீதாஓ?” என்று நான் அங்கலாய்த்தேன்.

அவள் பெருமூச்செறிந்தபடியே “ஆம், துரதிர்ஷ்டம்
பிடித்த அந்தப் பெண் நான்தான்!” என்று பதில்
அளித்தாள்.

“ஓ! அதுதான் மீராஓ விசாரித்தாயோ? பாவம்!
உன்னைப்பற்றி நான் ரொம்ப அறிந்திருக்கிறேன்!”
என்றேன்.

வெட்கம், வேதனை, அவமானம் ஆகிய உணர்ச்சியலை
களுக்கிடையில் சுழிந்துகொண்டு அவள் ரஸவிகாரமான
நிலையில் நின்றாள்.

“ரொம்ப அறிந்திருக்கிறாயா? அது எப்படி? அது
சரி, உன்னை எனக்கு யார் என்று சொல்லவில்லையே?”
என்று கேட்டாள் அவள்.

“எல்லாம் சொல்கிறேன். எங்காவது வசதியான
ஒரு இடத்தில் உட்காரவேண்டும். இது இருவருக்குமே
இடைஞ்சலான இடம். நான் குனிந்து குனிந்து பார்க்
கிறேன். நீ நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து பார்க்கிறாய். இருவருக்கும்
கழுத்து வலிக்கப் போகிறது.”

அவள் மெல்லெனச் சிரித்தது என்காதுகளில் வெள்ளி
மணியோசை போல விழுகிறது.

“உன்மைதான்!”

சுற்றிலும் வெண்மையான மணற்பரப்பு. மலர்களின் நறுமணத்தை ஏந்தி. இளந்தென்றல் மனதிலே இனிமையை நிறைக்கிறது. முந்திரி மரமொன்றின் கீழே கையைத் தலைக்குயரமாக வைத்துக்கொண்டு கால்களை நீட்டிப்படுத்திருக்கிறேன் நான். எதிரேயுள்ளவள். தமிழ்ப் பெண்களுக்குரிய பண்பெலாம் நிறைந்து, கால்களை ஒரு புறம் சரித்து மடக்கி தங்கச்சிலைபோல அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கிறாள். வான் முகட்டுக்கு ஏறிய முழுநிலவு அவளுடைய அழகிய வதனத்தை மேலும் மெருகிட்டுக் காட்டுகிறது. பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் முந்திரி மலர்களில் மது அருந்திய வண்டுகள் போதை மிகுதியால் 'ஷாய்' என்று இன்னிசை மீட்டுகின்றன.

அந்த இன்னிசையைப் பின்னணியாக வைத்துக் கொண்டு, நான் என்னை அறிமுகப்படுத்தியதும், அவள் திருக்கிட்டுப் போனாள்.

“என்ன ஆச்சரியம் இது! யாழ்ப்பாணத்தவரு யிருந்தும் கூட, என்னைப்பற்றி ரொம்ப தெரியும் என்கிறாயே, எப்படித் தெரிந்தது?” என்றாள்.

“ஓகோ! உனக்கு எதுவுமே தெரியாதுபோலிருக்கிறது. உன்னைப்பற்றியெல்லாம் பத்திரிகையிலே போட்டுப் பிரபலப்படுத்திவிட்டார்கள். உன் சின்ன வயதுப் புகைப் படத்தைக்கூட போட்டிருந்தார்களே!” என்றேன் நான்.

“பத்திரிகையிலா? புகைப்படத்தைக்கூடவா?” என்று அங்கலாய்த்தாள் அவள்.

“ஆம். அதுமட்டுமல்ல. நீயும் மீரானும் ஒருவருக் கொருவர் எழுதிய கடிதங்களைக் கூடப் பத்திரிகையில் போட்டிருக்கிறார்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் அவள் வேதனையோடு சிரித்தாள்.

மீரானுக்கும் ராஜேஸுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்பு அவள் சிரிப்பிலும் பேச்சிலும் நுந்து உறுதிப்பட்டது. ஆனால் இதுவரை அவள் அதைப்பற்றி ‘பிடி கொடுத்துப்’ பேசாமலிருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. கேட்கப் பயம். அவள் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாளோ.....!

சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு அவள்தான் மீண்டும் பேசினாள்.

“அது சரி; ஏன் அப்படிப் பத்திரிகையில் போட்டார்கள்?”

“உளுத்துப்போன சாதி சமயக் கொள்கைகளைக் கட்டிக் காப்பதற்காக உயர்வான காதலுக்குக் குறுக்கே நிற்கிற நமது பெற்றோருக்குப் புத்தி புகட்டுவதற்காக வாயிருக்கலாம். அத்துடன் காதலிப்பவர்களுக்கும் ஒரு முன்னெச்சரிக்கை.”

“காதலும் கத்தரிக்காயும்!” என்று அருவருத்தாள் அவள். அப்படிச் சொன்னபோது எனக்கும் மனதிலே ஏதோ திருப்தியாய் இருக்கிறது குடுபட்ட பூனை நான். ஆனால் எனது காதலுக்கும், அவளது காதலுக்குமிடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம்! என்னை என் காதலியே வெறுத்து விட்டாள். அவளையும் அவளையும் யார் வெறுத்தார்கள்? அவர்களாகவே அந்த உலகை வெறுத்துத் தற்கொடை செய்து கொண்டார்கள். அப்படியிருக்கும்போது இந்த உலகத்திலே கூட காதல் என்றால் ஏன் இத்தனை வெறுப்பு?

“ஏன் இப்படிச் சொல்கிறாய்? அதுதான் சற்று முன்னர் நீ அப்படிப் பாடினதற்குக் காரணமோ?” என்று கேட்டேன் நான்.

“ஆம். காதல் என்பது கவிஞனது கைவண்ணம்; காவிய மலரிலே பனிக்கிற மது. அது மனிதருக்கு ஏற்ற தல்ல.”

“உம்”

“அது காலியச் செடியிலே மலர்கிற அற்புதமான ஆனால் ஆபத்தான மலர். அதைச் சூட்டிப் பார்க்கலாமே தவிரச் சூடிப் பார்க்க இயலாது.”

“ஏன்”

“இதோ! என்னைப் பார் நான் அதற்கு உதாரணம்.”

“ஏன், உனக்கு என்ன இப்போது? அங்கு வாழப் பிடிக்கவில்லையென்று இங்கு ஓடிவந்தாய். பிறகென்ன? இங்கு வாழ்கிறாய்தானே!”

“வாழ்வு!” என்று அவள் அலட்சியமாகச் சிரித்தாள்.

“இனி எனக்கு ஏது வாழ்வு!” என்று அங்கலாய்த்தாள். சிறிது நேரம் மௌனமாய் இருந்துவிட்டு, “வாழ ஆசைப் பட்டு நானாகவே இங்கு ஓடிவந்து அடைபட்டுக் கிடக்கிறேன்; எனக்கு வாழ்வளித்த சிறை இது!” என்றாள். நான் எதைக் கேட்க அஞ்சினேனோ, அதற்கு அவளாகவே வழி அமைத்துக் கொடுத்தாள்.

“ஏன்? மீரான் எங்கே?” என்று தயக்கத்துடன் கேட்டேன் நான். இதைக் கேட்டதும் அவள் கண்களிலே நீர் துளிர்ந்தது. அதைக் கைவிரலால் துடைத்துக்கொண்டே, “பெண்களைக் கண்டு ஆண்களும், ஆண்களைக் கண்டு பெண்களும் மயங்குவது எந்த உலகத்திலும் இருக்கத்தான் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. மீரான் இதற்கு விதி விலக்காகவில்லை.”

“நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை!” என்றேன் நான்.

“வந்து இரண்டு நாட்களின் பின் எங்கோ போனார்; அப்புறம் வரவேயில்லை. எங்காவது போயிருப்பார்!” என்றாள். அவள் சொன்னதன் அர்த்தம் புரிந்தபோது நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கு

குரிய பண்போடு, அவன் ‘சென்ற பாதை’யைச் சூசகமாகத் தொட்டுக் காட்டிய அவளது புத்திசாலித்தனத்தை என்னால் வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை. எழுந்திருந்து உட்கார்ந்து, ஆச்சரியத்தோடு, என் கண்களை அகல விரித்துக்கொண்டேன்.

அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள்:

“எனக்கு இனிமேல் வாழ்வு கிடைக்காததைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் என்னைப்போல இன்னும் பலர் ஏமாந்துவிடக் கூடாதே என்பதுதான் என் கவலை. காதலில் மட்டுமல்ல, எத்தனையோ பல காரியங்களில் மதம் குறுக்கிடும்; மொழி குறுக்கிடும்; இனம் குறுக்கிடும். அதற்காக வாழ்வை அழித்துவிடக்கூடாது. காதல் என்பது கானல் நீர். அது கண்ணால் காண முடியாத உருவெளித் தோற்றம்.

“வாழ்வு, தனியே காதலில்மட்டும் தங்கி நிற்கவில்லை. வாழ்விலே காதல் ஒரு பகுதியே தவிர, காதலே வாழ்வல்ல. வாழ்விலே எத்தனையோ காரியங்கள் செய்ய இருக்கும்போது, காதலுக்காக மடிந்து விடுவது பேதமை!”

“காதல், காதல், காதல்—

காதல் போயிற், காதல் போயிற்—

சாதல், சாதல், சாதல்.”

என்று ஒருவன் பாடியிருக்கிறானே, இதற்கு என்ன சொல்கிறாய்?” என்று குறுக்கிட்டேன் நான்.

“கவிதை வெறியிலே எழுந்த பாட்டு இது. இது பாடி அனுபவிக்கத்தான் உகந்ததேயன்றி, வாழ்ந்து அனுபவிக்க உகந்ததல்ல. எனக்கு, ஒரு கவிஞர் பாடியிருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது.

"அவனியொரு நாற்சந்தியாகும் வந்த
ஆட்களெல்லாம் வழிப்போக்கர் ஆவர்; அங்கே
எவரெவரோ வருவார், பின் பிரிந்து போவார்"

"காதலும் இப்படியானதுதான். காதல் ஒருமுறை
தான் வரும் என்பார்கள். அது என்னால் நம்பக் கூடிய
தாய் இல்லை. அதற்காக யாரும் ஒழுக்கத்தை உதாசினம்
செய்யவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. இஷ்ட
மானால் மறுமுறையும் காதலித்து வாழ முடியும். காதல்
கிடைக்கவில்லையென்றாலும் எதுவும் குறைந்துவிடாது.
காதல்தான் வாழ்வா?"

அவள் சொல்லி முடித்து விட்டுப் பெருமூச்செறிந்
தாள். நான் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு;
"இதையெல்லாம் எதற்காக என்னிடம் சொல்கிறாய்?"
என்று கேட்டேன். அவள் சிரித்தபடியே, "நீதான்
எழுந்தாளன் ஆயிற்றே; இதை அங்கு எடுத்துச்
சொல்வதன்மூலம் உனக்குப் பணம் கிடைக்கும்."
என்றாள்.

தூரத்திலே யாரோ பேசிக்கொண்டு வருவது
கேட்டது. அவர்கள் பின்புறத்திலிருந்து வந்தார்கள்;
ராஜேஸ் அவர்களை ஊன்றிக் கவனிப்பது அவள் கண்
ணொளியிலிருந்து தெரிந்தது. நானும் திரும்பிப்
பார்த்தேன்.

யாரோ வருகிறார்கள்; இருவர்; ஆனும் பெண்ணு
மாக இணைந்து கைகோர்த்தபடி வருகிறார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்
கிறேன். என்ன ஆச்சரியம்! ராஜேஸைக் காணவில்லை;
அவள் மாயமாக மறைந்துவிட்டாள்.

எழுந்து நின்று அவள் போன திசையைப் பார்த்துக்
கொண்டு நிற்கிறேன். வந்தவர்கள் என்னை வழிவிடத்திப்
போகிறார்கள். அவர்கள் பேசிச் செல்வது, தெளிவாக
என் காதில் விழுகிறது.

"எப்போதும் என்னுடையே இரு கண்ணே! எங்கும்
போகாதே! உன்னைப் பிரிந்து வாடும் கணப் பொழுதும்
எனக்கு, யுகப்பொழுதாக — கற்பகோடி காலமாக
இருக்கிறது."

"மீரான், உன்னைப் பிரிவது என்னாலும் முடியவில்லை!
என் உயிரைப் பிரிவதுபோலவே இருக்கிறது."

அவ்வளவுதான்! எனக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்க
வில்லை. நான் வந்த காரியம் வேறு; இத்தனை நேரமும்
புரிந்த செயல் வேறு. என் பிரயாணத்தைத் தொடங்கு
கிறேன்.

* * *

அழகு மயக்கம், கருத்து மயக்கம், போதை மயக்கம்
என்றெல்லாம் சொல்கிறார்களே, இது எதுவோ தெரி
யாது. ராஜேஸ் என்னை ஒரு மனிதன் என்று நினைத்து
விட்டான். அதனால்தான் போலும், தன் வாழ்வின்
கதையை எழுதும்படி எனக்குப் பணித்திருக்கிறான்.

நான் செத்துப்போன கதாசிரியன். கதை எழுதுவ
தாவது; பத்திரிகையில் போடுவதாவது!

கருவுகள் !

செல்லத்துரை அன்று விடிவதற்கு முன்பாகவே எழுந்துவிட்டான். எழுந்துவிட்டானாவது? உறங்கினு லல்லவா எழும்புவதற்கு? இரவு முழுவதும் அவனுக்கு உறக்கமே வரவில்லை.....

அன்று, அவன் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலுக்குப் போவதற்கு எண்ணியிருந்தான். அதனால் அவனுக்கு ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி. அந்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால்தான் அவன் உறங்கவே முடியவில்லை. நினைவுக்குமெட்டாத நீண்ட நெடுங்காலமாக நந்திக்குமேல் நந்திகள் மறைத்து நிற்க, தாமுக்குமேல் தாழ்போட்டுப் பூட்டி வைத்திருந்த கோயில் திருக்கதவு அகலத் திறந்து எல்லோருக்கும் வழிவிட்டு நிற்கிறது. உள்ளே, கர்ப்பக் கிருஷ்ணத்தில் வள்ளி—தெய்வானை சமேதராய் வீற்றிருக்கும் சுப்ரமணியக் கடவுளுடைய திவ்யஸ்வரூபத் திருக் காட்சியை நேருக்குநேர் தரிசித்து, சர்ஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கப் போகிறான்; “இந்தத் தமிழேனின் பாபங்களை யெல்லாம் நிர்மூலம் செய்து, கஷ்டங்களி லிருந்து எனக்கு விடுதலை கொடு அப்பனே!” என்று வேண்டப் போகிறான். எப்படி அவனுக்கு உறக்கம் வரும்?

அவன் ஒரு கள்ளிறக்கும் தொழிலாளி.....

கந்தசாமிகோயில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வணங்கு வதற்கெனத் திறந்துவிடப்பட்ட செய்தியைக் கேள்விப் பட்டபோது முதலில், அவனால் அதை நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் பத்திரிகைகளில் கொட்டை எழுத்துக்களில் தலைப்புக் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருந்த செய்திகளையும், திறப்பு விழாக் காட்சிகளையும் பார்த்தபோது ஒரு கணம் அவன் தன்னை மறந்து போனான். அவன் உடலெங்கும் புல்லரித்தது. பத்திரிகையைக் கண்களில் ஒற்றிய வண்ணம், ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அப்புறம், தனது கிராமத்துப் பிள்ளையார் கோயிலையும் நினைத்துக் கொண்டான். தன் ஜென்ம பூமியிலே யுக யுகாந்திரமாக வீற்றிருந்த தெய்வம்—கத்தி முனையிலே கழைக் கூத்தாடு வதுபோன்ற அவர்கள் ஜீவனத் தொழிலுக்கு உத்தர வா தமளித்துக் காக்கிற தெய்வத்தின் திருச்சந்திதானம் திறந்து விடப்படும் நாளை எண்ணிப் பரவசமடைந்தான்.

செல்லத்துரை வரகவியல்ல, அருட்கவியுமல்ல. அடித் துக் கிறுக்கியாவது ஒரு பாட்டெழுத முடியாத துரதிஷ்டப் பிறவி. பிள்ளையார் கோயில் திறப்பு விழாவின் போது, அவன் நெஞ்சுருகி நெக்குருகிப் பாட என்ன செய் வான்? பரணிலே புனைமண்டிக்கிடந்த திருவாசகப் புத்தக மொன்றை எடுத்துத் துடைத்து, பரீட்சைக்குப் படிக்கிற மாணவனைப்போல, ஏதோ ஒரு திருவாசகத்தை மனனம் செய்துகொண்டான். நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவிலைத் திறந்த புண்ணியவான்கள், நமது நாட்டுக்கும் வருவார் கள்; எங்கள் கோயிலையும் திறந்து வைப்பார்கள் என்று அவன் தினந்தோறும் எதிர்பார்த்திருந்தான்; நாட்களை எண்ணிக்கொண்டே காத்திருந்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன; வாரங்கள், மாதங்களாக உயர்ந்தன, .

பிள்ளையார் கோயிலைத் திறந்துவைக்க எந்தப் புண்ணியவாண்களும் வரவில்லை. வழக்கம்போல, ஐயர் வந்தார், திறந்து பூஜை வைத்தார்! போனார். அவர் தினந்தோறும் தான் வந்து திறக்கிறார். அவர் திறந்த கதவுகளுக்கடாக யார் போக முடியும்?

செல்லத்துரை கடைசியில் பொறுமை இழந்து போனான். பிள்ளையார் கிடந்தார்—அந்தக் கோயிலைத் திறக்கிற நேரம் திறக்கட்டும். முதலில், நல்லூருக்குப் போய், கந்தசாமிகோயிலை வணங்கிவிட்டு வரலாமென்று தீர்மானித்தான். திறந்த கதவு சாத்திக் கொண்டுவிடும் என்று பயந்தானே என்னவோ...!

* * *

திட்டி எடுத்த கத்தியும், முட்டியுமாகப் புறப்பட்டு அவசர அவசரமாக அவன் தொழிலை முடித்துக் கொண்டு திரும்பும்போது பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது. நேரம் ஒன்றும் அதிகமாகி விடவில்லை. என்றாலும் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில் எங்கே, பருத்திதுறையிலே ஒரு மூலையில் உள்ள அவனது வரர்த்துப்பளைக் கிராமமெங்கே? பஸ் பிடிப்பதற்கே ஒரு மைல் நடக்கவேண்டும். அப்புறம் கடகடத்துப்போன பஸ்ஸிலே இருபதுமைல் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை முதற் பூஜைக்கே போகவேண்டும்.

வீட்டில் நுழைந்தபோது சின்னம்மா இன்னும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது அணைப்பிலே, குழந்தை ராணி தன்னை மறந்து தூங்கினாள். வெள்ளையுள்ளம் எதை நினைத்துக் கனவு காண்கிறதோ!

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர், கோயிலுக்கு வரும்படி சின்னம்மாலைக் கேட்டபோது அவள் மறுத்து

விட்டாள். கோயிலுக்குப் போவதற்கு அவளுக்கு நகை ஏது?

“எங்காவது இரவல் வாங்கித் தருகிறேன், வா!” என்று செல்லத்துரை கெஞ்சிக் கேட்டான்.

“இரவல் நகை வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டுதான் தெய்வ சந்திதானத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று என் தலையிலே எழுதியிருக்கிறதா?” என்று சின்னம்மா சொல்வதற்குள் அவள் கண்கள் குளம் கட்டிவிட்டன. அப்புறம், கோயிலுக்குப் போக வேண்டுமென் றெண்ணியிருந்த திட்டத்தைச் செல்லத்துரை மாற்றிக்கொள்ளப் பார்த்தான். ஆனால் அவள் விடவில்லை. முட்டி நின்ற கண்ணீரைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு, சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு, “ஈசன் அருள் உண்டானால், எப்போதாவது, நல்லாயிருக்கும்போது எல்லோருமாகப் போகலாம். இப்போ, குழந்தைக்காகவாகுதல் போயிட்டு வாருங்கள்!” என்று அவள் பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

செல்லத்துரை, ஒருகணம் சின்னம்மாவைப் பரிதாபத்தோடும், பாசத்தோடும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். பின், அவளைத் தட்டி எழுப்பினான். “குழந்தையை எழுப்பி, ஆயத்தஞ்செய்யும்படி சொல்லிவிட்டுக் கிணற் றண்டைக்குப் போனான். குளித்து முழுக்கிவிட்டு வந்த போது, குழந்தை, முகங்கழுவிப் புதுச்சட்டை போட்டுக் கொண்டு முற்றத்தில் நின்று கூத்தாடியது; சின்னம்மா தேநீர் ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

செல்லத்துரை, விரைவில் உடுத்துக்கொண்டு, சைவப் பழம் மாதிரி விபூதி சந்தனமெல்லாம் பூசி அலங்கரித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது, சின்னம்மா, அவனிடம் சிரித்துக்கொண்டே, தேநீரை நீட்டினாள்.

அவன் கணப்பொழுதில் திகைத்து நின்றான்; என்றாலும் சமாளித்துக்கொண்டு, “என்ன சின்னம்மா இது? கோயிலுக்குப் போகும்போது தேத்தண்ணி குடித்து விட்டுப் போவதா?” என்றான்.

“ஏன், எல்லோரும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுத் தானே போகிறார்கள்!” என்றான் அந்தப் பேதைப்பெண்.

“இதற்காக எல்லோரும் அதைச் செய்யவேணுமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டு தேநீரை வாங்கிக் குழந்தைக்குப் பருக்கப் போனான்.

“அவன் குடித்துவிட்டான்!” என்று சொல்லியபடியே மடியில் வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துச் செல்லத்துரையிடம் கொடுத்தான் சின்னம்மா. பாவம்! அந்தப் பணத்தைச் சேகரிப்பதற்காக அவன் எத்தனை நாள் பசி கிடந்தானோ? என்னதான் கஷ்டமடைந்தானோ...

செல்லத்துரை அவனை வாத்தசல்யத்துடன் பார்த்த படியே குழந்தையைத் தூக்கித் தோளிற் போட்டான். “சரி, மத்தியானமே வந்துவிடுவேன். ஏதாவது சமைத்து வை; கோயிலுக்குப் போகிறேன் என்பதை மறந்து விடாதே” என்று அவன் தூய கறியாக்க வேண்டுமென்பதை நினைவுபடுத்திவிட்டு வெளியே நடந்தான்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்போதே அவன் உடல் முழுவதும் புல்லரிக்கத் தொடங்கியது. குழந்தையை இறக்கிக் கீழேவிட்டுவிட்டு சால்வையை எடுத்து அரையில் கட்டிக் கொண்டான். அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் கோயிலில் ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். அரோஹரா என்ற சத்தம், பக்தர்கள் பாடுகின்ற ஒசை, கண்டா மணியின் நாதம், சிறுவர்களின் கூக்குரல் இத்தியாதி கூட்டுக் குரலுடன் கர்ப்பூரம்-சாம்பிராணி; ஆகியவற்றின் வாசனை

எல்லாம் சேர்ந்து அவனுக்கு ஒருவித புத்துணர்ச்சியை உண்டாக்கிற்று. என்றாலும் பயம் போகவில்லை...

பத்திரிகைகளிலே படித்தாயிற்று; நாலுபேர் சொல்லிக் கேட்டாயிற்று. என்றாலும் பயம் விடவில்லை. நானாவது கோயிலின் உட்பிரகாரத்திலே நுழைவதாவது? என்று அவனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. ‘உலகமே சேர்ந்து என்னைச் சதிசெய்து கொல்லப் பார்க்கிறதோ?’ என்று அவன் குழப்பமடைந்தான். யாராவது நம்மவர்கள்—தெரிந்தவர்கள் அகப்படமாட்டார்களா என்று அங்கலாய்த்தான். என்றாலும் ஒரு துணிவு. அமானுஷ்யமான சக்தி அவனை வழிநடத்திற்று. ‘என்னதான் வந்து விடும்? வந்தாலும், கடவுள் சந்திதானம்தானே!’ என்று தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டான்.

குழந்தையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, பயமாபத்தியா என்று இனந்தெரியாத தயக்கத்துடன் அவன் உள்ளே நுழைந்தான். அங்கே கோடி தீபங்களின் மத்தியிலே ஜகஜ்ஜோதியாகத் திவ்வியப் பிரகாசத்துடன் விளங்கிய சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருக்கோலத்தைக் கண்டதும் அவனையும்றியாமல் ஏதோ ஒரு சக்தி அவன் நரம்புகளெங்கும் பாய்ந்து குமுறியது. “அப்பனே முருகா! சுப்ரமண்யா!” என்று கதறியபடியே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான். அவன் பக்தனாகி விட்டான். பக்தனுக்கு ‘நான்’ என்ற நிலையும்நினைவும் ஏது? மனனம் செய்துவந்த திருவாசகத்தைக்கூட மறந்துபோனான். தன் கஷ்டங்களை யெல்லாம் சொல்லிக் கண்ணீர்சிந்தினான்.

அவன் சுயநினைவு பெற்று எழுந்திருந்தபோது வெகு நேரமாகிவிட்டது. முடிச்சிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்து ஐயரிடம் கொடுத்து அர்ச்சனை செய்வித்தான். அந்த அர்ச்சனைப் பொருட்களை, ஐயரிடமிருந்து பெற்றுக்

கொள்வதற்கிடையில், குழந்தை அவன் வேட்டித் தலைப்பைப் பிடித்திழுத்த வண்ணம் சினுங்கியது.

குழந்தைக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. “பசிக்குது அப்பா, அப்பம் வாங்கித் தா!” என்று அது அழத் தொடங்கிவிட்டது.

குழந்தை பசி பொறுக்க முடியாமல் அழுது. அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு எதிரே நடந்தது அங்கே.....

பலவித பட்சணங்களை யெல்லாம் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு கடைகள் நிறங்கிடந்தன. அந்தக் கடைகளை நெருங்கியபோது, அந்தப் பட்சணங்களின் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. செல்லத்துரை, குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு கடைக்குள் நுழைந்தான். ஒரு மேசைக்கரையோரமாகப் போய் உட்கார்ந்தான். குழந்தையை ஒரு நாற்காலியில் உட்காரவைத்தான்.

“என்ன வேணும்? என்ன தின்னப் போகிறாய்?” என்று அவன் குழந்தையைக் கேட்டான். குழந்தை நாலு பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தது. அது தன் வாழ்க்கையிலே கண்டறியாத பலகாரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக் குழம்பியது.

“இட்லி சாப்பிடுறியா?”

“உம்!”

இட்லி வந்தது. குழந்தை அதைப் பிய்த்துச் சாப்பிடத் தெரியாமல் திண்டாடியது. செல்லத்துரை குழந்தைக்கு உதவி செய்தான்; தானே அதைப் பிசைந்து குழந்தைக்கு ஊட்டினான்.

கடையிலே, தேநீர் அடிக்கிற சத்தம், கிண்ணங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதுகிற ஒலி, சிப்பந்திகளின்

நடமாட்டம், அவர்கள் சிற்றுண்டிகளின் பட்டியலை ஒப்புவிக்கும் இரைச்சல், “கணக்கென்ன?” என்ற முதலாளியின் விசாரணை இவற்றைப் பின்னணியாக்கி யார் யாரோ வருகிறார்கள்; போகிறார்கள்.....

குழந்தைக்கு இட்லியைப் பிசைந்து ஊட்டிய வண்ணம், சிந்தையை முருகன் கழல்களில் சுழல விட்டுக்கொண்டிருந்த செல்லத்துரை, “யாரது, செல்லனா?” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். அப்படியே திடுக்கிட்டுப் போனான். எதிரே நின்றது, ஊர்க்காரர், உயர்ஜாதிக்காரர். அவரது முகத்தில் அவமான உணர்ச்சி பீறிட்டது; கண்கள் சிவப்பாக மாறின.

“எப்போதிருந்து இது?” என்று அவர் மறுபடியும் கேட்பதற்கிடையில் அவனைச் சுற்றி ஒரு கும்பல் நிரண்டு விட்டது. வாயில் இட்லியை வைத்துக் குதப்பிக் கொண்டிருந்த குழந்தை, கும்பலைக் கண்டு பயத்தால் அழுது. அதனால், குதப்பிய இட்லி விக்கி, மூச்சடைத்துக் கண்ணீர் வழிந்தது.

காகப்பெட்டியில் இருந்த முதலாளி நிதானமாக எழுந்து வந்தார். கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

“பட்” என்று ஒரு சத்தம்.

“போடா வெளியே! ராஸ்கல்.”

செல்லத்துரை கன்னத்தைக் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டு, “முருகா!” என்றான்.

குழந்தை பயங்கரமாக வீறிட்டு அழுது.

“அந்தத் திமிர்தான் அவர்களுக்கு! இது கோயிலல்ல; கடை!” என்று கூட்டத்திலிருந்த யாரோ சத்த மிட்டார்கள்.

குழந்தையை இரு கைகளாலும் வாரி எடுத்துக் கொண்டு அவன் வெளியே வந்தான். குழந்தையின் அழகைச் சத்தம் அந்த முருகன் சந்நிதானம் முழுதும் எதிரொலித்தது!

1956

என். கே. ரகுநாதன்

‘நிலனிலே பேதலோம்’— என்ற அழகிய நலைப் புடன் கூடிய இச்சிறு கதைத் தொகுதியைத் தரும் என். கே. ரகுநாதன் (பி.பி) சுமர்த்தின் சிறந்த சிறு கதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர். கொழும்பு மிவேகானந்த வித்தியா சாலைில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிபவர்.

ரகுநாதனின் பல கதைகள் சமுதாயப் பிரக்ஞையுடன் எழுதப்பட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே உள்ளன.

இவரது கதைகளிலே ஒரு க்னவு ஊடுருளிக் கிடக்கிறது. இன பேதம், சாதி பேதம், மத பேதம், வர்க்க பேதமற்ற ஒரு உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது. உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனைபாளர் சகலரும் கண்ட அந்த பூங்கனவு, இவ்வெழுத்தாளர் உள்ளத் தோம் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம் கலையை அர்ப்பணித்திருக்கிறார் அவர். அவரது அழகிய தமிழ் நடை, இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.